

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 69 / 31 Aralık 1988 / 2.50 DM

Yeni bir yıla girerken...

1988 yılını tamamlayıp, 1989 yılının ilk günlerine adım attığımız şu günlerde, ulusal kurtuluş mücadelemizde son derece önemli ve bir o kadar da sevindirici gelişmeler yaşıyoruz. 1989 yılına, geride bıraktığımız bir zafer yılının büyük coşkusu ve umudu ile giriyoruz

Halbuki, faşist Türk sömürgecileri, ulusal kurtuluş mücadelemizi 1988 yılında bitirip yok etmek istiyorlardı. Bunun için de direkt askeri saldırıların yanısıra bir dizi provokasyon ve komplo tertipleyerek bu amacına ulaşmaya çalıştılar. Düşman bu amaca ulaşmasa bile, mücadelemizin ileri atılım yapmasını engellemek ve gelişmesini durdurmak istiyordu.

Bunun için de yeni tedbirler alırken, ordusunu modernleştirdi; yeni silahlarla donattı. Binlerce sayılık ordu birliklerini operasyonlara sürerek gerillaları kuşatma altına almaya çalıştı. Yeni birliklerin kurulmasına gidildi. Teritoryal (mahalli) birliklerin kuruluşunu açık bir savaş hazırlığı olarak niteleyeyip, köy koruculuğundan daha geniş bir askeri örgütlenmeye yöneldi. Bunlara ek olarak, Partimize karşı yeni bir provokasyon hortlattı. PKK'nin 15 Ağustos Atılımına, düşman yeni bir provokasyon çıkararak karşılık vermeye çalıştı.

Bütün bu saldırı ve komploları, provokasyonun oyunlarını geride bıraktığımız 1 yıl içerisinde yaşadık. Bütün bu karşıdevrimci saldırıları Partimiz bertaraf ederek, 1988 yılını zafer hanesine kazanılmış bir yıl olarak yazmayı başardı.

10. yıldan 11. yıla girerken, iki metre kar üzerinde Cudi Dağında sömürgecilere büyük bir darbe vuruldu. Kurtuluş askerlerimiz en ufak bir yara bile almazken, düşman ordusuna büyük bir kayıp verdirdiler. Bu, 11. yıla Partimizin bir armağanı olurken, yeni yılın zaferleri için de bir müjde oldu.

Böylesine yoğun gelişmelerle dolu bir yılı, siz değerli okuyucularımızla birlikte, böylesine büyük gelişmelerle yaşadık ve zaferle kapatıyoruz. Bu yılda da sizlere en iyisini vermeye çalıştık. Ama eksikliklerimiz de az olmadı. Yeni yılda büyüyen isyan ateşimize layık bir yayıncılığı geliştirmek için her zamanki gibi, sürekli desteğinizi bekliyoruz. Yorum, değerlendirme, haber ve eleştirileriniz gazetemize güç verecektir.

1989 yılına girdiğimiz şu günlerde, başarılarla dolu geçeceği şimdiden belli olan yeni yılın hepinize kutlu olmasını belirtirken, 1989 yılının ulusal kurtuluş mücadelemize sunduğunuz katkı ve çabaların daha da arttığı bir yıl haline getirilmesi çabasının sürekliliği ile mücadelenizde başarılar diliyoruz.

1989 yılını, yeni bir zafer yılı haline getirmek için önderimiz Abdullah ÜCALAN komutasında ilerli!..

Sömürgeci eğitimin halkımızı zehirlemesi engelleniyor

●Mardin-Midyat ve Dargeçit'de 48 köy ilkokulu kapandı. Sömürgeciler asimilasyon kurumlarına atayacak öğretmen bulamıyor.

●Bu sonuç, faşist Türk sömürgeciliğinin Kürt halkını Türkleştirme oyununun da bozulmasıdır.

Türk sömürgeciliğinin insanlarımızı ulusal benliğinden uzaklaştırmak ve Türkleştirmek için açtığı eğitim (kişisizleştirme) kurumlarının halkımızı daha fazla zehirlemesi engelleniyor. Bu okulları öğretmen kılığı altında atanan kontr-gerilla, ajan elemanlara da, yaşam ve barınma hakkı tanınmıyor.

Ülkemizin birçok alanında, sömürgeci eğitim kurumlarına ve ajan, kontr-gerilla elemanlarına yönelik olarak gerçekleştirilen eylemlerde, asimilasyon politikası da büyük oranda boşa çıkarıldı. Botan, Dersim, Bingöl ve daha birçok alandaki köy okullarına yönelik eylemlerle, halkımıza zehir saçan bu kurumlar kapatıldı.

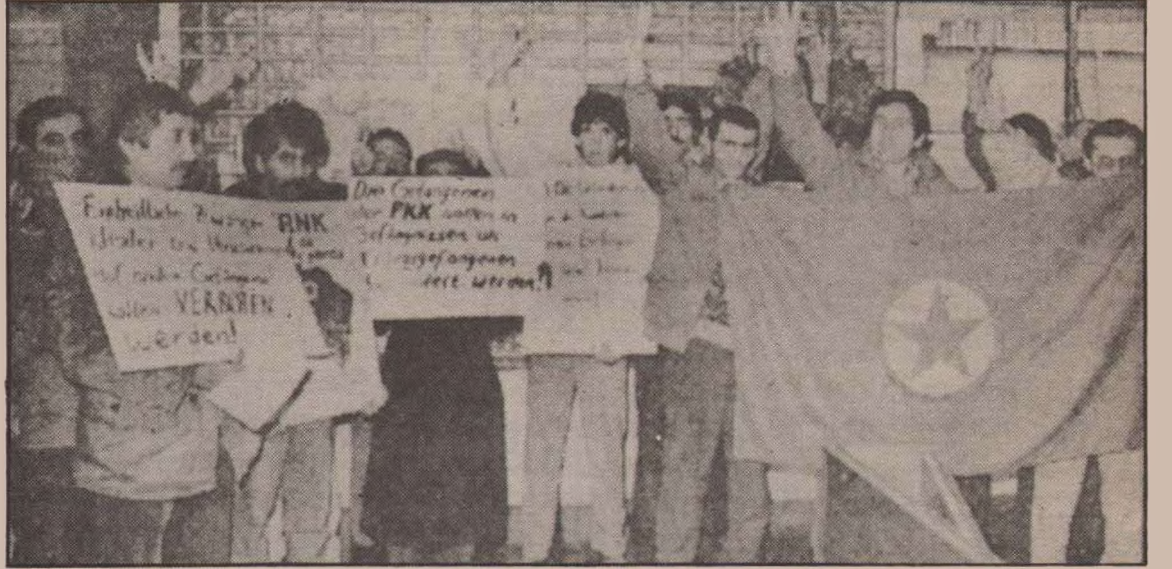
Bu kurumların işlemez hale getirilmesi, sömürgeci-faşist Türk rejiminin asimilasyon politikasının da işlemez kılınması anlamına geliyor. Bugün ülkemizin birçok alanında bu politi-

kanın boşa çıkarılması, sömürgeci otoritenin de boşa çıkarılması anlamına gelmektedir. Sömürgeciler, bırakalım sıradan öğretmenleri, kontr-gerilla elemanı öğretmenleri bile birçok alanda görevlendiremiyor. Bu, sömürgecilerin içerisine düştüğü çıkmazın diğer bir örneğidir.

Mardin-Midyat ve Dargeçit'de okulları kapalı olan köyler şunlardır: Midyat'a bağlı olan Doğanıyazı, İkizdere, Adaklı, Hanlar, Çörekli, Çayırılı, Üstünbağ, Taşlıburun, Aksu, Çaldere, Elbeğendi, Güngör, Eğlence, Yenice, Gülgöze. Dargeçit'e bağlı olan köyler: Sümer, Korucu, Kuşluca, Yılmaz, Akyol, Suçatı, Uluçınar, Zevik, Yoncalı, Akçaköy, Ulaş, Kılavuz, Değerli, Tanıyeli, Büyük Zahoran, Harapres, Başyurt, Kısmetli, Efeler, Yeşilöz, Gürışık, Ayrancı, Çatalan, Alagöz, Tavşanlı, Ormancı, Bağöz, İhsu, Temelli, Kartalkaya, Karabayır, Gündük, Hacı Hamza.

Politik Tutuklularla Dayanışma Kampanyası devam ediyor Ali Haydar KAYTAN ölüm orucunda

● Kürdistanlı yurtseverler, Ali Haydar Kaytan'ın ölüm orucunu desteklemek ve B. Alman emperyalizminin insanlık dışı olan anti-demokratik uygulamalarını protesto etmek amacıyla, Avrupa'nın birçok alanında işgal eylemleri gerçekleştirdiler.

Batı Alman emperyalizmi, çeşitli aralıklarla tutukladığı 14 devrimci Kürt politikacısının üzerinde uyguladığı baskıları, kendi açıklamalarına göre, mahkemenin yaklaşması ile birlikte daha da arttırıyor. Devrimci tutukluların daha önceleri kısıtlı da olsa mevcut bazı hakları da ellerinden alınıyor. Bu hakları çıkarılan yeni bir tüzükle gaspediliyor. Bu tüzük gereği, TC basınının okunmasına dahi kısıtlamalar getiriliyor, ziyaretler esnasında Kürdistan bağımsızlık mücadelesi üzerinde konuşma-

ları yasaklanıyor, ziyaretler ise en aza indiriliyor. Örneğin birinci derecede akrabalar ziyaretleri bile yaptırılmıyor.

Devrimci Kürt politikacılarından Ali Haydar Kaytan, B. Alman emperyalizminin insanlık dışı anti-demokratik uygulamalarının derhal kaldırılmasını içeren talepleri doğrultusunda 5 Aralık 1988 tarihinde açlık grevini başlattığını ve isteklerinin yerine getirilmemesi halinde açlık grevi eylemini 20 Aralık'ta ölüm orucuna dönüştüreceğini, yaptığı açıklamayla kamuoyuna

duyurmuştu. Bunun üzerine Ali Haydar Kaytan üzerindeki baskılar daha da artmış ve üzerindeki tecrit durumu, Mannheim'den ünlü Stammheim (Stuttgart'ta) cezaevine sevk edilerek ağırlaştırılmıştır. Stammheim, E tipi cezaevi olup, ağır davalarla hükümlü kişilerin bulunduğu ve en ağır tecrit koşullarının mevcut olduğu bir yerdir. Alman Anayasasının 129a paragrafından yargılanmak isteyenler ise yer altında bulunan tek hücrelere konuluyorlar.

Devamı 3. sayfada

MALATYA CEZAEVİ'NDE AÇLIK GREVİ

24 Aralık'ta 111 devrimcinin 1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılması için başlattığı açlık grevi sürüyor. Açlık grevinin 3. gününde 3 devrimci daha katıldı.

Malatya Cezaevindeki devrimci tutsaklar, cezaevinde insanca yaşam koşullarının sağlanmasını istiyorlar. İstekleri kabul edilmedikçe açlık grevini sürdüreceklerini açıkladılar.

Yazısı 4. sayfa

“Silah İndirimi” ve Kürdistan'daki Türk askeri varlığı

Yazısı 13. sayfada

★

Kukla provokatörlere açık mektup

Yazısı 14. sayfada

★

Apo, Marksizm- Leninizmin ta kendisidir

Yazısı 14. sayfada

Diyarbakır'dan Eskişehir Cezaevine sürgün edilen PKK'li savaş esirlerinden Fuat Kav, Hüsnü Altun ve Sait Üçlü sürgünü anlatıyor.

BASIN AÇIKLAMASI

22 Ekim gündüz saat 15.00'de başlayan operasyonda, gece 12.00'ye kadar tüm cezaevi havalandırmada tutuldu. Koğuşlar zorla dağıtıldı. Sürgün için 2-3 koğuşa toplatıldılar.

... 23 Ekim akşamı, saat 8.00'de başlayan sürgün operasyonu, sabah saat 05.00'te bitti.

★

Ali Oruç, Metin Uluca Eskişehir, M. Selim Çürük-kaya ise Ceyhan Cezaevinde açlık grevi boyunca ve sonrasında yaşanan gelişmeleri anlatıyorlar.

10. ve 11. sayfalarda

MARAŞ UNUTULMAYACAK

● Maraş'ta düzenlenen soykırımın üzerinden 10 yıl geçti. 10 yılda PKK, Türk sömürgeciliğine karşı yükselttiği mücadele ile, halkımızın intikamını misliyle faşist katillerden soruyor.

● Halkımıza katliam ve zulümden başka bir şey vermeyen bu faşist rejime karşı Maraş ve Maraş gibi tüm katliamların hesabını sormak için, PKK etrafında daha sıkı kenetlenelim!

Maraş'ta 1000 insanımızın akıtılan kanı ile sulanan toprağımızda, bağımsızlık ağacını yükseltmek için tüm gücümüzle ulusal kurtuluş safalarına katılalım!

Yazısı 12. sayfada

PKK'nin 10. Yılı Kutlamaları

Almanya-Hannover, Hollanda-Den Haag, İsviçre-Delemont'da PKK'nin 10. Kuruluş Yılı'nı tamamlaması nedeniyle yapılan kutlama gecelerine 10 bine yakın yurtsever Kürdistanlı katıldı.

Yazısı 6. sayfada

**DİRENİŞ
KAHRAMANLARIMIZ**

Gazetemizin bu sayfasında; Kürt yurtseverliğinin, yiğitliğinin, mertliğinin seçkin örneği ve Partimizin değerli emektarı Beşir TÜRK (Süleyman) yoldaşın yaşam ve mücadelesini dile getirmeye çalışacağım. Konuya girmeden önce hemen şunu belirtiyim ki; bu can yoldaşımın yaşam ve mücadelesini, sınırsız candan yoldaşlık ilişkilerini, yiğitliğini, mertliğini, cesurluğunu, fedakarlığını; kısaca, örnek devrimci kişiliğini tam olarak dile getirememenin ezikliğini de yaşıyorum. Ve yine, bu can yoldaşın yaşam ve mücadelesini, militan özelliklerini bütün yönleriyle bu sayfamıza sığdırmak da mümkün değildir. Ama her şeye rağmen, kısaca da olsa Süleyman yoldaşın yaşamını dile getirdiğimizde; ulusal kurtuluş savaşımızda temel alınması gereken militan ölçülerin nasıl temsil edilmesi gerektiği sonucunu çıkarmak; yaşam ve mücadelesinden güç ve örnek alarak yurtsever ve militan görevlerimize daha sıkı sarılmada ilham kaynağımız olacaktır.

Beşir (Süleyman) yoldaş, zengin toprak sahibi bir ailenin çocuğu olarak 1943 yılında Mardin'in Derik ilçesi, Kasrı Kanco köyünde dünyaya geldi. Mardin'in en zengin ailelerinden olan Süleyman yoldaşın yaşamı refah içinde geçti. Ancak aile olarak, sömürgecilerin her türlü baskı ve zulmünden de nasibini aldı. Evli, dördü erkek olmak üzere yedi çocuk sahibi olan Süleyman yoldaş, uzun yıllar sömürgeci zindanlarda tutuklu kaldı. Bunun sorumlusu ise Türk sömürgeciliği idi. Bilindiği üzere, sömürgeci-faşist Türk devleti, Kürdistan halkının fiziki ve siyasal katliamını sağlayamadığı alanlarda aşiretçiliği ve feodal yapıyı canlı tutarak ve zorla da olsa bunu yaşatarak halkımızı birbirine düşürmüştü, perde arkasında düzenlediği sinsi ve hain planlarla halkımızın katliamını gerçekleştirmekte bir an bile olsa tereddüt etmemiştir. Bu amacına ulaşabilmek için Türk sömürgeciliği, her türlü yol ve yöntemi halkımız için mübah görmüş ve bizzat Kürdistan'daki maketleleriyle ortaklaşa uygulamıştır. Türk sömürgeciliğinin bu uygulamaları, Kürdistan'da kanayan bar yaradı. Toplum ve halk olarak bunun acısını, ızdırabını ve çilelerini çekti; yoğun tahribatlarını gördük; birbirine düşman edilen, yuvaları dağılan, öksüz bırakılan, acı ve sefaletle boğulan, kendi kimliğine yabancılaştıran, diyar diyar sürülen ve adeta düşmanın her işte kullanabildiği bir alet haline getirilen insanlarımız, toplumumuz ve acı gerçekliğimiz... Evet, Süleyman yoldaş da, bu yaşamdan yeterince payını aldı; aile ve aşiret olarak adeta aynı toprak-

larda yaşayan değişik halklardanmış gibi hegemonya mücadelesine, diğer anlamıyla kendileri gibi Kürt olan aşiretlerle yıllarca süren çekişme ve çatışmalara girdiler. Halkımız ve toplumumuz yararına olmayan, aksine toplumumuzun sorunlarını daha da ağırlaştıran bu çatışmalar; ülkemizin birçok alanında olduğu gibi, en çok ve sert bir biçimde Mardin'de yaşandı. Süleyman yoldaşın aşiretiyle, Necipoğullarının mensubu bulunduğu Ruten aşireti arasındaki çatışmalarda, karşılıklı olarak 40 kişi yaşamını yitirdi. Bir çoğu yaralandı; geride gözü yaşlı analar, yüreği parelenen dost-tanidik çevreler ve yakınları, birkaç katı öksüz bırakıldı. Bir o kadarı da zindanlara dolduruldu. Bu çatışmalar döneminde Süleyman da üç kez tutuklanarak sömürgeci zindanlara atıldı; iki yıl Sinop ve iki kez de Mardin cezaevinde yattı. İki kez idamla yargılandı. Ama af yasağı vb. durumlardan dolayı serbest bırakıldı. Serbest bırakıldıktan sonra da, süregelen kan davası nedeniyle hakkında tutuklama kararları çıkınca, srekli dağlarla içiçe kaçak bir yaşam sürdürdü. Ulusal kurtuluş mücadelemizin saflarına katılınca da bu yaşam gerçeği devam etti.

Süleyman yoldaş, oldukça yurtseverdi. Ülkesine ve halkına karşı derin ve köklü bir sevgisi vardı. Basit amaçlar uğruna sürdürülen kan davalarını benimsemiyordu; ama, toplumumuzun karartılmış ortamından el yordamıyla yürüdüğünde mesafe alamıyor, gerçek yönünü tespit edemiyordu. Yaşamın acımasız gerçekliği onu da akıntısında sürüklüyordu. Yurtsever olduğundan Güney Kürdistan'da gelişen mücadeleye de sempati duyuyordu. Ancak, bu alandaki mücadeleye önderlik eden güçlerin otonom çizgisine de itibar etmiyor ve bu çizginin kurtuluşun harcı olamayacağını biliyordu. Bu nedenle, bu güçten de uzak duruyordu. Bir arayış içinde olan Süleyman yoldaşın bu durumu, ulusal kurtuluş mücadelemizin öncü gücü olan Partimizin faaliyetleri Mardin alanında gelişinceye kadar devam etti.

Parti faaliyetlerimizin Mardin alanında gelişmesiyle, genel olarak Kürdistan halkı arasında olduğu gibi Süleyman yoldaşın da yolu aydınlanmış oldu ve mücadelemizin derin etkisi altında kaldı. Kürdistan'da süregelen kan davalarının; sömürgeci Türk devletinin halkımızın bağrında açtığı derin bir yara olduğunu; düşmanın, halkımızı, bu durumundan azami derecede yararlanarak bölüp parçaladığını, birbirine düşürerek düşman hale getirdiğini, bütün bu durumların asıl ve tek sorumlusunun sömürgeci Türk devleti ve onun yerli işbirlikçi hain takımları olduğunu; bu nedenle, asıl hedeflenmesi gerekenlerin bunlar olduğunu kavrayan Süleyman yoldaş, ulusal bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir ruhla 1978 yılında Parti saflarına katıldı. Elindeki silahını; yıllardır binbir hilekar yöntemlerle halkımızın kanını emen, halkımıza yaşamı zindan eden sömürgecilerle yaşamı zindan ettirmek için yönelten Süleyman yoldaş, büyük

Beşir TÜRK

**Kürt yiğitliği ve
yurtseverliğinin ölümsüz
sembolü olarak hep
aramızda yaşıyor**

bir inanç ve fedakarlıkla çalıştı. Ulusal kurtuluşçu bilinç geliştikçe, gerçekleri daha da net kavrayan bu can yoldaş, düşmana karşı sarsılmaz bir kin ve öfkeyle doldu. Ve, sömürgeciliğin inatla parçalamış olduğu halk birliğimizin yaratılması için azami bir çaba gösterdi. Süleyman yoldaş, halkımız arasında ekilen nifak tohumlarının kurutulması ve köklü olan olumsuz gelişmelerin giderilmesinde yoğun bir emek harcayarak, kitleleri ulusal kurtuluşçu saflara kazandırmanın, eğitilip-bilinçlendirmenin ve düşmana karşı, halk birliğimizi yaratmanın üstün görev anlayışıyla hareket etti; gecesini-gününe katarak halkımızın hedefini, asıl düşmanımız olan Türk sömürgeciliğine yöneltenin başarılı pratik örneğini sergiledi.

Partimizin aldığı kararla; yurtdışına çekilme taktiğinin uygulama sürecinin hızlandırılmasıyla, 1981 yılında yurtdışına çıkan Süleyman yoldaş, Partimizin askeri ve siyasi hazırlık çalışmalarına katılarak köklü bir eğitim gördü. Derlemiş yaşına rağmen atak, canlı ve girişken olan Süleyman yoldaş, 1982'de Lübnan'da Filistin-İsrail savaşından sonra, Güney-Batı Kürdistan'da Parti faaliyetlerini yürütmek üzere görev aldı. Aldığı görevde üstün bir sorumluluk anlayışıyla hareket etti ve bitmez-tükenmez bir enerjiyle kitleler arasında çalıştı.

Süleyman yoldaş, derin olan yurtsever özü yanında yoldaşlara ve halkına karşı sarsılmaz bir sevgiyle doluydu. Ondaki

yoldaşlık sevgisi, alçakgönüllülüğü ve fedakarlığı belirgin yönüydü. Ondaki bu öz, yanındaki yoldaşları için bir ömre bedeldi. Bunun için, halk kitleleri ve yoldaşları arasında derin bir saygınlık kazanmıştı. En kıt olanaklar içerisinde bile, kendisi ve yoldaşları karşısında dikilen bütün olumsuzluklara ve zorluklara karşı sabırla, inatla ve kararlılıkla mücadele etme erdemliliğine ve yüceliğine sahipti. Süleyman yoldaş; kararsız kişilik ve yapıların, ihanet ve teslimiyetin; kendi rahatını, halkın çıkarları önüne set gibi diken, Parti gerçekliğimize yabancı, zararlı anlayış sahiplerinin amansız düşmanı ve Partimizin değerli, çalışkan bir emektarıydı.

Halkı ve yoldaşları arasında Kürt yiğitliğini, mertliğini yaşam ve kişiliğinde somutlaştıran Süleyman yoldaş; özel yetenek ve tecrübelerini yoldaşlarına aktaran, bundan yararlandıklarını sağlayan ve aynı zamanda yanındakilerinin deney ve tecrübelerinden yararlanmasını bilen, sonuçlar çıkaran ve bunları kendi pratiğiyle kaynaştırmasını başaran halkımızın yiğit bir neferiydi. Partinin eğitim sahalarından kitleler arasındaki çalışmalara kadar, kısaca yaşamının her alanında canlı, girişken, atak, pratisyen özelliklere sahipti. Onda eksilmeyen ve her saat, her dakika pratiğine damgasını vuran bu özellikleri, yaşam gerçekliğimizde örnek alınması gereken en temel yanlarının bir yönünü oluşturur. O, bütün bu özellikleriyle, yoldaşları ve halk kitleleri arasında sevgi ve saygınlık yaratan ve hepimizin candan sevdiği bir yoldaştı. Üstün bir moral gücünün temsilini de yapan Süleyman yoldaş, üstün bir propagandacıydı da. Yürüttüğü kitle çalışmalarına, mutlaka sonuç alıcı bir temelde yaklaşırdı. Bunu çoğunlukla başarırdı da. Kitlelere; laf ebeliği yerine, somut olay ve gelişmeleri ele alır, değerlendirir, çıkardığı sonuçlarla aktarırdı. Bir konuyu ele aldığı anda, somut yaşam gerçekliğimizle bütünleştirir, geçmiş yaşamın deney ve tecrübelerini aktarır, bunları halkın kendi yaşamıyla bütünleştirir örneklerdir ve doyurucu bir propagandayla herkesi tatmin ederdi. Bu nedenle; kitleler, onu can kulağıyla dinler, onun yolunu gözler, göremediklerinde onu sorar; sevgi, saygı ve bağlılık dolu mesaj ve selamlarını iletirlerdi.

Partimizin eleştiri-özeleştirisi silahını, gelişmenin, yenilenmenin, yetersizliklerden arınıp Partinin özüne ulaşmanın temel harcı olarak ele alan Süleyman yoldaş, Partiye ve yoldaşlarına açıktı, samimiydi; yetersizliklerini, eksikliklerini terdide düşmeden açıklar, anlatır ve geleceğe yönelik güçlü sonuçlar çıkarmanın azami çabasına girerdi. Kendisine yöneltilen eleştirilere karşı da açıktı. Süleyman yoldaş, partiye verdiği bir raporunda eleştirilere karşı olan yaklaşımını şöyle açıklar: "Partime ve yoldaşlarıma karşı çok açığım ve kendimi net görüyorum. Hiçbir zaman bilerek hatalarımı örtbas eğilimine girmediğim. Ben, eleştirilerden kin ve öfke değil, gurur duyuyorum.

Çünkü eleştiriler, beni geliştirip güçlendirmek içindir. Böbürlenme, küskünlük, kırcı olma, liberalizm gibi özellikler, proleter özellikler değildir. Bunlar, ulusal kurtuluşçu militanın özelliklerine ters olan küçük-burjuva yaşam emareleri ve özellikleridir. PKK'nin gerçekliğini ve özünü kavrayan her insan, bundan uzak kalır. Hatta, Parti ideolojisinden biraz nasibini almış olan yurtsever insanların bile, bu sıfatlardan uzak durması gerekir."

1984 ve '86 yılları arasında Güney ve Doğu Kürdistan'da Parti faaliyetlerini yürüten Süleyman yoldaş; iki yıl boyunca, Parti faaliyetlerinin gelişip güçlenmesi için yoğun bir emek sarfetti. Bu alanda da gerek düşman güçlerden ve gerekse ilkel milliyetçi güçlerden kaynaklanan saldırı ve komplolara karşı, usta bir uyanıklığı gerektiren bir mücadele verdi ve başarılı bir pratik sergiledi. Süleyman yoldaş, yine bu yıllar arasında, Partinin ülke pratiğinde ulusal kurtuluş savaşımını geliştirmenin ilk öncü grupları olan silahlı propaganda birlikleri arasında da yer aldı.

Süleyman yoldaş, 1986 yılının ilk aylarında Parti kararıyla, Partinin eğitim kamplarına geldi. Bu alanda, birkaç kez askeri ve siyasi eğitimlere katıldı, dönem dönem de kitleler arasında Parti faaliyetlerini sürdürdü. Aralık 1987 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde tekrardan askeri ve siyasi eğitim gördü ve Mart 1988 yılında Akademi'den mezun oldu. Kısa bir dönem sonra ulusal kurtuluş savaşımına katılmak üzere Mardin alanına görevli olarak gitti. Ülke pratiğinde de, devrimci-yurtsever militanlığın örnek pratiğini sergileyen Süleyman yoldaş, üstlendiği bir görevi gerçekleştirmek amacıyla bir alandan başka bir alana giderken, düşmanın hazırladığı bir pusuda 25 Ağustos 1988 tarihinde Kızıltepe civarında şehit düştü. Yurtsever devrimci militanlığı kişiliğinde somutlaştıran; yiğitliğin, mertliğin, fedakarlığın, dürüstlüğün seçkin temsilini yapan bu halk kahramanını, ulusal direniş savaşımızın önemli bir aşamasında kaybetmek; halkımız, Partimiz ve halk savaşımız açısında önemli bir kayıptır. Ama Süleyman yoldaşın yaşamı, mücadelesi örnek devrimci militan kişiliği ve şahadeti halk savaşımızda zafere dek bizlere ışık tutacak, emanet ettiği bağımsızlık ve özgürlük bayrağı, bağımsız ve özgür bir Kürdistan yolunda sürekli dalgalanacaktır. Süleyman yoldaş, yaşam ve mücadelesinde olduğu kadar, şahadetiyle de yolumuza sürekli ışık saçan bir meşale olacaktır.

Bir kez daha; Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük şehitleri başta olmak üzere, anın önünde saygıyla eğiliyor, bizlere emanet olarak bıraktığınız bağımsızlık ve özgürlük bayrağını, en kutsal özeleminiz olan; düşmanı topraklarımızdan söküp atıncaya ve gelecek nesillere bağımsız ve müstakil bir Kürdistan'ı emanet edinceye kadar dalgalandıracağımıza and içiyoruz.

K. Rubar

Baştaraf 1. sayfa

Yurtsever Kürt politikacı Ali Haydar Kaytan'ın Mannheim'den Stuttgart'taki Stammheim cezaevine sevk edilmesinin gerekçesi ise, Mannheim'de 129a'ya göre yargılananlar için yeterince güvenlik imkanlarının bulunmaması gösterilmektedir.

Ali Haydar Kaytan dışındaki diğer devrimci Kürt politikacılar üzerindeki tecrit koşulları da ağırlaştırılıyor. Bu anti-demokratik uygulama, davanın mahkemeye resmen sevk edilmesine denk getirilmiştir. Mektuplaşma üzerinde yasaklamalara gidilerek, gönderilen mektupların çoğunluğu verilmiyor.

B. Alman emperyalizminin devrimci tutuklular üzerinde yoğunlaştırdığı psikolojik savaş, 4 Aralık'ta Feyka-Kürdistan'ın polis ve özel timler tarafından basılması, 14 Aralık 1988 günü Kürdistan Komite'nin Alman İstihbarat Örgütü tarafından aranması çok açık bir şekilde gösteriyor ki, Alman emperyalizminin yargılamak istediği kişiler değil; kişilerin şahsında PKK, PKK'nin şahsında ise Kürdistan halkının en doğal ve en dokunulmaz hakkı olan bağımsızlık mücadelesidir.

Yine gazetemize ulaşan bilgilere göre, İsveç İstihbarat Örgütü SÄPO da Alman polisiyle işbirliği yaparak, B. Almanya'da çeşitli faaliyetler yürütmektedir. Bazı yurtseverler saatler süren soruşturmalara alınarak PKK ve onun mensuplarına ilişkin bilgi toplanmak istenmektedir.

PKK'nin tasfiyesini amaçlayan tüm bu uygulamaları protesto etmek ve devrimci politikacı Ali Haydar Kaytan'la dayanışma içine girerek, onun eylemini desteklemek ve Kürt politikacıların serbest bırakılması için *"Almanya'da tutuklu yurtseverlerle dayanışma kampanyası"* başlatılmıştır. Bu kampanyanın, hedefine ulaşana kadar devam edeceği bildirilmektedir. Kampanyanın başlatılmasıyla birlikte, harekete geçen Kürdistanlı yurtseverler bulundukları Avrupa'nın birçok alanında işgal eylemleri gerçekleştirdiler. Gazetemizin Duisburg, Bremen, Hamburg, Hannover, Stuttgart, Frankfurt, Mannheim, B. Berlin, Osnabrück, Bonn, Köln, Stockholm ve Oslo muhabirlerinin ulaştırdıkları işgal eylemleri şunlardır.

DUISBURG (B. Almanya):

20.12.1988 tarihinde Alman Katolik Kiliseler Birliği binası işgal edildi. Kadın ve çocukların da içinde yer aldığı 40 kişilik ERNK taraftarı grubun, saat 11.00'de başladığı eyleme karşı Kiliseler Birliği olumsuz tavır takındı. "Sizin işiniz devletlerdir, biz bir şey yapamayız" diyerek, Kilise yetkilileri olumsuz tavırlarında diretince, yurtsever eylemciler Kiliseler Birliği yetkililerini sözlü olarak protesto edip, saat 14.00 sıralarında binayı terkettiler.

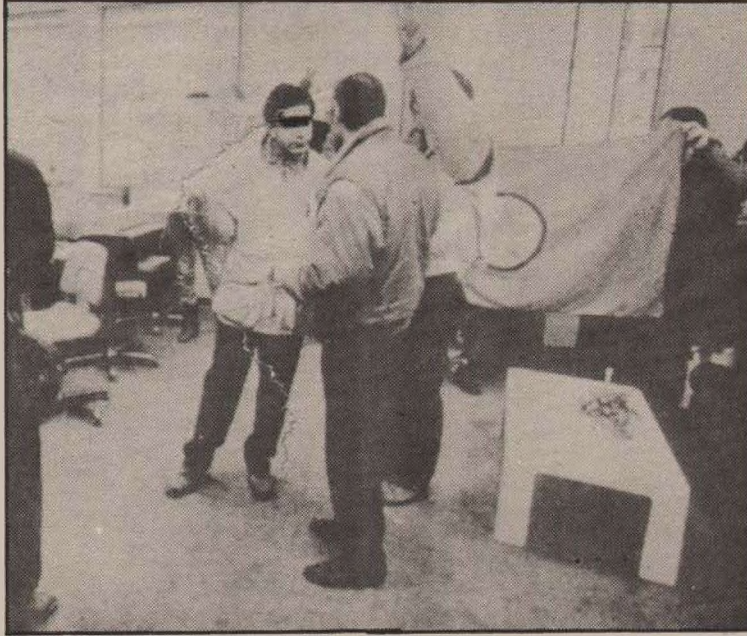
BREMEN (B. Almanya):

20.12.1988 günü, Federal Savcı K. Rebmann'ın asılsız suçlamaları, Alman devletinin Kürt tutuklular üzerindeki baskılarını protesto etmek amacıyla, bir grup Kürt yurtseveri 4 saat süreyle SPD binasını işgal etti.

Eylem alanına gelen basın mensuplarına, Ali Haydar Kaytan'ın 5 Aralık günü başlattığı açıklık grevine ilişkin olarak yaptığı açıklamanın Alıncası ve

Politik Tutuklularla Dayanışma Kampanyası devam ediyor

Ali Haydar KAYTAN ölüm orucunda

Norveç-Oslo: Alman Hava Yolları bürosu Lufthansa işgal edildi

rildi. Ayrıca eyleme katılanlar basın mensuplarına konu hakkında bilgiler de verdiler. SPD yetkilileri, başkanlarının geleceğini ve işgalin uzamasına gerek olmadığını, işgal eyleminin sonucunu başkana ileteceğine dair söz verince yurtseverler eylemi sonuçlandırdılar. Bremen Radyosu ise SPD başkanının gelmesine kadar bekledi. Sonuçta eylemcilerin taleplerini memnuniyetle karşılayan başkan, savcılığı muhatap almayıp, sorunu Adalet Bakanlığına ileteceğini söyledi. Ve bir yazılı açıklama hazırladı. Bu açıklama radyo muhabiri tarafından kendi radyosunda okundu. Akşam saatlerinde de Bremen Radyosu Türkçe yayınlarında sözkonusu açıklamanın Türkçesi okundu; ve yorumlandı.

Eylemin ertesi gününde ise, Taz ve Weser Kruier gazeteleri işgal eylemini resimlerle duyurdular.

HAMBURG (B. Almanya):

45 kişilik ERNK taraftarı bir grup yurtsever, Adliye Binasını işgal etti.

Başlangıçta talepleri olumlu karşılamayan yetkililer, tartışmalar sonucu eylemcilerin 3 temsilcisine randevu verdiler. Bu arada radyo, basın, TV ve Taz, Bild, Radyo Okey, Radyo Quer ve RTL ile SAT(1) televizyonları eylem alanına geldiler. SAT(1) televizyonu eylemi görüntüsüz verirken, Taz gazetesi de bir fotoğrafla eylemin amacını içeren bir makale yayınladı. Yapılan görüşme sonucu bina yetkilileri de eylemin taleplerini üst makamlara ileteceklerini söylediler.

HANNOVER (B. Almanya):

20.12.1988 günü bir grup Kürdistanlı, FDP binasını işgal etti. Yetkililer, başlangıçta Federal Savcılığa protesto telgraflarının çekilmesi ve kamuoyuna durum hakkındaki açıklamayı kabul etmek istemediler. Daha sonra, mecliste yabancılar sorumlusuyla ilişkiye geçildi ve istemlerin tümünün yerine getirileceğine dair söz verilince eylem sonuçlandırıldı.

STUTTGART (B. Almanya):

25 kişilik Kürdistanlı bir grup, Yeşiller binasını işgal etti. Yurtseverlerin istemlerini haklı bulan Yeşiller yetkilileri gerekeni yapacaklarını söylediler. Ve aynı gün saat 14.00'te yurtseverleri

davet ederek basın açıklaması yaptılar. Basın toplantısında, 4 maddelik istemler listesini basın mensuplarına aktardılar. Bunun yanı sıra, devrimci Kürt tutukluların durumunu yerinde incelemek üzere, bir komisyon oluşturma girişiminde bulunacaklarını söylediler.

FRANKFURT (B. Almanya):

22.12.1988 tarihinde, 30'a yakın yurtsever, SPD-Frankfurt temsilcilik bürosunu işgal etti. Büro yetkilileri yurtseverlerin taleplerini kabul ettiler. Açık grevini ölüm orucuna dönüştüren Ali Haydar Kaytan'ın açıklaması ve istemlerini içeren talepleri, SPD başkanlığı, meclise götüreceğini belirtti ve K. Rebmann'a yazılı protestotelgrafını çekti. Eylem alanına basın muhabirleri de gelerek, protestocu yurtseverlerle röportaj yaptılar. Ancak eylemimize yer veren gazeteler, birçok gerçekliği çarpıtmışlardı.

MANNHEIM (B. Almanya):

Saat 10.00'da 25 Kürt yurtsever 22.12.1988 günü DPA-Mannheim bürosunu işgal etti. Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu yurtsever eylemciler, istemlerini büro yetkililerine ilettiler. Yetkililer, işgal eyleminin amacını teleksle DPA'nın Stuttgart merkezine ve Mannheim'deki gazete bürolarına duyurdular.

B. BERLİN (B. Almanya):

22.12.1988 günü B. Berlin Üniversitesinde, Almanya'daki politik Kürt tutuklularla dayanışma toplantısı ve mitingi yapıldı. Üniversitenin öğrencileri topluca grev ve işgal eylemi gerçekleştirerek, üniversitenin duvarlarına Kürdistan ve çeşitli sloganlar yazdılar. Ve Kürt tutuklularla dayanışma içinde olunacağını belirttiler.

"22.12.1988 tarihinde Almanya'daki politik Kürt tutuklularla dayanışma amacıyla B. Berlin Üniversitesinde toplantı ve miting yapıldı. Dışarıdan katılan insanların katılımıyla 100'den fazla bir kitleyle, Ali Haydar Kaytan'ın ölüm orucuyla dayanışma içine girileceği belirtildi. B. Almanya cezaevlerindeki tutuklulara yönelik kısıtlamaların ve kötü uygulamaların kaldırılması, koşulların düzeltilmesi ve tutukluların taleplerinin yerine getirilmesini destekliyor ve B. Alman devletinin insanlık dışı

uygulamalarını protesto ediyoruz."

Direnç taraftarları
AU. Üniversitesi talebeleri

OSNABRÜCK (B. Almanya)

22.12.1988 günü 27 kişilik ERNK taraftarı bir grup yurtsever, SPD-Osnabrück bürosunu 4,5 saat süreyle işgal etti. Yurtsever eylemcilerin taleplerini bildirmesi üzerine, SPD-Osnabrück temsilcisi, Bonn'daki merkezi arayarak merkezin bu konudaki duyarsızlığını eleştirdi ve gereken duyarlılığın gösterilmesini istedi. Ve basına yaptığı açıklamada, Türk devletinin Kürdistan'daki çağdışı uygulamalarına karşı silahlı mücadelenin zorunlu olduğunu belirterek, 14 Kürt politikacısının haklı istemleriyle dayanışma içinde olduğunu söyledi. Neue Osnabrücker Zeitung, Stadblatt gazeteleri, Kuzey Almanya NDR televizyonu ve radyosu ile FFN Radyosu eylem alanına gelerek, yurtsever eylemciler ve SPD sözcüsüyle röportaj yaptılar. Akşam saatlerinde ise iki radyo ve televizyon, eylemi, haber ve röportaj olarak birkaç kez duyurdular.

BONN (B. Almanya):

22.12.1988 günü 60 kişilik ERNK taraftarı bir grup, Yeşiller'in Bonn'daki merkezini işgal ettiler. Merkez büro yetkilileri, Kürt yurtsever ve politikacılarına yönelik haksızlıkları parlamento oturumlarında gündeme getireceklerine söz vermekle birlikte, bir bildiri hazırlayarak tüm ajans ve basın kurumlarına teleksle iletiler. Ayrıca iki gazete eylem alanında yurtsever eylemcilerle röportaj yaptılar. Bunun dışında tüm gazete ve ajanslara haber ve fotoğraf satan bir gazeteci de eylem yerine gelerek röportaj yaptı, fotoğraflar çekti.

KÖLN (B. Almanya):

30 kişiden oluşan ERNK taraftarı bir grup, Ali Haydar Kaytan'ın ölüm orucu eylemiyle dayanışmada bulunmak, Alman devletinin anti-demokratik uygulamalarını protesto etmek amacıyla DGB (Alman Sendikalar Birliği) binasını işgal etti. DGB yetkilileri, eylemin amacını teleksle gazetelere bildirmelerinden sonra eylem sonuçlandırıldı.

BATI BERLİN (B. Almanya):

22.12.1988 günü içinde çocuk ve kadınların da bulunduğu 20 kişilik ERNK taraftarı bir grup IG-Metal sendikasının B. Berlin şubesini işgal etti. 3 saat süren işgal eylemini sendika yetkilileri konuyla ilgili bir açıklama yaparak desteklediler. Ayrıca eylemin amacını, bir televizyon ve radyo haber bültenlerinde duyurdular.

STOCKHOLM (İsveç):

25 civarında ERNK taraftarı, B. Almanya'nın Lufthansa (Havayolları) bürosunu işgal etti. 22.12.1988 günü gerçekleşen işgal eylemi esnasında, ölüm orucu eylemcisi Ali Haydar Kaytan'ın taleplerini içeren ve İsveç kamuoyuna yönelik bir basın bildirisi dağıtıldı.

Yurtsever eylemcilerin iste mi üzerine, B. Almanya'nın Stockholm Başkonsolosluğundan ba-

sın bildirisini almak için Başkonsolos yardımcısı ile çeşitli İsveç basın ve yayın kuruluşlarının muhabirleri geldiler. Gazetecilerin eylem sözcüsüyle de röportaj yaptıktan sonra eylem sonuçlandırıldı.

OSLO (Norveç):

Bir grup yurtsever Kürdistanlı kitle 22.12.1988 tarihinde, Oslo'daki Almanya Havayolları bürosu Lufthansa'yı işgal ettiler. Yaklaşık 2 saat süren eylem başarıyla sonuçlandı. Eylemi izleyen basına açıklama yapıldı. Bildirinin de dağıtıldığı eylemde isteklerin yerine getirileceğine de ilişkin açıklamaların yapılmasıyla eylem sonuçlandırıldı.

VİYANA (Avusturya):

Avusturya'nın başkenti Viyana'da 11.09.1988 tarihinde yapılan mahkeme sonucu, daha önce Alman devletinin istemi üzerine Avusturya makamlarının tutukladığı yurtsever politikacı Ali Sapan 22.09.1988 günü B. Almanya'ya teslim edildi.

Zaten Avusturya'nın mevcut politikası, Alman emperyalizmine bağlı, uydu bir politikadır. Bu uydu politikanın ve Avrupa Topluluğuna girebilmek için bu güçlere yaranabilmeyenlerin gereği olarak, bu karar alınmıştır.

Avusturya devletinin bu olumsuz tavrına, bazı demokratik çevreler tepki göstererek, konuya ilişkin toplantı yaptılar. SPÖ (Avusturya Sosyal-Demokrat Partisi)'nin eski Dışişleri Bakanı Ervin Lan, toplantıda yaptığı konuşmada, Avusturya hükümetinin sözkonusu kararını tepkiyle karşılayarak, çeşitli eleştirilerde bulundu. Demokratik çevrelerin karara gösterdiği tepki, kamuoyunun konu hakkında haberdar olmasına yol açtı.

Kürt politikacı Ali Sapan'ın Almanya'ya iade edilmesinin ertesinde, 15.11.1988 tarihinde Avusturya Yüksek Öğrenciler Birliğinin düzenlediği toplantıya, Kürdistan Komite adına bir temsilci katıldı. Komite temsilcisinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ilişkin değerlendirmeleri sonucu, Avusturya hükümetinin kararı, toplantıya katılanlarca protesto edilerek kınandı. Saat 20.00'de başlayan bu toplantıya CEDRI'den de katılan bir temsilci, yaptığı konuşmada, Ali Sapan'ın B. Almanya'ya teslim edilmesini kınadı.

16.11.1988 tarihinde Avusturya'nın Burgenland eyaletinde, Demokratik Öğretmenler Grubu, düzenlediği toplantıya Kürdistan Komite'den bir temsilciyi de davet etti. Komite temsilcisi, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine ilişkin gelişmeleri aktardı. Aynı toplantıda, bir Avusturyalı yazarın Kürtlere ve mücadelesine ilişkin yazdığı kitap tanıtıldı. Ayrıca Kürdistanlı yurtseverlerden oluşan folklor ekibinin folklor gösterileri, Kürt kültürünün sergilenmesi, yayın, bildiri vb.'nin dağıtılması toplantıya katılanların ilgisini çekti.

18.11.1988 tarihinde Avusturya'nın Salzburg eyaletindeki Avusturya Yüksak Öğrenciler Birliği'nin düzenlediği toplantının II. programına Kürdistanlı yurtseverlerin kültür grubu katıldı. Yayın dağıtımı yapıldı, folklor, müzik ve Kürt yemeği sergilenerek, toplantıya katılanların ilgisi ve beğenisi kazanıldı.

Malatya Cezaevi'nde açlık grevi

Malatya Cezaevi'nde PKK'li savaş esirleri: (Ayaktakiler) Ferzade Sarıkaya, Ahmet Karabacak, Sabri Altunel, Orhan Aydın, M. Ali Evcan, Yusuf Yıldırım, İzzet Orhan, Bekir Akad. (Otururlar) İsmet Kızılkaya, Şükrü Çiçek, Fayat Ücalan, Agam Bayar, Mehmet Kabayel, Mehmet Biryılmaz, Hasan Karaoğlu, Süleyman Acar, Hüseyin Morsümbül.

20 cezaevinde 1 Ağustos Genelgesinin kaldırılmasına yönelik olarak, başlatılan açlık grevinin sonuçlanması ardından, kısa bir süre geçtikten sonra, Malatya cezaevinde açlık grevi yeniden başladı. Malatya cezaevi de Kasım ayı içerisinde açlık grevine başlamış ve isteklerinin kabul edilmesi üzerine so-

nuçlandırmıştı.

Ancak aradan geçen süre içerisinde, devrimci tutukluların 1 Ağustos Genelgesinin kaldırılması ve cezaevinde insanca yaşam koşullarının sağlanmasına yönelik istekleri, aradan geçen süreye rağmen yerine getirilmeyince, bu kez aynı istekler temelinde yeniden açlık

grevine başlandı.

24 Aralık'ta 111 devrimci tutsağın katılımı ile başlayan açlık grevinin 3. gününde 3 devrimci daha katıldı. Devrimci tutsaklar yaptıkları açıklamalarda, istekleri kabul edilene kadar açlık grevini sürdüreceklerini belirttiler.

Cezaevlerinde yaşanan son gelişmeler, faşist TC'nin tutukluların insanca yaşam haklarını ayaklar altına almasının yanı sıra, devrimci tutsakları tümünden insanlıktan çıkarma ve kendi gerçekliğine yabancılaştırma hedefini gerçekleştirmek istiyor. Buna karşı çıkan devrimci tutsaklar, dayatılan 1 Ağustos Genelgesinin yürürlükten kaldırılmasını istiyorlar. 1 Ağustos Genelgesi bu hedefin yasalara bağlanmasından başka bir anlamda taşıyor.

Malatya cezaevinde yeniden dayatılan kişisizleştirme uygulamalarına karşı başlatılan açlık grevi, devrimci tutsakların onurlarının çiğnenmek istenmesine karşı sessiz kalmayacaklarının bir göstergesidir.

Yeni yıla Kürdistanlı emekçiler zafer umutları ile girdiler

Yeni bir yıla kavuşma vesilesi ile Kürdistanlı emekçiler Avrupa'nın birçok ülkesinin sayısız yerinde geceler düzenlediler. Yapılan kutlama gecelerine binlerce emekçi, genç, yaşlı ve çocuk katıldı.

Berlin, Hannover, Köln, Frankfurt, Hamburg, Stuttgart, Paris, Den Haag, Brüksel, Kopenhag, Stockholm, Basel, Viyana gibi belli başlı kentlerde ve diğer birçok şehirde düzenlenen yeni yıl gecelerinde çeşitli kültürel gösteriler de sergilendi. Bazı kutlamalar, sabaha kadar sürdü.

Türkü, folklor, şiir, tiyatro, bilgi yarışması gibi etkinliklerin yanı sıra, 1988 yılının ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yeri ve 1989 yılının mücadelemiz açısından taşıdığı önem üzerine de konuşmalar yapıldı. Ayrıca gerilla eğitimlerinden düzenlenmiş video filmleri de gösterildi.

Oldukça coşkulu geçen etkinlikler, halkımızın yurtdışındaki parçasının, yeni bir zafer yılını yaratmanın büyük özlemi içinde olduğuna da en iyi bir işaret oldu. Bu etkinlikler zafere dair olan güvenin tazelenmesinde de bir rol oynadı.

3 idam istemli PKK-Davası duruşması İstanbul DGM'de yapıldı

23 Ekim günü İstanbul-Kısıklı'da faşist binbaşı Esat Oktay Yıldırım'ın cezalandırılması ile ilgili görüldükleri nedeniyle 16 kişi hakkında açılan davaya 23 Aralık 1988 günü, İstanbul DGM'de bakıldı.

PKK örgütüne üye oldukları ve merkez komitenin kararı ile, Diyarbakır'da iç güvenlik amiri faşist cellat Esat Oktay Yıldırım'ı öldürdükleri gerekçesi ile yargılanan şahıslardan 4'ü sorgusundan sonra serbest bırakıldı.

Diğer sanıkların ise biri tutuksuz olmak üzere sorgularına geçildi. Tutuklular yaptıkları açıklamalarda, kendilerine emniyette işkence yapıldığını söyledikçe, bazı şeyleri işkence ile yüklemeye çalıştıklarını belirttiler.

PKK'nin yayın organını çıkarmakla suçlanan Toplumsal Diriliş dergisinin sahibi Cemal Yalvaç ile derginin yazı işleri müdürü Hasan Uşak, "anayasal güvence altında bir dergi çıkardıklarını belirterek, PKK ile bir ilgilerinin bulunmadığını ve derginin serbestçe satıldığını" söylediler.

Tutuklulardan Nizamettin Boztoprak ile giyabında yargılanan Abdullah Kanat, Muhittin Ayak hakkında idam istenirken, Seyfettin Rüzgar, Cemal Yalvaç, Hasan Uşak ile giyabi tutuklama kararı olan Yavuz Özcan ile Seyfettin Özcan hakkında ise en az 10'ar yıl talep edildi. Mehmet Gezer, Ekrem Yaşar, Mahsun Mermertaş, Hayrettin Çelik, Hülya Güvenişik, Resul

Yüksel ve tutuksuz yargılanan Taner Kılıç içinse 5-10 yıl arasında değişen hapis cezası istendi.

Binbaşı Esat Oktay Yıldırım'ın hak ettiği cezaya cırpıtılması ardından sömürgecilerin rastgele bir operasyonla, olayla hiçbir ilişkileri olmayan kişileri tutuklayarak, olayın sorumluları gibi göstermeye çalışıp, bu eylemle birlikte düşen prestijini biraz da olsa kurtarmaya çalışıyor. Tutuklananlardan üçü, legal bir derginin sahibi, yazışmaları müdürü ile muhabiridir. Bu, bile sömürgecilerin rastgele ve hiçbir hukuksal gerekçe bile göstermeden, işkence ile isnat ettiği suçlara göre tutuklaması, suçlamaların geçersizliği açısından açık bir kanıttır.

Faşist sömürgeciler azgınca saldırıyor

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi karşısında pانیge kapılan faşist sömürgeciler, halkımıza saldırmakta birçoğunu tutuklamaktadır. Hiçbir gerekçe gösterilmeden tutuklanarak işkenceden geçirilirken, cezaevine gönderilmekte, gözdağı verilerek, tehdit edilmektedir.

Son olarak Pazarcık'ta düzenlenen operasyonlarda, daha

önce cezaevinden bırakılan bir kısım yurtseverle, sıradan insanlar, bir köyün yakınında bulunan bir mağarada battaniye bulundu gerekçesi ileri sürülerek tutuklanmışlardır. Bu tutuklamadan amaç, yöredeki yurtseverlere gözdağı vererek, ulusal kurtuluş mücadelesine katılmalarını engellemektir.

Bunun yanı sıra, Pazarcık alanında yoğunlaşan göç olayını

da bu tehdit ve baskınlarla hızlandırmaya çalışıyorlar. Böylece, yörede gelişme gösteren ulusal kurtuluşçu faaliyetlerin önünü almak istiyorlar.

Yapılan son operasyonlarda tutuklananlardan 7'si tutuklanarak cezaevine gönderildiler. Sömürgeciler, böylece, oyununun ikinci perdesini sahneleyerek, gözdağı vermeye devam ediyorlar.

Cezaevi ile dayanışma toplantısı

DUISBURG (B. Almanya): 14 Aralık 1988 günü, Türkiye ve Kürdistan'daki politik tutuklularla dayanışma amacıyla BWK, SDAY, VSP ve Bäumer (okul grubu) gruplarının katıldığı bir bilgilendirme toplantısı yapıldı.

Toplantıya 30'a yakın ilerici, demokrat katıldı. Toplantıda, cezaevlerinde devrimci tutukluların maruz kaldıkları baskı koşulları ve Kuzey Kürdistan'daki son siyasal gelişmeler değerlendirilerek aktarıldı.

Değerlendirme ve tartışmalarla süren toplantı 3 saat sürdü.

Feyka-Kürdistan'ın organize ettiği toplantıya katılan güçler, pratikte ulusal kurtuluş mücadelemizle dayanışma içine girerek birlikte hareket edeceklerini açıkladılar.

BERXWEDAN

ABONE FİŞİ

Adı, Soyadı:

Adres:

6 Aylık

Almanya içi:

DM 30 ☐

Almanya dışı:

DM 35 ☐

1 Yıllık

Almanya içi:

DM 60 ☐

Almanya dışı:

DM 70 ☐

Abone Hesap Numarası:

BfG. - Bonn

Konto Nr: 1205242100

BLZ: 3801011

Yazışma Adresi:

Feyka-Kurdistan

Postfach 1531

5300 Bonn 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yazışma adresine postalayınız.

Kıbrıs'ta "Kürdistan'la Dayanışma Komitesi" kuruldu

28.11.1988 tarihinde, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesini desteklemek amacıyla "Kürdistan'la Dayanışma Komitesi" kuruldu. Komite içerisinde, merkezi Yunanistan'da bulunan "Halkların Haklarını Koruma Örgütü" üyeleri ve milletvekilleri de yer almaktadırlar.

"Kürdistan'la Dayanışma Komitesi" kuruluşunu, amacını belirten bir açıklama ile kamuoyuna duyurdu. Aynı zamanda komitenin tüzüğü mahiyetindeki bu açıklamada; Kürdistan'ın dört parçaya bölündüğü ve işgal altında bir ülke olduğu belirtilerek, Kürt nüfusunun nerede ne kadarının yaşadığı rakamlarla verilmektedir.

Aynı açıklamada, Kürt halkının kendi bağımsız devleti için

mücadele verdiği ve bu mücadelenin, Türk devletinin işgali altındaki bölgelerde çok çeşitli yöntemlerle yürütüldüğü belirtilerek, bu mücadelenin yüksek boyutlarda seyrettiği de vurgulanmaktadır. Böylesi bir mücadele ile Kürt halkının tarihe bağlandığı da bildiride yer almaktadır. Ve bu mücadeleyle Kürt halkının çağa açılıp, bölgenin tarihi ve coğrafyasında gerçek yerini almayı hak ettiği belirtilmektedir.

Komite yaptığı açıklamada, ulusal kurtuluş mücadelesinin haklılığını vurgulayarak, Türk sömürgecilerinin her alandaki faşist saldırılarına ve Kürt halkına karşı işlediği suçlara Türkiye'deki bazı ilerici, solcu güçler ile Avrupa'daki siyasi kurumların sessiz kalmalarını eleş-

tirerek, bu konudaki tavrını şöyle açıklamaktadır: "Yarısı işgal altında olan bir vatanda (Kıbrıs) yaşayan biz ile yine aynı işgalci, faşist-ırkçı Türk devletinin kurbanları olan Yunan halkının ve Türkiye'nin yayılmacı planlarıyla karşı karşıya olan tüm halkların mücadelesini, Kürt kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak kabul ediyoruz."

Kürdistan halkının dostlarından oluşan komite, hedeflerini 3 maddede toplamaktadır:

- 1- Kürt halkıyla fiili dayanışmada bulunmak,
- 2- Kürt problemi hakkında Kıbrıs halkını bilgilendirmek,
- 3- Yunanistan ve Avrupa'da aynı faaliyetleri yürüten komitelerle güçbirliği yapmak."

Bir İsveçli İsveç Başbakanı Olof Palme'nin katil zanlısı olarak yakalandı

(Berxwedan-Stockholm muhabiri) İsveç basın ve yayını, geçtiğimiz hafta Olof Palme'nin katilinin yakalanmış olduğunu duyurdu. Palme cinayeti ön sorgulama savcıları Jörgen Almlad, Anders Helin ve Axel Morath, İsveç basın ve yayınının yine çok şaşalı açıklamaları ardından konu üzerine kendileri de kısa bir basın toplantısı yapıp açıklamada bulundular.

Yakalanan kişinin gerçek katil olduğu kesin gibi. Cinayetin üzerinden üç yıl gibi uzun bir müddet geçmiş olmasına rağmen var olan zayıf delilleri bile, durumu sanığın aleyhine kuvvetli bir şekilde döndürdüğü görülüyor. Bu gelişmelerin başlıcası ve en önemli olanı "en önemli şahit" diye tanımlanan Olof Palme'nin eşi Lisbet Palme'nin katil ile yüzleştirilmesinde, zanlıyı görür görmez tanımış olduğunun yazılmasıdır.

Ayrıca, katil zanlısının aleyhinde olan daha başka bir gelişme de, zanlının Palme çiftini daha sinema kapısında takip ederken, iki kadın tarafından görüldümesidir. Kadınlar bu kişiyi önce SÄPO'nun koruma polislerinden olduğunu sanıyorlar. Ancak bugünkü yüzleştirmede her iki kadın da on kadar kişi arasında, Lisbet Palme gibi aynı kişiyi, yani tutuklu katil zanlısını "Grandmannen"i işaret etmesi, durumu, İsveçlilerin dediği gibi dramatik olarak zanlının aleyhine çevirdi.

İki büyük akşam gazetesi olan Aftonbladet ve Expressen'in konuyu genişlemesine sorgulama ve yüzleştirmeleri bütün detaylarına inerek 20.12.1988 tarihli baskılarında verdiler. Bütün bunlarla birlikte her iki gazete elde var olan deliller nedeniyle sanığa kesin suçlu gözü ile bakılacağını yazdılar.

Bu cinayet hakkındaki geliş-

meleri ve sorgulamaları yakından takip eden, ve durumu reel bir şekilde ele almaktan yana olan herkesin aklına şu soru takılıyordur: Acaba bütün bunlar yine polis, savcılık vb. devlet makamlarının ortaklaşa bir operasyonu mudur? Çünkü daha önce bir-iki kez böylesi bir senaryo sahnelenmişti. Bütün bunlar da bu cinayetin çözülmesinin öyle rahatça olmayacağı kanısını kitlelerde uyandırmıştı. Gerçi bu oyunlarında katili yaklama bahanesiyle ne derece adi ve düzenbazca bir şekilde Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun öncü gücüne saldırdıkları ortaya çıkmıştı.

Akla gelen sorulardan bir tanesi de bu cinayette SÄPO'nun sorumluluğunu gizlemek için elden geleni arkalarına koyuyorlar mı acaba, sorusudur. Yine bu konudaki gelişmelere yabancı olmayanların yakından bildiği son bir gelişmeye atıfta bulunmadan geçmemek gerekir: Proletären gazetesinin mahkemesinde Hans Holmer'in cinayet sorgulama şeffaflığı yaptığı dönemde, "Polis-izi" konusunda halktan gelen yazılı ve sözlü şikayet ve gözlenim başvurularının başına gelenler hakkında önümüzdeki bir dönemde mahkeme önünde hesap vermeye zorlanacağı yönlü bir kararın alınmasıdır. Bilindiği gibi geçtiğimiz yakın bir dönemde bu sinisi "Polis-izi" konusunda İsveç kamuoyu epey açık bir şekilde tartışma istemişti, fakat... her zaman olduğu gibi bu kez de, bu istem devlet kuruluşları tarafından finanse edilen yoğun bir polis savunmacıları duvarı ile karşı karşıya bırakılmıştı.

Proletären gazetesinin katil zanlısı olarak polis ismi ve resmi yayınladığı gerekçesiyle yargılandığı mahkemede, Hans Holmer'in bir mahkeme heyeti önünde "Polis-izi" konusunda yapılan halk başvuruları hakkında rapor vermesi karar altına alınmıştı. Proletären bunu birinci raund turu olarak kazanılmış bir zafer şeklinde nitelemişti.

Bütün bunların ardından birdenbire İsveçli gangster takımlarından birinin üyesi olduğu söylenen bu 41 yaşındaki İsveçli, Olof Palme cinayeti katil zanlısı olarak önümüzdeki haftaların birinde yargılanmak üzere tutuklanmış olsa dahi, yine SÄPO-MİT ve CIA üçlüsünün bu cinayetle ilgili rolleri gizlenemeyecektir.

Uluslararası Af Örgütü yeni bir rapor yayınladı

● Uluslararası Af Örgütü'nün (AI) Londra'da yayınladığı dört sayfalık raporda, işkence ve gözaltında katledilen 144 kişi hakkında yeterli bir açıklamanın yapılmadığını da belirtti.

● Uluslararası Af Örgütü (AI) Türkiye'de insan hakları ihlallerinin dehşet verici bir boyutta olduğunu söylediler.

Pikaso'nun insan hakları için çizdiği resim

Uluslararası Af Örgütü daha önce açtığı bir kampanya ile Türkiye ve Kürdistan'da faşist Türk sömürgecileri tarafından uygulanan işkence ve insan hakları ihlallerine karşı önlemlerin alınmasını istemişti. Halen devam eden Kampanya çerçevesinde, Af Örgütü, faşist rejimin insan haklarını ihlallerine ilişkin olarak, yeni açıklamalar yapıyor.

Bu ay sonunda yaptığı yeni bir açıklamada, Türkiye'deki insan haklarının ihlalinin dehşet verici boyutlarda olduğunu belirtti. 4 sayfalık raporda, "Türk yetkilileri tarafından, insanlık-tan uzak işkence uygulamasını gözaltında meydana gelen ölümleri, siyasi tutuklamaları ve adil olmayan yargılama gerçekliğini değiştirmek amacı ile girişilen gözle görülebilir bir çaba olmadığı" belirtildikten sonra, işkenceye katledilen "229 kişiden 144'ünün ölüm nedeni hakkında yapılan açıklamaların inandırıcılıktan uzak olduğuna da yer verildi.

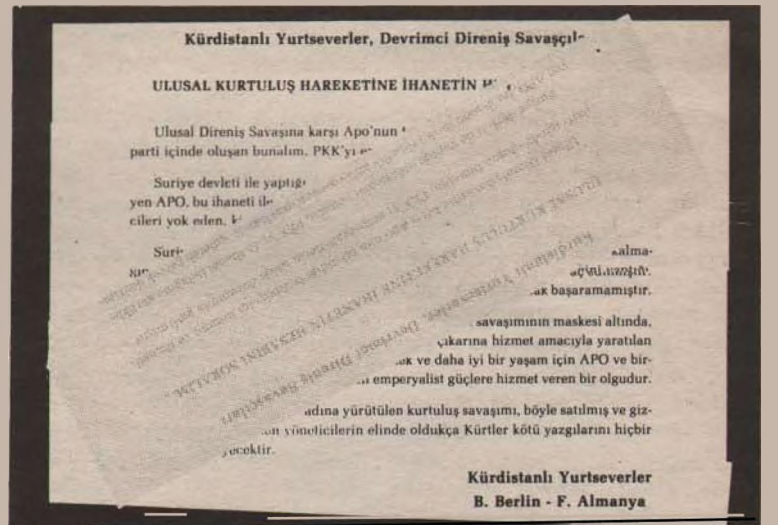
Af Örgütü yayınladığı raporda Türkiye'nin, "işkencenin önlenmesi, Avrupa sözleşmesini" ve "işkenceye karşı Birleşmiş Milletler sözleşmesini" imzalamasına rağmen, bu konuda ciddi ihlallerin meydana geldiğini de belirtti. Af Örgütü bu konuda tüm düşüncesini de tek bir cümlede ifade etti. "İnsan hakları dehşet verici boyutlarda" diyen Af Örgütü, insan hakları ihlallerinin son bulmasını da Türk hükümetinden bir kez daha istedi.

Bir provokasyon belgesi

Alışlagelmiş metodlarla ulusal kurtuluş mücadelemizi lekelemeye çalışan ve ona saldıran MİT ve işbirliği içinde olan çevrelerin yeni bir provokasyon belgesi daha elimize geçti. Önceki örneklerinden farklı olmayan bu bildiri de, kısa bir süre önce ortaya çıkan Hüseyin Yıldırım-Fatma provokatörlerinin Partimiz PKK'nın Genel Sekreterine yönelttikleri asılsız iddiaların

bildiri vb. dağıttılar.

Son provokasyon belgesinin iddiaları o kadar çürük ve temelsiz ki, üzerinde fazla durmaya bile gerek yok. Provokatör avukat bozuntusunun Milliyet gazetesinde ortaya attığı "Apo, PKK'yi sattı Apo teslimiyetçi tutum takmıyor. M. Ali Birand'la röportajında Apo, gerçek yüzünü ortaya koymuştur." vb. daha birçok iddiaya bu bildiride de yer veriliyor. Bu ayrı gibi görünen

bir tekrarı.

Provokatörlerin kalemi olsun, MİT'in kalemi olsun, -aynı içerikte olması nedeniyle- bu fazla önemli değil. İddialar aynı, ulaşılmak istenen amaç aynı.

"Kürdistan'lı yurtseverler-Batı Berlin" imzalı bildiri, MİT'in daha önce de kullandığı posta yolu ile adreslere gönderiliyor. Bu yöntemle MİT ve provokatörler şimdiye kadar çok sayıda

kalemlerden dökülen iddiaların nasıl da korkunç bir benzerlik içinde olduğuna örnektir.

Gerçek yüzleri açığa çıkan ve Partimizle, Önderliğine karşı açıktan savaş yürüterek, sömürgeci rejimi kurtarmaya çalışan bu provokatörler, halkımızın ellerinden yakalarını kurtarmazlar. Halkımız bunlardan işledikleri suçların hesabını sormasını bilecektir.

PKK 10. YIL KUTLAMALARI

Hannover'de PKK'nin 10. Kuruluş Yıldönümü kutlamasına 4000 civarında yurtsever katıldı.

DEN HAAG (Hollanda): Partimizin 10. kuruluş yıldönümü gecelerinden biri de Hollanda'nın Den Haag şehrinde büyük bir coşku ve mücadele ruhu ile kutlandı.

Alandaki gecenin kutlanmasına bir hafta kala, düşmanın çeşitli engelleme ve provokatif girişimleri gündeme geldi. Fakat Abdullah ÖCALAN Genel Sekreterliğinde, Partimizin mücadelesi etrafında kenetlenen ve ona inanarak bağlı olan yurtseverler, düşmanın açık ve provokatif saldırılarını boşa çıkarıp, mücadeleciler bir ruh ve coşkuyla geceye yoğun bir katılım sağladılar.

ardından Hollanda'dan folklor ekibi halk oyunlarını sergiledikten sonra, sahneyi Koma Zilan'a bıraktı. Koma Zilan'ın devrimci halk türkülleri ardından, kitlenin büyük ilgisini çeken tiyatro oyununu sergilendi. Programın ilk bölümü Ozan Xelil Xemgin'in söylediği devrimci direnişçi türkülerle sonuçlandı.

Verilen kısa bir aradan sonra, programın ikinci bölümü Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın PKK'nin 10. yıldönümüne ilişkin konuşması videodan gösterildi. Konuşma sloganlar ve yoğun ilgi ile izlendi. Daha sonra HUNERKOM merkezi folklor grubu çeşitli oyunlar sergi-

dakikalık saygı duruşuyla başlayan gece, HUNERKOM korosunun söylediği devrimci marşlarla devam etti. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN ve Partiyeye bağlılık sloganlarıyla kitle büyük coşku içindeydi.

Folklor ekiplerinin Kürdistan'ın değişik yörelerinden sunduğu devrimci direniş türkülerinden sonra, Güney Kürdistan halkımızın faşist Türk devleti tarafından ölüme terk edilmesini sahneleyen tiyatro oyununu kitleler ilgiyle izleyip, kin ve öfkelerini dile getiren sloganlar haykırdılar.

Gecede yapılan siyasi konuşmalarda, Parti mücadelemizin gelişim tarihinden kesitler aktarıldı. Özellikle Parti Önderliğinin 10. yıl mesajı ve gerilla tatbikatının yer aldığı video kasetini izleyen yurtsever ve demokratların ayağa kalkarak alkışlamaları ve selamlamaları coşkuyu doruğa ulaştırdı.

Gece salonu dar olmasına rağmen, kitle geceye büyük ilgi gösterdi. F. Almanya'da tutuklu bulunan Kürt politikacıların avukatı da yaptığı konuşma ile kitlenin ilgisini çekti.

Ayrıca Filistinli, Kıbrıslı, Türkmen ve B. Almanyalı dost güçlerin sunduğu mesajlar, ulusal direniş gecesine güç kattı.

Gece "APO Hate Hllvanê" türküsüyle sonuçlandı.

DELEMONT (İsviçre): 4000 kişilik bir katılımı İsviçre'nin Delemont kentinde gerçekleşen ulusal direniş gecesine oldukça coşkulu geçti. Ve düşmanın tüm beklentilerini kursağında bıraktığı gibi, asılsız ihbar söylentilerinin tek amacının, gece kutlamasının engellenmesi veya bu da olmazsa, en azından katılımı azaltmak olduğunu ortaya koydu. Yüksek bir katılım ve coşkunun zirvesi, düşman çevrelerine cevabın en iyisini verdi.

Gecenin yapılacağı gün, salonun çevresine yığınla polis doldu. Kutlamanın bir gün öncesinde, gece haberini radyo ve televizyonlar vererek, gecenin engellenebileceği ihtimalinin olduğunu, gece yerinde saldırıların düzenlenebileceğine dair ihbarların yapıldığını duyuruyorlardı. Bu nedenle, gece salonu önünde biriken polis yığını dışında, 100 kişiye yakın basın ve TV muhabiri de birikiyordu.

Radyo ve TV'nin verdiği haberler, polislerin kalabalığı, yüzlerce basın-yayın mensubunun hazır halde sabırsız bekleyişi ve diğer yandan yurtseverlerden oluşan binlerin gece kutlamasına akın etmesi; tedirginlik, heyecan ve coşkunun oluşturduğu bir tabloydu.

Derken, gecenin Kürdistan bağımsızlık ve dünya devrim şehitlerinin anısına yapılan bir dakikalık duruşuyla başlaması ardından, binlerce kitlenin yoğun alkışı ve gür sloganları tabloyu değiştirmeye başladı. Bu arada gecenin başlamasıyla birlikte, Suisse Romand televizyonu ve İsviçre ana radyosu da naklen yayını başlatarak, gece programının sonuna kadar canlı yayın yaptılar.

Gece programı coşkun slogan ve alkışlar arasında 50 kişilik koronun söylediği devrimci marşlarla devam etti. Ardından Ozan Dilgeş direnişçi türküler söyledi. Ve Türkçe siyasi konuşma alkış ve sloganlarla tamamlandıktan sonra, folklor gösterileri başladı. Ozan Xelil Xemgin'in devrimci direnişçi türkülerinin ardından Kürtçe siyasi konuşma yapıldı. Gece programı yine folklorla devam ederken, kitledeki coşku seli daha bir kabarıyordu. Folklor gösterilerinin bitimi ardından, Zürih'ten müzik grubu sahnedeki yerini alıyor ve direnişçi halk türkülleriyle kitlenin beğenisini kazanarak alkış alıyordu.

Müzik grubu ardından Almanca siyasi konuşma yapıldıktan sonra, dekoru yapılan sahnede 60 kişilik tiyatro oyuncularını yer aldı. Tiyatronun konusu Güney Kürdistanlı halkımızın yaşam dramıydı. Bu tiyatro melodramı kitlenin coşkusuna bir de faşist TC ve Irak'a karşı kini de ekliyordu.

Geceye, 100 civarındaki TV ve basın muhabiri dışında 100'e yakın yabancı halklardan ilerici misafirler de katıldı. Ayrıca Acilciler, Dev-Sol, SVP, Latin Amerika Zürih Komitesi ve 40 örgütün içerisinde yer aldığı Dayanışma Komitesi geceye mesajlarıyla güç kattılar.

Gecenin kutlama haberini, canlı olarak naklen yayın yapan bir televizyon ve radyo dışında, İsviçre'nin diğer bazı radyo ve televizyonları da haber programlarında duyurdular.

Gecenin büyük bir coşku, militanca ruh içinde düzenli geçmesi, dostlarımızı sevindirirken, düşmanlarımızı da kahr ederek yüreklerine korku saldı. Kürdistanlı yurtsever kitleler, coşkulu "Bijl PKK!", "Bijl Serok Apo!" ve diğer sloganlarıyla adeta, "Apo gibi pilingin, bazın var/O'nu izler yiğit oğlun-kızın var" dizelerinde dile getirilenleri kanıtlarcasına PKK'ye sahipliğini pekiştirdiler.

Kutlama gecesinin disiplini, coşkusu karşısında etkilenen polisler de, Partimizin 10. yıldönümünü sözlü olarak kutladılar.

M. Nazif AKTAŞ katledilişinin 3. yıldönümünde anıldı

M. Nazif AKTAŞ, bundan 3 yıl önce, 23 Aralık 1985 tarihinde, bazı Türk sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformistlerinin ortak silahlı saldırısı sonucu Paris'in St. Denis sokağında katledilmişti. İşte, Paris-ERNK taraftarları, bu saldırgan güçleri bir kez daha lanetlemek ve Kürdistan bağımsızlık savaşçısı M. Nazif yoldaşı katledilişinin 3. yıldönümünde bir kez daha

gündemleştirilen yeni saldırılar ve komplolar üzerinde duruldu.

Daha sonra içinde kadın ve çocukların da bulunduğu kalabalık sayıda ERNK taraftarı bir grup, M. Nazif AKTAŞ yoldaşın ebedi uykusuna yattığı mezarını ziyaret etti. Yapılan saygı duruşundan sonra, anısına yayınlanan bildiri okundu. Devrim ve şehitlere bağlılık andının okunmasından sonra da M. Nazif AKTAŞ

1500 kişinin katıldığı Parti gecesini üç dilde (Kürtçe, Türkçe, Hollandaca) yapılan açılış konuşmasıyla başladı.

Gece programına HUNERKOM'un koro ekibinin söylediği devrimci marşlarla geçildi. Ardından Ozan Arman direnişçi türküler sunduktan sonra, 10. yıldönümüne ilişkin Türkçe siyasi konuşma yapıldı. Konuşma, "Bijl Serok APO", "Bijl PKK", "Partimize uzanan elleri kıracağız" sloganları arasında tamamlandı. Cudi doruklarında yankılanan isyan ateşi, geceyi daha da anlamlılaştırarak, sıcaklığıyla kitleyi daha bir coşturdu. Ve kitleler, "Vur gerilla vur Kürdistan'ı kur" sloganını haykırarak ARGK gerillalarını selamlıyordu. Siyasi konuşmanın

ledikten sonra Kürtçe siyasi konuşma yapıldı. Ozan Xemgin'in direnişçi türkülleri ardından Koma Berxwedan çeşitli devrimci ve halk türkülleri sundu. Ve son olarak "APO hate Hllvanê" halayı ile gece sonuçlandı.

HANNOVER (B. Almanya): Partimiz PKK'nin 10. kuruluş yıldönümünün kutlandığı diğer bir gece Kuzey Almanya'nın Hannover şehrinde gerçekleşti.

11.12.1988 tarihinde gerçekleşen geceye 4000'in üzerinde kitle katılımı sağlandı. Geceye yediden yetmiş katılan Kürdistanlı yurtsever emekçiler büyük bir coşkuyu yaşadılar.

Kürdistan bağımsızlık ve dünya devrim şehitlerine bir

Mustafa Nazif AKTAŞ mezarı başında anıldı.

Üst köşede M. Nazif AKTAŞ'ın mezarı görülüyor

anarak, "ona ulaşmanın çabası"nı gösterdiler.

M. Nazif AKTAŞ yoldaşın anma toplantısında yapılan konuşmada, M. Nazif AKTAŞ'ın kişiliği, mücadele yaşamı dile getirilerek, onu katleden saldırgan güçlerin devrim mücadelesine karşı oynadıkları karşı-devrimci rol ve Partimizin geliştirdiği devrimci mücadeleye yönelik

yoldaşın mezarı çiçeklerle donatıldı.

Yine akşam saatlerinde, M. Nazif yoldaşın katledildiği yerde bir grup ERNK taraftarı meşaleli gösteri yaptı. Yapılan gösteri, "Kahrolsun teslimiyet, yaşasın direniş", "Yaşasın PKK", "Yoldaşlarımıza uzanan eller kırılacaktır", "Bijl Serok APO" sloganlarıyla sonuçlandırıldı.

“Halkımızın önderi ve öğretmeni Başkan APO önderliğindeki PKK’nin kuruluş yıldönümü tüm yoldaşlara ve halkımıza kutlu olsun...”

Halkımızın ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önderi, örgütleyicisi ve yöneticisi PKK, resmen kuruluşunun 11. yılına giriyor. Böyle büyük tarihi değere sahip olan bu anlamlı gün, ulusal direniş bayramı hepimize, halkımıza ve ilerici insanlığa kutlu olsun!

Halkımızın yaşamında kurtuluş için kesin dönüşü ifade eden böyle tarihi bir günü, en azından anlamı üzerine derince düşünmeden ve birkaç söz söylemeden geçirmek mümkün değildir. Zira hepimiz çok iyi biliyoruz ki, PKK, ulusal kurtuluş için yoğun mücadelelerin verildiği bir ortamda doğmadı. Tersine, bırakalım ulusal kurtuluş mücadelesini, halkımızın ulusal varlığının bile yok edilmek üzere olduğu, Kürtlük ve Kürdistan’ın adeta unutulduğu bir ortamda ulusal varlık ve kurtuluş düşüncesinin tohumlarını ekerek ortaya çıkıttı. PKK, ulusal yok oluşun eşliğinde olan bir halkın bağrında ulusal kurtuluş tohumlarını yeşerterek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini düşünceden eyleme kadar her bakımdan sıfırdan başlatıp bugünkü düzeyine varıran büyük yaratıcı güç oldu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi PKK ile doğdu ve onun önderliği altında gelişerek bu iki güç kafa ile vücut gibi bir birlik oluşturdu. PKK de, Kürdistan halkının, tüm devrimci ve yurtseverlerin önderi ve öğretmeni Abdullah ÖCALAN yoldaş ile var oldu; sıfırdan başlamak üzere PKK hareketi O’nun önderliği altında mevcut teorik, politik ve örgütsel gelişimini

yaşadı.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin, PKK’nin 10. mücadele yılının tamamlanmakta olduğu bugünkü ideolojik, politik, örgütsel ve pratik gelişimine ve bu gelişmenin büyüklüğüne bakıp da aldanmamak gerekiyor. Mevcut gelişmelerin büyüklüğünden sarhoş olmasızın, halkımızın bağımsızlığı, özgürlüğü ve toplumsal gelişimi yolunda yaratılmış olan bugünkü gelişim düzeyini asla küçümsemek gerekmiyor. Ve bu gelişmelerin tarihi büyüklüğünü gerçekten anlayabilmek için, hareketin ortaya çıktığı koşulları ve gelişmeyi yaratan gerçek değerleri, geliştirici özellikleri beyne unutulmamak üzere iyice kazımak gerekiyor. Çünkü, “Kürdistan sömürgeci ve ulusal kurtuluş mücadelesi vermek gerekir” sözü ilk kez söylendiği zaman, bunu PKK Önderliğinden başka bilen veya söylemeye cesaret eden, buna tüm varlığıyla inanan kimse yoktu. Bugün Türk kamuoyunda ve dünyada “Kürdistan sorunu” açıktan tartışılıyor ve çözüm aranıyor; ancak o dönemde “Kürt milliyetçisi” olarak adlandırılanlar bile “Kürtlerin var olup olmadığını” tartışıyorlardı. “Türk solu” denen cephe de “Kürt” adının söylendiğini duymak bile tahammül edilemez bir şey olarak görülüyordu. Dünyada “Kürt sorunu” çoktan unutulmuş, Türk kamuoyunda ise “Kürtlük”, sadece göven bir mizah konusu, hakaret ve alay edilecek bir sözler yığını haline gelmişti. Artık herkese göre, “Kürdistan ve Kürtler”, sadece tarihlerin kısaca yer vereceği bitmiş tarihi bir olay halini almıştı. İşte kurtuluş ışığı saçan ilk sözler böyle bir ortamda söylendi; böyle bir ortamda Kürdistan ve ulusal kurtuluş için düşünüldü. İşte PKK ve önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi böyle bir ortamda doğdu ve bu ortama karşı mücadele ederek gelişti.

PKK’nin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin tarihi, mücadelelenin Önderi tarafından ayrıntılarıyla izah edilmiştir. O’nun gelişim özellikleri, kendisine özgü ayrıntılarla genel devrimci hareketlerin özelliklerinin canlı bir kaynaşmasını taşır. Ve bu gelişmenin temelinde, her türlü gericiliğe karşı düşünceden eyleme kadar sarsılmaz bir mücadele, her koşul altında mutlak direniş, bütün olumsuzluklara karşın harcanan büyük çaba ve yüce emek, sarsılmaz inanç ve cesaret, vahşi baskı ve zulme karşı akan kan ve toprağa düşen can vardır.

PKK’nin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi, Türk sömürgeciliğine ve her türlü gericiliğe karşı düşünceden eyleme kadar, zindanda, dağda, kentte, her alanda verilen dişediş bir mücadele ile olmuştur. Daha ilk şekillenmesini yarattıktan andan itibaren sömürgeci idmanın komplo ve terör ile karşılaşmış, bu terör günümüzdeki özel savaş kadar sürekli tırmanmıştır. Türk sömürgeciliği, Kürt işbirlikçilerinden emperyalizme kadar ulaşmıştır.

Devamı 17. sayfada

Zorlu geçen 10 yıllık tarihi ile PKK, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin zafer güvencesidir!

11. yılına girerken PKK’nin gerçekliği mevcut siyasal koşullar ve halk gerçekliğimizle bütünlük içinde değerlendirmeliyiz. Görülecektir ki, düşman bir çıkmaz içindedir. Özel savaş yenilgiye mahkumdur. PKK ger-

10. yılımızda dostlarla daha güçlüyüz!

Yaratılan ve bir yürek gibi ortaya koyduğunuz kardeşliğin rengi, kardeşliğimiz ne güzeldir!

Bugün adım O’nu. Kut-sal bir emanetin elime verilişi gibi öptüm. Kan rengindeki bu kardeşliği yüreğimde dalma büyüteceğim.

27 Kasım’ın coşkusunu, heyecanını yaşadığımız bu günlerde, aynı renkte bayrakla kucaklaşış, bayramımızı bu kutlayış, kucaklaşmanın-kutlamanın en güzeldir.

Yarının özgür kucaklaşması için...

Sevgilerle...

21 Kasım 1988
Meral Kızır

çekliği, geleceğin soylu gelişmelerini yaratacak, özlemi içinde olduğumuz siyasallaşmış halk kabarmalarına ve halk ordulaşmasına varabileceğimiz örgütsel zemin ve rehberdir. Dünya halkları da, ancak bu gerçekliğimizi koruduğumuz ve geliştirdiğimiz ölçüde saygısını somut dayanışmaya dönüştürebilecektir.

Tarihi yıldönümünde şu hususu önemle belirtme sorumluluğunu hissediyorum: Ulusal onur ve kişilik her şeyin üstündedir. Ulusal onur ve kişilik, bilinçle, örgütlü birlik ve mücadeleyle edinilirse korunabilir. Örgütsüz ve mücadelesiz bir halk hiçtir. Savaşmayan, örgütü korumayan ve ulusal bağımsızlık mücadelesini desteklemeyen hiçbir Kürdistanlı yurtseverlikten, hele de onurunu koruyabilmekten söz edemez. Sömürgecilerin emperyalist efendilerinin ulusal değerlerimiz, hatta kişiliklerimiz üzerinde bu kadar ölçsüz ve hayvani bir hırsla oynayabilmelerinin tek nedeni henüz özenlen birlik ve savaş düzeyine varmamamızdır. Özgürlük savaşında bir gün dahi yer alabilmek, sömürgeci egemenlik altında ve özellikle emperyalist metropollerde sahte özgürlük ortamında en bol olanaklarla yıllarca sürecek bir yaşamdan iyidir. Ulus özgürlü-

ğü olmayan kişinin birey özgürlüğü de olamaz, hele bunu kavramayan kişinin hiçbir insani değerden söz etmesi mümkün olamaz, böyle bir insan yaşamı dahil, namusu üzerinde bile tasarruf olanağına sahip olamaz.

Ancak artık başımız dik, adımlarımız sert ve geleceğe mutlak emin olarak bakıyoruz. İnanç, savaş, kan ve zaferle yoğrulan bir öncümüz var. Ulusal birlik örgütümüz ve vahşi bir ordunun saldırıları karşısında mevzilerini koruyup geliştiren gerilla ordumuz, şehitler ordumuz, dağdan şehirlere, faşist zindanlardan emperyalist kor-sanların cezaevlerine kadar olan alanda direnen bir direnişçi esirler ordumuz, ihaneti tanıyan ve hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan yurtsever yığınlarımız var...

Bu nedenle mutlaka gelecek bizimdir. Hepimize düşen daha bilinçli, daha birlik, daha fedakarlık ve bulunduğumuz koşul ile ortamı savaş alanı kabul ederek mutlaka mücadele mevzilerini genişletme azmi olmalıdır.

—Yaşasın Kürdistan
bağımsızlık mücadelesi!
—Yaşasın PKK!

Selahattin ÇELİK
19.11.1988

Bundan sonraki yıldönümlerin, Kürt halkının ülkesinde kutlanması en büyük dileğimiz olsun...

Sevgili dostlar,
Sevgili yoldaşlar,

Bu yazımla Kürt kurtuluş savaşına ilişkin bazı konularda görüşlerimi size sunmak istiyorum. Her şeyden önce 3. 12. 1988 tarihinde Stuttgart’ta gerçekleşen gece vesilesi ile sizleri tebrik ederim.

PKK’nin 10. Kuruluş Yıldönümünü kutlamak amacıyla binlerce Kürt, kadın, erkek, çocuk bu gecede biraraya gelmişti. Kısa zamanda bu çaplı bir geceyi düzenlemek (ki başta bu gecenin Saarbrücken’de yapılması planlanmıştı) gerçekten büyük bir başarı.

Fakat bunun yanında, Almanca konuşmanın yapılmamasını eleştirmek zorundayım. Yine enformasyon masalarında Alman dilinde bildiri, broşür ve kitaplara da rastlamak mümkün değildi. Gelecekte bu konulara dikkat etmenizi rica ediyorum. Ayrıca her gece için kısaca bir programın; örneğin tiyatroyu Almanca anlatan bir programın önceden hazırlanmasını öneriyorum.

Bu eğitirileri bir kenara bırakırsak, gecenin amacına ulaştığını söyleyebilirim.

Bir sürü folklorik değere ek olarak, tiyatroyu özellikle beğendim. Kürt dilini bilmediğim halde, konunun ne olduğunu anlamada zorluk çekmedim. Tiyatro oyunu esnasında, derinden etkilediğimi itiraf etmek zorundayım. Tabi bunun bir nedeni var. Kısa bir dönem önce 3 ayımı Kürdistan’da geçirmiştim. Bu ülkeyi az da olsa tanıdım, her ne kadar bu ülkeyi tanımak bir turist için çok zor olsa da.

Nereye gittiysem, ister Hakkari, Mardin, isterse de Uludere,

Diyarbakır veya Urfa olsun, duyguları dostluk dolu bir halk ile karşılaştım. Gerçekten Kürt halkı, misafirperverlikte büyük bir halktır. Yaşama mücadelesi veren bir halkın dostluğu bu derece yüksek tutabilmesi, beni hayli etkiledi.

Canımı sıkın bazı olaylara da tanık oldum. Gaziantep’te güvenlik güçlerince feci şekilde dövülen ve tedaviye gönderilen bir gencin olayına tanık oldum. Polis, olayı yakından izlediğimi görünce, bana; “Bu, Türk kültürünü öğrenmelidir!” dedi. Urfa’da 8 jandarmanın bir eve yaptıkları baskına da tanık oldum. Eve giren jandarmalar, kısa süre sonra kelepçeye vurulan bir kişiyi evden çıkardılar, dipçik darbeleri ile onu bir otomobile bindirerek götürdüler. Siirt yakınılarında bir köyde, jandarmaların evlere baskınlar düzenlediklerine de şahit oldum. Nereye gittiysem, halkın saldırganlardan olan korkusunu hissettim. Ayrıca her yerde Türk saldırganları tarafından gözetlendiğimin de farkına vardım.

İşte, tüm bu olaylar, izlediğim tiyatrodan bir anlama kavuşuyordu. Şu Kürt atasözünü anımsamadan edemeyeceğim:

“Kurd, ha wani niye! (Kürdün kaderi asla bu değil!)”

Bu atasözünün aktüalitesinden bir şey kaybetmediğini, tiyatroya bana yeniden ispatladı. Hem nasıl mümkün olabiliyor ki, Ortadoğu’da bir halk imha edilmek istensin, ama mevcut tüm iletişim sistemlerine rağmen, bu barbar katliamdan notlar alınmasın?

Elbette Kürtler diyecek; “Kurd, ha wani niye!”

Burjuva organ, parti ve ya-

ynlarının, Özal klığının tasfiye politikasında emperyalist çıkarlarının olduğunu insan anlayabilir. Ancak, kendisine sol diyen kesimlerin Kürt sorununun yaklaşımına ne demek gerekir!

Eğer sol çevreler, Şili’deki idamlara karşı sesini yükseltiyorsa, açık ki bu zorunlu ve doğrudur!

Eğer sol çevreler, Güney Afrika’daki ırkçılığa karşı mücadele ediyorsa, açık ki bu zorunlu ve doğrudur!

Eğer sol çevreler, siyonizme karşı koyuyorsa, açık ki bu da zorunlu ve doğrudur!

Fakat eğer aynı sol çevreler, Kürt halkına uygulanan jenosidi onaylama durumuna düşüyorsa, açık ki bu büyük bir hatadır!

Emperyalist politikalar uğruna, onların çıkarları için, Türk hapishanelerinde işkence edilmesini kabul etmemek gerekiyor; binlerce çocuğun, kadının ve yaşlının zehirli gazlarla imhasını kabullenmemek gerekiyor.

Bundan dolayı, Kürt halkının kurtuluş mücadelesini desteklemek için büyük çaba harcanmak ve dayanışma gösterilmek zorundadır.

Kürdistan İşçi Partisi’nin 11. mücadele yılı dolayısıyla, Kürt halkı ile beraber coşumuzu dile getirmeliyiz. Bundan sonraki yıldönümlerin, Kürt halkının ülkesinde yapılması en büyük dileğimiz olsun!

—Yaşasın
uluslararası dayanışma!
—Aslan
kendi pençelerine güvenir!

Walter Herrman
6.12.1988

1988’de daha güçlü, daha savaşkan bir PKK!

Kürdistan halkının şanlı önderi PKK, 10. yılını büyük kazanımlarla kapatıp, 11. yılına güçlü başarılarla, büyük bir birlik ve beraberlikle adımını attı.

Yigitlik, kahramanlıklarla dolu 10 yılı başarı ile kapatan ve 11. yılına başarılarla giren PKK’den halkımız zafer müjdeleri beklemektedir. PKK’nin halkımızın onurunu geri iade edeceğine dair olan inancımız, güvenimiz sonsuzdur. Kahraman önderimiz PKK, bize onurlu olmaya, ancak ve ancak savaşarak, direnerek, çalışarak ulaşılacağını öğretti. Biz de PKK’ye söz veriyoruz ki, Kuzeybuz denizinde de olsa yigit önderlerimizin direniş bayrağını nefesimizin ve kanımızın son damlasına kadar yücelerde dalgalandıracacağız.

—Kahrolsun emperyalizm ve her türden işbirlikçilik!
—Yaşasın halkımızın şanlı önderleri! PKK-ERNE-ARGE!
—Sana bin selam yigit önderimiz APO!

Handen
İzveç-Kürt Kültür Derneği

Yüksek yaylaları ve gölüyle tanınan bir beldemiz

WAN (Van) —II—

Akdamar Kilisesi: Gavaş ilçesinin kuzeybatısında, Van Gölü'nün güney kıyısına 4 kilometre uzaklıkta bulunan 3 kilometre aralıklı iki adadan büyük olanında inşa edilmiştir. Ermeni Vaspurakan Kralı I. Gagik Ardzuni tarafından 915 yılında yapılmıştır. Yapımı 9 yıl sürmüştür. I. Dünya Savaşı sonrasında Ermenilerin Ada'yı Osmanlıların zoru ile boşaltmasına kadar kullanılıyordu. Akdamar adıyla da anılan kilise şimdi boş durmaktadır.

Dört yapraklı planıyla inşa

Van, Kuzey-Batı Kürdistan'ın bellibaşlı güzel beldelerinden biridir. "Dünyada Van, ahirette iman" deyimi, bu beldemizin tarihi eserler ve doğal zenginlikler bakımından ne denli ileri düzeyde olduğunu kanıtlar.

Başkale ilçesinden uzanıp Ağrı sınırına kadar olan doğu kesimindeki yüksek yaylaları, kıyısında kurulan göl, Van beldemize muhteşem güzellikler katar. Kuzeyinde Tendürek (3.542 metre) ve Aladağ (3.255 metre) gibi volkanik dağlar yükselir. Güneyinde de yüksek-

mıştır.

Bir Sovyet bilgini olan Shu-tavsky, kavunun öz yurdunun Van olduğunu söyler. Van'da yetişen kavunun çeşitli türleri vardır. Tarih kayıtlarına göre 16. yüzyılda, Anadolu'dan İtalya'ya kavun ihraç edilmiş ve bu kavun papa Cantaluppi'nin bahçesinde yetiştirilmiştir. "Cantaluppi kavunu" adını alan bu kavun türü, günümüzde Amerika ve Avrupa'da da yetiştirilmektedir. Yuvarlak, basık, dilimli, üstü pürüklü, turuncu renginde ve kokusu ananasa benzeyen bu kavun türü, Van'da "Cantaluppi kavunu" adıyla hala yetiştirilmektedir.

Bir de başlı başına bir çekim merkezi olan ve Van ile Bitlis beldelerimizin aralarında paylaştığı Van Gölü, her yıl dünyanın birçok alanından binlerce turist çeker. Kürdistan'ın en büyük gölü olan Van Gölü'nün büyüklüğü 3.764 kilometrekaredir. Kaba bir üçgen şeklindedir. En uzun yeri Tatvan ile Bendi-mahi çayı arasındaki mesafedir. Bu mesafenin uzunluğu 125 kilometredir. Genişliği ise yer yer değişmektedir. Gölün en derin noktaları, güney yarısında bulunur.

Van Gölüne birçok akarsu dökülmektedir. Van beldemize ait olup göle akan akarsular, kuzeyde Zilan deresi, kuzeydoğuda Behdimahi çayı, doğudan Karasu, Hoşap suyu, güneyde de Arpat çayıdır.

Van merkezi ile, göl kıyısındaki kasabalar arasında küçük vapurlarla ulaşım sağlanır. Tatvan, Ahlat, Adilcevaz, Erciş, Van, Edremit, Gevaş ve Reşadiye'de vapur iskeleleri bulunur. Van beldemizin ikinci bir gölü

likleri 4.000 metreyi bulan heybetli dağlar uzanır. Bunların en önemlileri Vaviran dağları ile 3.500 metreyi bulan Artas dağıdır. Doğu Kürdistan'la sınır alanındaki dağlar ise daha çok yayla görünümündedirler. Ortalama yükseklikleri 2.200 metredir. Bu yaylalarda yükseklikleri 2.500 metreyi bulan doruklara da rastlanır. Bu dağlardan diğer bazıları Ereğ ve Mengen dağlarıdır. Bu dağların arasındaki Hoşap, Özalp ve Ahurik ovaları verimli toprağa sahiptir.

Doğu Kürdistan sınırı üzerinde, Van Gölü'nün güneyindeki Artos Dağı 3.475 metre yüksekliğinde. Bunun dışında Hakkari dağları ve Modur Dağı, Hakkari ile Van sınırında yükselirler. Siirt sınırı boyunca da dağlar uzanır. Bu dağların 3.550 metreyi bulan zirveleri Van sınırı üzerindedir.

Tarihi Urartularla başlayan Van beldemiz, oldukça dağlık ve yüksekliği fazla olan bir Kürdistan şehridir. Volkanik arazi şekilleri oldukça yaygındır. Dağlık olmayan bölümleri tümünden yüksek bir yayla görünümündedir.

Dağlarında yetişen yabani sarmısak, çarşır, mendo, beliz, maydanoz ve hotoz otlarından yapılan otlu peynir meşhurdur. Dünyanın en lezzetli alabalıkları Bahçesaray (Müküs) ve çatak derelerinde bulunur. Van beldemiz, kendi adıyla anılan kedisi (Van kedisi), elması, otlu peyniri, kavunu ile de ün yap-

Akdamar Kilisesi: 1915 Ermeni katliamı ardından terkedildi.

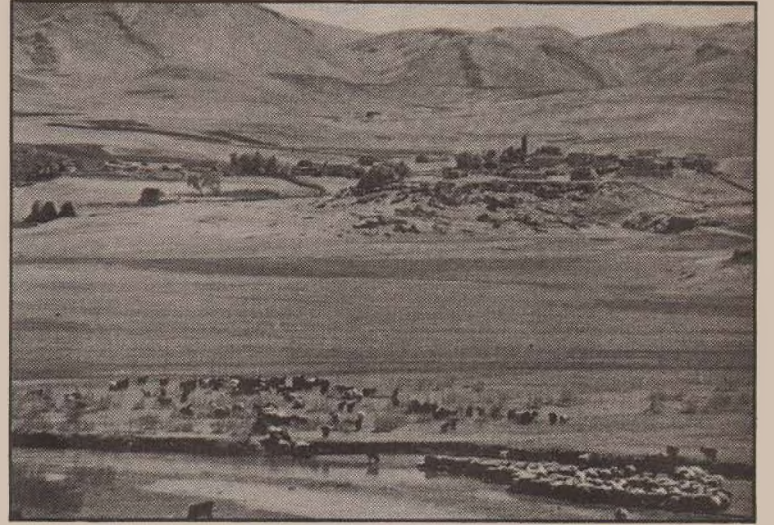
edilmiştir. Üstü sivri bir kubbe ile örtülmüştür. Kesme taştan yapılmış duvarlarında bulunan kabartmalarda Adem, Havva, İsmail, İbrahim, Yunus, Danyal ve İsa adlı peygamberlere ve hayvanatlara ait figürler yer alır. Giriş kapısının bulunduğu güney duvarlarında Yunus Peygamberin balık tarafından yutulduğu, İsa ile Meryem, Davut ile Golyat'ın savaşı, doğu duvarında azizler, kuzey duvarında da Adem ile Havva'nın cennetten kovulduğu, Hazreti Musa'nın İsrailliyi öldürüşü, Samson'un ejder ve aslanla savaşı, Kral Gagik'in önünde eğilen iki aslan, İsmail'in oğlunu kurban edışı ve hayvanlar; batı duvarında kilisenin bir maketini elinde tutan Kral Gagik, İsa ve melek kabartmaları mevcuttur. Pencerelelerin boyu uzun, eni ise çok dardır.

Çavuştepe Kalesi: Van'ın 22 kilometre uzağında bulunan Çavuştepe köyündedir. M.Ö. VIII. yüzyılda Urartu Kralı II. Sardur tarafından yaptırılmıştır. Çavuştep Kalesi diğer Urartu kalelerinden farklıdır; çift kale halindedir. Boidağı'ndan doğudan 14 metre, batıdan 10 metre genişliğinde henekle ayrılmıştır. Doğudaki Yukarı Kale, batıdaki Aşağı Kale adı ile bilinir. Yapılan kazılar sonucu, Aşağı Kale'de saray, sarnıç, tapınak ve surlar bulunmuştur.

COĞRAFİK DURUMU

Doğal zenginlikleri bol olan

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

Van'ın önemli ovalarından biri de Çaldıran ovasıdır.

Van gölünün sahilleri yeşillikler ve sarp kayalarla daha bir güzellik kazanır.

VAN'IN İKLİMİ

Van'ın, deniz seviyesinden yüksek oluşu ve yüksek dağlarla çevrilmiş olmasından ötürü iklimi karasaldır. Yılın en sıcak geçen ayı Temmuz'da, ortalama sıcaklık 22,7 derecedir. Kışlar oldukça soğuk geçer. Kasım ayından itibaren havalar soğumaya başlar. Bu ayda don olayları da yaşanır. Asıl şiddetli soğuklar Aralık ayından başlayıp Mart sonlarına kadar devam eder. Van şehrinde şimdiye kadar kaydedilen en düşük sıcaklık (1950 yılında) -26,9 derecedir. Van'da ilkbahar çok kısa sürer. Sıcaklar Mayıs ayında etkisini göstermeye başlar. Yaz mevsiminde şimdiye kadar görülen en yüksek sıcaklık (10 Ağustos 1950 yılında) 36,7 derecedir. Bahçesaray'ın (Müküs) yılın 8 ayı yolları kapalıdır. Bu da kışın ne kadar şiddetli geçtiğini gösterir.

Van'da ortalama olarak karaya düşen yıllık yağış miktarı 408 mm'dir.

Yaz mevsimi genel olarak kurak geçer. En yağışlı mev-

EKONOMİK DURUMU

Van beldemizin dağlık, topraklarının dağınık ve engebeli oluşundan ötürü, tarıma elverişli alanları azdır. Ekonomik hayat daha çok vadi tabanlarında olmaktadır. Tarımsal üretim çeşitlidir. Hububat, sebzeçilik, meyvacılık ve bağcılık gelişkindir. Hububat çeşitlerinden en çok üretileni buğdaydır; bundan sonra arpa ve çavdar gelir. Baklagillerin de ekimi yapılmakla birlikte, üretimi fazla yer tutmaz. En çok üretileni fasulyedir. Sebzeçilik ve meyvacılık daha çok Van Gölü çevresinde yapılır.

Hayvancılık en önemli gelir kaynağıdır Van beldemizde. Otlağların çok geniş yer tuttuğu bu beldemizde, koyun üretimi oldukça fazla. Yaklaşık olarak her 100 kişiye 515 koyun düşer. Bu sayıyla Ağrı (100 kişiye 672 koyun) beldemizden sonra, en çok koyun üretilen bir alandır.

Yeraltı zenginliği olarak Van şehrinin kuzeydoğusunda bulunan Körzot köyünün güneyinde petrol yatakları bulunmaktadır. 1916-17 yılları arasında Ruslar, burada kurdukları tesislerle, kuyulardan günde 1 ton ham petrol elde ediyorlardı. Van merkez

Van şehrinden bir görünüşü.

daha vardır: Van gölünün 30 kilometre doğusunda bulunan Erçek gölü. 100 kilometrekare genişliğindeki Erçek gölünün denizden yüksekliği 1890 metredir. Özalp ilçesinden doğu-batı doğrultulu akan Memedik suyu ile beslenir. Adını doğu kıyısında kurulmuş olan Erçek kasabasından almıştır.

sim ilkbahardır. Yıllık yağışın %37,5'i ilkbahara, % 29'u kışa, % 27'si de sonbahara düşer. Kış mevsimindeki yağış genel olarak kar şeklindedir. Van Gölü çevresine düşen karın toprak üzerinde kalış süresi 1,5-2 aya yakındır. Dağlarda bu süre daha fazladır. Tipik bitki örtüsü bozkırlardır.

ilçesinin güneybatısında da linyit çıkarılmaktadır.

Van'da mahalli sanat olarak, köylerde kilim dokuma tezgahları bulunmaktadır. Yapılan gümüş işlemeciliği oldukça meşhurdur.

Bunun dışında çeşitli fabrikalar ile mazot ve su ile çalışan birçok değirmen vardır.

MİT, Alman polisi ve Mafya işbirliği

15 Ağustos 1984 atılımıyla birlikte, genelde Avrupa'da, özelde de Hamburg'da düşman çevreler mücadelemize yönelik provokasyonlar, komplolar geliştirdiler. Tüm bunlar boşa çıkarak bir sonuç vermediler.

Bu kez Alman polisi ile MİT devreye girerek yeni oyunlar geliştirmeye başladılar. Esrar, eroin, kokain gibi uyuşturucu maddeleri piyasaya sürerek insanlarımızı zehirlemek istiyorlar. Hem de bunu açık bir şekilde yapıyorlar. Bu dağıtım, Hamburg'un Steindamm kriminal polis karakolu önünde yapılmasına rağmen, polis seyirci kalıyor.

Bir gün birkaç arkadaşla propagandaya çıkmıştık. 2 gençle karşılaşır, onlarla konuştuk. Daha sonra bir kahveye gidip mücadelemizin propagandasını yaptıktan yaklaşık 10 dakika sonra, daha önce konuştuğumuz 2 genç de gelip yanımıza yaklaşırlar. Şöyle dediler: "Abi, biliyor musun sen bizimle konuşurken polisler sizi seyreliyordu. Sonra bize dediler ki, 'Onlar PKK'nin polisleri midir? Üstlerinizi aradılar mı?' Ve buna benzer sorular sordular..."

Başka bir genç de içine girdiği bunalımı, esrara vb. uyuşturucuya nasıl başladığını anlatıyordu. Ve oturum kağıdının hiç olmamasına rağmen, kendisini polislerin birkaç kez yakaladığını ancak tekrar serbest bıraktıklarını söylüyordu. Bu konuda daha birçok örnek vermek mümkündür.

Bu işi Mafya, Alman polisi ve Türk MİT'i ortaklaşa organize ediyor. Mafyanın büyük adamları çeşitli kılıflar altında gizlice yapıyorlar bu işi. Örneğin hem Kürtlerin sırtından para kazanıyorlar, hem de PKK adına iltica etmiş Kürt gençlerinin "PKK'li oldukları" propagandası yapılarak, "işte PKK eroin ticareti yapıyor" imajını yaratmak istiyorlar.

Son dönemlerde, eski bir MHP'li, daha sonra islami millî teşkilat içinde yer almış olan Sivaslı boksör olan Ahmet isimindeki bir Mafya adamı, fedai olarak kumarhanesinde çalıştırdığı 3 Kürdü, bir anlaşmazlık sonucu tuttuğu yeni fedailerle kurşuna dizdirdi. Ve her 3 Kürt ilticacı da öldü.

Hamburg'da, Kürt gençliği üzerinde, bu yönlü çok tehlikeli oyunlar oynanmaktadır. Kürt gençleri bu oyuna gelmemeli ve ülkelerinin bağımsızlığı için savaşıma görevlerinin olduğunu unutmamalıdır.

Hamburg'dan Bekiro

Ekim ve harman zamanında bir cuma günüydü. Köylülerin hemen hepsi cuma namazı için camiye toplanmıştı. Cami imamı Mehmet, Kürtçe vaaz veriyordu. Cemaat büyük bir dikkatle dinliyordu. Ben de caminin damına çıkıp sela okuduktan sonra aşağı indiğimde, caminin jandarmalar tarafından kordon altına alındığını gördüm. Bunun nedenini sordum, fakat cevap almadan dipçiklenmeye başladım. Bu arada cemaatten birkaç kişi geldi, onları da konuşturmadan tokatlamaya başladılar. Kısacası, o mübarek cuma namazını kıldırılmadılar. Ve cami imamı ile köy muhtarını tekmeleyerek götürdüler. Çeşitli girişimler sonucu öğrendik ki, suç teşkil eden, imamın Kürtçe vaaz vermesi ve muhtarın da buna müdahale etmemesiymiş.

Yukarıda anlattığım olay,

1959 yılında Kankirt köyünde yaşanmıştır.

Ben yurtsever din adamı olarak, "Hubbul vatan û minel iman" hadisinin anlamı olan "vatansevgisi imandadır" belirlmesine inanıyorum. Evet, vatanını sevmeyenin imanı olmaz. Belki "vatanımız var" diyenler olur, ama kendi dilini konuşmadığın bir toprak sana vatanlık yapamaz. Sen o kutsal topraklarını pis düşmanın ayaklarının altında kurtaracaksın ki, o toprak da sana müşfik bir ana gibi kucak açsın. Nasıl bir ana yavrusuna kollarını açarak, onu kucaklamak isteyip de, yavrusu yüz çevirince güceniyorsa, bu Kürdistan için de böyledir. Hiçbir Kürdistanlı kutsal topraklarına karşı mahcup duruma düşmemeli. Bugün Kürdistan'ın kutsal toprakları da her Kürdistanlıya kollarını açmıştır. Müş-

Halkımızın ve ülkemizin tarihinde yeni bir sayfa

Ben bundan 3 ay önce, sinsi oyunlarla ülkemizi Kürdistan'dan göç ettirilen ve Almanya'ya iltica eden bir Kürdistanlıyım. TC, bizi göç etmeye zorlayarak, bunu bir de kurtuluş olarak sunuyor.

Bingöl'de esnaflık yapıyorum. TC'nin gerillalarımıza karşı yetiştirdiği özel timler birçok sefer gelip dükkanımda alışveriş yapıyorlardı. Böylelikle bunlarla sohbet etme olanaklarım da oluyordu. Bir defasında bu kiralık katillerden bir grup dükkanıma girer girmez, "Yaşasın Apo!" diye bağırıyorlardı. Kendi kendime, "Acaba bunlar benden şüphelendiler mi, Apocudur diye" düşündüm. Çünkü, "Yaşasın Apo!" şeklinde birkaç kez bağırıyorlardı. Bir gün yine bu katillerden biri öyle bağırınca, ben tepkili bir şekilde, "Nedir böyle bağırıyorsunuz, ne öğrenmek istiyorsunuz, yoksa beni Apocu mu sanıyorsunuz" dedim. İçlerinden biri bana dönerek, "Yok kardeşim, senden şüphelendimiz falan yok. Devlet daha düne kadar bize 70-80 bin lira maaş veriyordu. Bugün ise, Apocuların sayesinde 1.000.000'a yakın para alıyor. Bu nedenle 'Yaşasın Apo' diyoruz" dedi.

Başka bir sefer, bu katillerden biri şöyle diyordu, gerilla-

larımıza ilişkin:

"Bu Apocular müthiş adamlar. Ben bunlara hayret ediyorum. Nedir onlara bu kadar güç veren, nedir bu kadar inandıkları şey. Etraflarını sarıyoruz, bugüne kadar bir tanesini bile teslim alamadık. Adamın mermisi bitiyor ve yakalanacağını anlayınca, el bombasının pimini çekerek bizi bekliyor. Aldanıp yanına gitsek, beraberinde bizi de havaya uçuracak. Korkunç adamlar."

Ben, laf almak için, "Birkaç teröristin hakkından gelemiyor musunuz" diye sorduğumda, "Mesele bildiğiniz gibi değil, adamlar felaket. Bizim yarın nerede vurulacağımız belli değil. İstifamız kabul edilse ayrırlırız" şeklinde cevap verdiler.

Yine Bingöl'den, arada bir köyde muhtar olan amcamı ziyarete giderdim. Her akşam radyoyu alır bir köşeye çekilirdi. Haberleri, radyoyu kulağına bitiktirerek dinliyordu. Benim bildiğim, amcam 6 ayda bir bile haber dinlemezdi. Tedirginlik içinde olduğu her halinden belliydi. Tesadüfen ordayken, radyo haberlerinde Hakkarî'de bir muhtarın kurşuna dizildiği söylendi. O anda yaşlı

Partimizde proleter düşünce hakim

Son H. Yıldırım provokatörünün komplosu çok sinsi ve büyük rol üstlenmiş de olsa, bir anlamda sevinç ve cesaret verdi. Nedeni şu: Demek ki PKK mücadelesi içinde proletarya düşüncesi dışında herhangi bir düşünce yürüyemiyor. Partimizde proleter düşüncenin hakim olması son komployu rahatça ortaya çıkardı.

Bolşevik Parti Tarihi'nde, Lenin, Troçki'ye ilişkin şöyle diyor: "Troçki'nin Bolşevik Parti'ye katkısı olduysa da, o hiçbir zaman partili olamadı." Demek ki provokatör H. Yıldırım da burjuva düşüncesinden temizlenmemiş ve hiçbir zaman partili olamamıştır. Tabii bunda, Troçki ile provokatör H. Yıldırım'ı kıyasladığım anlaşılmalıdır. Bu provokatörün partili olması da mümkün olmazdı mevcut yapısıyla. O kendi kişiliğini kurtarmaya çalıştı.

fik bakışla gözlerinden akan yaşların her damlasında, bu çıkışı açan Mazlum DOĞAN'ların temiz ve asil kanları vardır.

Gel ey Kürdistanlı sofı; vatanına sahip çık. Kuru kuruya sofuluğun, seni mütakamil bir müslüman yapamaz. Elinden ne geliyorsa, gücün neye yetiyorsa onu yap, diren. Hiç olmazsa PKK için dua et. Allaha yalvar, belki duan kabul olur da bir an önce, sana küskün vatan toprağıyla barışırsın. İnan ki vatanısız hiçbir şey olamaz. Neme lazım hurafalarını unut, kendine gel. Üzerine serpilmiş ölü topraklarındaki kirden temizlen. Miskin, miskin köle gibi dolaşma. Kölelere hac farizesi de yok, cuma farizesi de olmaz. Ta ki hürriyetine kavuşana kadar. Bugün senin Habeşi kölelerinden bir farkın yok. Diren ve asil yerini al. Ben de senin gibi çeyrek asır

miskin miskin, için için düşünür dururdum. İlk misalim 1959'da oldu. Ölü toprağından temizlenmem, 1985 yılında bir yurtsever arkadaşım vasıtasıyla Newroz gecesine katılmam sonucu oldu. Bu ilk adımım gözlerimi açtı. Ve 1959 yılında Kankirt köyü camisinin kapısında yediğim dayak ve maruz kaldığım hakaretler, işte o Newroz gecesinde bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Aslımı ve benliğimi o gün bu gündür PKK'de buldum. Fakat noksanlarımız çok, biz vazifemizi tam yapamıyoruz. Elimizden geldiği kadar kendimizi düzeltmeye çalışacağız.

Daha değişik konularda yazmaya devam edeceğim. Bütün PKK'li ve Kürdistanlı kardeşlerime sonsuz duacıyım.

Stuttgart'tan yurtsever bir hoca (Vahap K.)

amcam, radyo ile birlikte havaya zıpladı; radyo yanıbaşında düştü ve kendisi de bağırır: "Min jî kuştin (beni de vurdular)."

Düşündüm ki, insanlarımız daha düne kadar sömürgeciliğin verdiği en ufak bir kırıntı için yarışıyorlardı. Muhtar seçilebilmek için bile rüşvetler dağıtılıyordu. Amcam da bunlardan biriydi. Günümüzde ise bu durum tersine dönmüş.

Son olarak, Avrupa'da yaşayan Kürdistanlılara selam ve saygılarımı iletirken, diyorum ki: Bundan böyle boş durmak,

kesinlikle Türk devletine hizmet etmek demektir. Çoluk çocuğumuzun geleceğini düşünmemek demektir. Ülkemiz Kürdistan'ın düşman tarafından talan edilmesine evet demektir. Halkımızın mutlu ve rahat yaşamasının bağımsız Kürdistan'la mümkün olabileceğini düşünürsek; bugün bu köleliğe, sürgüne, Avrupa kapılarında yozlaşmaya sessiz kalmak, insan onur ve haysiyetine, çocuklarımızın geleceğine yapılmış bir ihanet olduğuna unutmayın. O halde işbaşına!

Yusuf K./27.7.1988

Diyar, Delal ve Dilşa kardeşler, bir yaş daha büyüdüklerini Kürdistanlı çocuklara müjdeliyorlar. Seviniyorlar. Böylelikle filli mücadeleye katılm günleri daha yakınlaşıyor da ondan.

Kürdistanlı çocuklar...

Biz üç kardeşiz. İsimlerimiz Diyar, Delal ve Dilşa. Girmek üzere olduğumuz yeni yılda hem Partimiz, hem de biz bir yaş daha büyüyüyoruz. Her yeni büyüklüğün bir sorumluluğu vardır.

Partimizin büyük görevleri bekliyor. Bir parça özgür vatan toprağını yaratmak istiyoruz. Onun için —yönetimi bize ait— artık oyuncaklarımızı bir kara parçasının balçığından yapmak istiyoruz.

Biz büyük olmanın sorumluluğunu yerine getirmenin bir gereği olarak bağış kampanyasına 500 mark katkıda bulunduk. Bununla en azından, yaşitlarımıza hitap eden "TELÖRGÜ" gazetemizin masraflarını karşılamış oluyoruz. Ya da, cezaevlerinde bulunan devrimci amcalarımızın direnişine dayanışma göstermek için kendini yakan annemiz Hanım Sönmez'in yanık bedene melhem olacağız.

Tüm çocuklar...

Yeni bir yıla girerken, anne ve babalarımızdan yılbaşı hediyesi olarak, Partimize daha fazla maddi yardımda bulunmalarını isteyelim. Ve vatanımıza bağlılık temelinde yaşayıp büyüyelim. Ayrıca, sizlere bir de, bayrağımız altında çektiğimiz bir fotoğrafı hediye ediyoruz.

Hepinize selamlar ve başarılar...

Oldenburg'dan üç kardeş/8.12.1988

Berxwedan okuyucusu Derar

Celle'den bir yurtsever 30.9.1988

Diyarbakır'dan Eskişehir cezaevine sürgün edilen PKK'li savaş esirlerinden Fuat Kay, Hüsnü Altun ve Sait Üçlü'nün Toplumsal Kurtuluş dergisinin 15. sayısında yayınlanan ortak açıklamalarını olduğu gibi yayınlıyoruz.

BASIN AÇIKLAMASI

Basına, demokratik kamuyuna ve kendisine insanım diyen herkese:

22 Ekim'de Diyarbakır cezaevinde arama bahanesiyle, cezaevinin içine 3 binden fazla asker, binlerce polis ve yüzlerce gardiyan girdi. Tüm cezaevi sakinlerini havalandırmaya aldılar. Tünel bahanesiyle tüm koğuşları (özellikle 35. koğuş) balyoz ve kazmalarla delik deşik ettiler, yıktılar. Genelkurmayın denetim ve emirleriyle Kozakçıoğlu'nun kendisi operasyonu yönetti. Cezaevinin dışında binlerce asker ve polis çember oluşturdu. Cezaevine yakın mahalleler ev ev arandı, talan edildi. Cezaevinin içinde tüm eşyalarımız, ıgneden buzdolabına, elbise ve kitabına, para ve saatine kadar talan edildi. Ya da yükte hafif pahada ağır mallar alındı.

22 Ekim gündüz üçte başlayan operasyonda, gece 12'ye kadar tüm cezaevi havalandırmada tutuldu. Koğuşlar zorla dağıtıldı. Sürgün için iki-üç koğuşa toplatıldılar. Havalandırma ve yemek dahil tüm haklarımız elimizden alındı. Bunca uygulamadan sonra, biz tutukluların görüşme istemi bile kabul edilmedi. Bir gün içinde kararını kesinleştiren genelkurmay 23 Ekim akşamı saat 8'de yine binlerce asker ve polisi cezaevi içine, binlercesini de dıştan cezaevini kordona almak için gönderdi. Tüm koğuşlarda listeler okuyarak, adam alıp sürgüne göndermek istediler. Sürgüne gönderilmek istenen hiç kimsenin davası bitmemiştir. Bir çoğu yeni tutukludur ve henüz iddianamesini bile almayan, mahkemeye bile çıkmayan insanlardır.

23 Ekim akşamı, saat 8'de başlayan sürgün operasyonu, sabah saat 5'te bitti. Ama sürgüne gönderilen 120 tutukluyu almak bahanesiyle herkese akıl almaz işkenceler yapıldı. Hayri Kozakçıoğlu, cezaevi dışında operasyonu yönetirken, yardımcısı albay ve binbaşılardan hem uygulamayı yapıyor, hem de fiilen işkence yapıyorlardı. En üstünden en alt görevliye kadar işkence yapmayan kesinlikle yoktur. Tutuklulardan sürgüne gönderilenler birer ceset durumuna getirilinceye kadar, elleri arkadan kelepçelenerek, ağızları bağlanarak, bu durumda işkence edilip, yerde sürüklenerek arabalara bindirildi. Jop, kalas, tekme, yumruk ve merdivenlerden atarak, alçakça küfür ve uygulamalarla hakaretler ile sürgüne gönderilenler; ayrıca arabalara arkadan elleri kelepçeli olduğu halde bir de zincire bağlanarak bindirildiler. Kimliğini idareye vermeyenlere (ki hiç kimse vermedi) adını söylemesi için özellikle işkence yapıldı.

Cezaevinde kalanlar da aynı uygulamalara maruz kaldı. Balyıncaya, bağlanıncaya kadar tutukluları dövüp birbirinden ayırdılar. Sürgüne gönderilen, ölü vaziyette arabalara, cezaevinde kalanlar da dışarı getirilip ayıklandıktan sonra sürüklenerek koğuşlara götürüldüler.

Kısaca Türk devleti, kendi ordusu, ülkemizde gelişen mücadeleden korku ve kinle saldırdı. PKK Davası tutuklularına Kürt

olduğumuz ve insanca bir yaşam istediğimiz için saldırdılar. Sürgüne gönderilen ve cezaevinde kalan tutuklulardan hiç kimse ayakta kalmadı, her taraf slogan, feryat sesleri ile cınladı. Elbiseleri parçalanmış yüzleri ve vücutları morarmış, kan içindeki tutuklular... Ayakta kalanlar operasyonu yöneten bizzat işkenceyi yapan albaylar ve subaylar, asker, polis ve gardiyanlar idi. Tutukluların isyanı yoktur ve hiçbir tutuklu, "Kahrolsun işkence", "Ya insanca yaşam ya ölüm" "Sürgünlere son" ve benzerleri gibi insani istekleri dile getiren sloganlardan başka bir şey yapmamış; bu vahşete karşı tavırları direnmek olmuştur.

Bir kısım arkadaşımız (sayıları 20-30 olabilir) bilmediğimiz yerlere götürüldü. Bunların sürgün listesinde adları yoktu. Hayatlarından endişe ediyoruz ve işkence ile sorgulandıklarına inanıyoruz.

Biz sürgün edilen Kürt tutuklular; Ergani, Silvan, Çermik, Bismil ve Diyarbakır belediyesinden alınan otobüslere doldurulduk. Yol boyunca asker ve polis haricinde özel timler (kontrgerilla) de "güvenlik" için bizlerle geldiler. Malatya'yı geçinceye kadar, yollarda dağlara güvenlik için asker yerleştirilmişti.

Otobüslere bindirilen tutukluların hepsi yaralı idi. Her otobüste en azından onar kişi ölüm tehlikesi geçirdi. Kaşı yarılan, burunları kırılan, kalp spazmı, nefes darlığı çekenlere doktor tedavisi yapılmayarak, ya bir hap verildi, ya da yaraya bir pamuk koymakla yetinildi. Yol boyunca hiç kimsenin tedavisi ile ilgilenilmedi. Bayılma, kusma, acılar içinde kıvrınma istisnasız herkeste oldu. Bu durumda olduğumuz, kelepçeler ellerimizi kestiği ve sonuna kadar sıkıldığından, kan içinde bırakıldığı halde gevşetilmedi. İsteddiğimiz halde, yolda tedavi yapılmadı. Hiçbir kimseye tek bir lokma ekmek verilmediği gibi, tuvalete bile çıkarılmadık. Büyük küçük tuvalet ihtiyacımızı otobüsün içinde giderdik. Onca diretmeden sonra ancak biraz su verdiler.

Malatya'dan sonra Sakine Cansız, Cahide Şener ve diğer 4 bayan (birisini hamile) tutuklu konvoyumuzdan ayrıldı. Nereye gittiklerini bilmiyoruz. Otobüslere bindirilmeyen önce ve sonra işittiğimiz şey bayanların slogan ve iniltileri idi. Sevk edilen bayan arkadaşlarımızdan ikisinin henüz davaları bile açılmamış, durumlarından endişe ediyoruz.

Elazığ, Malatya, Kayseri ve bazı ara yerlerde mola verildi. Bizler slogan atarken subaylar "zafer gülücüklerini" bize yolluyorlardı ya da küfür ediyorlardı.

Bu şekilde 25 Ekim'de sabaha karşı Eskişehir cezaevine geldik.

Doktor muayenesinden geçmeden hiçbir ihtiyacımız karşılanmadan tecritlere alındık. Havalandırma bile bize yasak.

Hepimiz yaralı ve bitkiniz. Tecritlerdeyiz. Eskiden burada kalan arkadaşlarımızla görüşürülmüyoruz. Hiçbir sorunu-

muzla ilgilenilmiyor, hiçbir insani muamele yapılmadığı gibi, devletin genel politikalarına maruz kalıyoruz. Açıkça bize, hayvanlara bile reva görülmeyen bir yaşam dayatılıyor. Çürümemiz, ölmemiz isteniyor.

Tüm ilerici insanlığa ve kendisine insanım diyen herkese!

Diyarbakır'da kalan, sürgüne gönderilen tüm tutukluların akibetlerinden endişe ediyoruz.

Bize yapılan bu vahşi uygulamaların sebebi tünel, şu ya da bu hukuki sorun değildir. Hukuki şeyler çözülmek isteniyorsa, hukuki yollarla çözülür. Ama TC kendi hukukunu bile tanımıyor. Bize siyasi tavır ile yaklaşıyor. Halkımıza olan baskı politikasını bize uyguluyor, ya kendi kişiliğimizden uzaklaştırmak, ya da imha etmek; bize bunu dayatıyor, uyguluyor.

Biz Kürt tutuklular olduğumuz için bu uygulamaları bize uyguluyor. TC, halkımıza karşı yürüttüğü "özel imha savaşını" savunmasız olan biz tutuklulara yaptı, yapıyor.

Daha o günden beri artan kinleri ile bize yöneldiler. Kırk arkadaşımız sürgüne daha 88 Mart'ında gönderildi; 9 Mayıs'ta tüm kazanımlarımızı geri almak istediler. 50'nin üzerinde tutuklu "sevk" adı altında sürgüne gönderildiler. Aynı dönemde bize destek veren ailelerimize yöneldiler. 9 Şubat direnişinden bu yana baskıya ve tutuklamaya veya göçe zorlanmayan hiçbir tutuklu ailesi yoktur. Kurban bayramı esnasındaki açık görüşte provokasyon yaratarak ailelerimizi de işkenceden geçirdiler. 200'ün üstünde aileyi gözaltına aldılar veya tutukladılar. Aynı dönemde Adalet Bakanlığının 1 AĞUSTOS GENELGESİNİ cezaevlerine dayattılar. Diğer cezaevlerinde de bulunan PKK'liler olmak üzere tüm tutuklulara ya kısıtlama getirdiler, ya da başka cezaevlerine sürgün ederek dağıttılar.

Bunun temelinde devletin siyasal politikası vardır. Bunun günümüz hukukundaki ifadesi, tutuklulara dayatılan tamamen insanlık onuru ile bağdaşmayan kurallardan oluşan Adalet Bakanlığının 1 Ağustos Genelgesidir.

BASINA VE DEMOKRATİK KAMUOYUNA

Devletin resmi makamlarının bize yönelik bu uygulamaları bizi şaşırtmıyor. Ama garibimize giden basının, kamuyunun bize yapılanlara karşı sessiz kalması. Bize, Kürt olduğumuz ve siyasal kimliğimizden dolayı resmi makamlar böyle yaklaşırlar, acaba resmi makamların şoven propagandasından etkilendiği için mi? "Demokratım", "ilericiyim" diyenler dahi bize yönelik uygulamalarda sessiz kalıyorlar.

Başka bir ülkede cereyan eden bir olay için fırtınalar kopartan basın, neden sıra bize gelince sessiz kalıyor? Hatta resmi makamların aleti oluyor. Neden kendisine "ilerici-demokrat" diyenler desteklerini esirgiliyor? Bizlerin feryadı ve insani taleplerimiz göklere yükseliyor,

bizler insanca bir yaşam için mücadele ediyoruz. Bize destek vermemek, bize yapılanlara karşı sessiz kalmak hangi insanlığa sığar, hangi vicdan rahat olur?

Hukukla, insan hakları ile ilgilendiğini söyleyen her Türk veya Türk aydını hukuki ve insani görevlerini yerine getirmiyorsa çatlak bir ses çıkarmaktan öteye geçmiyorsa, Avrupa'dan gelen bir-iki kişinin davasına binlercesi diyorsa, —gitmesin demiyoruz— ama bize geldi mi sessiz kalıyorsa, kendisine nasıl hukukçu ve insan hakları savunucusu diyebilir?

Kendi halkının ve çevresinin desteğini bizlere sunmayan, onlara bilgi vermeyen, iç ve dış kamuoyuna aktarmayan, desteklerini sağlamayan, nasıl kamuyunun vicdanına hitap edebilir, nasıl onların adına hareket edebilir?

En asgari insani görevlerini bile yapmayan, kim olursa olsun, bir insan olarak nasıl vicdanen müsterih olabilir? Her ko-

yun kendi bacağından asılır, mantığı ile hareket eden, yarın sana sıra geldiğinde nasıl kendini dövme hakkını bile kendinde bulabilir?

Yapılanlar sadece bize yönelik değildir. Okun sivri ucunda biziz, uygulama tüm cezaevlerine de ve insanlığa da yöneliktir.

Bu açıdan demokrat kamuyunun, ilerici insanlığın, hukukçu, basın mensubu, kendisine "aydınım" diyen herkesin ve tüm cezaevlerinin gereken duyarlılığı göstermesini ve bize destek vermesini istiyoruz.

23 Ekim'den itibaren süresiz açlık grevine girdik. Eskişehir'de bizden önce kalan siyasi tutuklular uzun bir süredir açlık grevindeydiler.

Temel taleplerimiz, insani hiçbir özelliği olmayan "Adalet Bakanlığının" 1 Ağustos Genelgesinin değiştirilmesidir. Bu değişmedikçe, bize yönelik uygulamalar durmadıkça, eylemimiz devam edecektir.

Sakine Cansız ve Ali Oruç

Sürgünler bizi yıldırılmaz

Merhaba,

Bu mektubumu Diyarbakır Özel Tip Cezaevinden değil, Eskişehir Özel Tip Cezaevinden sizlere yazıyorum. Diyarbakır'dan Eskişehir'e gelmeden bir gün önce sizlere mektup yazmıştım. Fakat mektubu sizlere yollamadan buralara sürgün edildik. Bu da şanssızlığın bir başka yönü.

Bir hafta önce Ceylanpınar'da oturan abime bir mektup göndermiştim. Fakat cezaevi idaresi tarafından içeriği sakıncalı görülecek ki, bana geri iade edildi. Gerçi kayda değer bir şey yazdığım yoktu. Diyarbakır'dan Eskişehir'e getirilişimizi ve karşılaştığımız olay ve gelişmeleri anlatmıştım. Sizlere iletmem gereken birçok olay ve gelişme vardır. Ama bu anlatımların sonucu, bu mektub sizlere ulaşamayacağı kaygısıyla sizlere yeterli, doyurucu bir mektubu yazamadığımdan dolayı üzgünüm.

22 Ekim 1988 günü 35 denilen koğuşta toplam 74 metre uzunluğunda bir tünel ortaya çıktı. Bu olay pratik gerekçe edilerek 121 kişi Diyarbakır Cezaevinden Eskişehir Özel Tip Cezaevine getirildik. Eskişehir cezaevine gelir gelmez açlık grevine girdik, istek ve taleplerimizi içeren dilekçeleri gereken yerlere ilettik ve verdik. İsteklerimiz genel olarak Diyarbakır'da elde ettiğimiz hak ve kazanımlarımızdı. Daha önce Eskişehir'de kalan arkadaşlar bizden bir hafta önce açlık grevini başlatmışlardı. Diyarbakır'dan Eskişehir cezaevine gelişimizin 15. gününden sonra, daha önce Eskişehir

cezaevinde kalan 10'a yakın arkadaş başka cezaevlerine gönderiliyor. Daha sonra öğrendiğimiz kadarıyla Rıza, Sabri ve birkaç arkadaş daha Antep Cezaevine götürüldü. M. Ayata ise Amasya cezaevine götürüldü. Yine, Sakine Cansız da şu anda Amasya cezaevinde bulunuyor.

Bizim (Diyarbakır'dan gelenler) 31. gününde daha önce Eskişehir'de kalan arkadaşların ise 35. gününde istek ve talepleri kabul edildi. Ve böylece anlaşma oldu. Açlık greviden vazgeçildi.

Anlaşmada iç görüş de olacaktı. İç görüş 4 Aralık'ta oldu. Ailelerimiz, bizlere yeterli olmasa da belli miktarda da yiyecek maddesi getirmişlerdi. Bu da bir nevi kendimizi toparlamada (fiziksel olarak) kamçı rolünü gördü.

Bir hafta önce savcılığa gittik. Malatya ve Kayseri Cumhuriyet Savcıları hakkımızda suç duyurusunda bulunmuştu. Gerekçe çeşitli mahiyette yazılı sloganların otobüslerden halka atılması biçimindedir.

Şu anda üç kişi birlikte bir odada kalıyoruz. Bizim blokta 45 kişi kalıyor. Benimle aynı odada kalan Remzi Kağıtçı ve Ahmet Yavuz'dur. Ahmet, 9 Şubat direnişinde şehit düşen M. Emin YAVUZ'un kardeşi, Sultan YAVUZ'un (Sultan YAVUZ, Şemdinli-Benavok Direnişinde şehit düştü) abisidir. Ahmet Yavuz'un da sizlere selamları var.

Sizlerin iyi ve mutlu olmanızı isteyen kardeşiniz, yakınınız;

Ali ORUÇ
Ahmet YAVUZ

“Bizimki yüreklerin özgürlüğe tutkusunun ve inancının yarattığı bayramdır”

Hani insan ummadığı bir anda, evde bir şeyler ararken eline eski, uzak zamanlardan kalma bir şey geçer de, o mazi-nin derinlikleri içinde güzel anı-ları aklına gelir ve farkında olmadan gülümseyerek o anılara dalar ya, işte senin fotoğraf kartın elime geçtiğinde de öyle oldu. Birden Antep'in tüm so-kakları, caddeleri, garajları hep gözümün önünde canlandı ve uzun süre de gitmedi. Neden, sonra fotoğrafa baktım, bu kez içim tatlılıkla, sevinçle doldu. Halaya duran o gencecik insan-ların yüzlerindeki gurur-sevinç-mutluluk ifadesi, geleceğin özgür-lüğe olan tutkusunu dile getiriyordu sanki. Bugünden yarını müjdeliyordu. Çok uzaklarda da olsanız o an yanıbaşında hisset-tim hepinizi. O tatlı dakikalar için ayrıca teşekkür ederim.

Kartın geldiğinde, sana ce-vap yazacak durumda değildim. Sekiz gün önce sona eren çok uzun bir açlığın daha başında bulunuyorduk. Bu kez açlığı-mız otuzyedü gün sürdü. Sanı-rım, Avrupa'da da olsanız tüm Türkiye cezaevlerini saran ve politika gündeminden baş sıraya oturan açlık grevlerini iğitmiş ve bilgi sahibi olmuşsunuzdur. İşte mektubuna cevabımın gecik-mesinin nedeni buydu. Öyle

sanıyorum ki, bu haklı gerek-çemi kabul edersin.

İnsanca bir yaşam ve onuru-muzun ayaklar altına alınma-ması için giriştiğimiz ve nere-deyse ölüm sınırına gelip da-yanmış olan açlığımız, bizden gaspedilmeye çalışılan hakların verileceğine ilişkin sözlerden sonra, sona erdi. Bu pazarlık sonucu, 29 Ekim'de yapamadı-ğımız açık görüşü yapacağız. Ailelerimizi görebilecek ve hak-lı olarak duyduğumuz sevinçle çifte bayram yapacağız. Yüre-klerin bayramı kadar büyük baş-ka bayram olmaz. Bizimki yü-reklerin özgürlüğe olan tutkusunun ve inancının yarattığı bayramdır.

Daha doğru-dürüst ayağa kalkmış değiliz. Zaten sana he-men yazamamamın nedeni de aynı. Daha ancak dün doğru dürüst bir yemek, yani normal yemek yemek başladık. Şim-diye kadar bir ülserli hastanın o tatsız-tuzsuz-yağsız yiyecek-le-rini yiyorduk. Ama hala da midelerimiz düzelmiş değil.

Açlığın sona ermesinin üze-rinden sekiz gün geçti. Şu anda diğer cezaevlerinde hala devam ediyor. Sanırım Türk gazeteleri oralarda da satılıyorlar.

Sana açlığımızı bıraktığımız ilk gün ve anılardan birkaç iz-lenim anlatmak istiyorum. Da-

ha doğrusu iki manzara çizeceğim sana. Biliyorum iyi bir ressam değilim ben. Fırçam, o denli, yani somut gerçeğin tüm ayrın-tılarını verecek denli ustaca çalış-mıyor belki, ama yine de gü-cüm yettiğince sana o iki man-zaradan söz etmek istiyorum.

Birincisi; açlığın ardından arkadaşların hali ve onların dış görünüşleri ile ilgili.

Herkes korkunç derecede zayıflamış, birçok kişi artık ayağa kalkamıyor. Benim du-rumum nispeten daha iyi. Ra-hatlıkla dolaşabiliyorum. Bu yüzden arkadaşlara yardım et-meye çalışıyorum. Alt katta kalan arkadaşları dolaşıyorum; çoğuna serum bağlanmış, yüzle-rine bakmaktan insan korkuyor, öylesine cılız ve solgun görü-nüyorlar. İlk gece sabaha kadar serum vurma işi devam etti. Hastaneden doktorlar, sağlık memurları gelmiş. Beyaz göm-lekleriyle, serumlarla adeta hastanede gibiyiz. Tansiyonlar ölçülüyor, 6-7 civarında tümü. Çok düşük. Sabaha doğru serum vurma tamamlanıyor, ben de arkadaşların ısrarı üzerine vu-ruyorum bir tane. Ama kimse uyumuyor. İlk süt ve bisküvinin mideye gelmesinden sonra artık sürekli olarak uyarılıyoruz. Vü-cut bu yüzden tetikte. Çok halsiz

olanlar dışında ilk gece yatağa giren bile yok. Ertesi gün, diyet çorbası, süt vs. içmeye başlı-yoruz, ama sorunlar daha da artıyor. İshal, kabız olanlar, tansiyonu yeniden düşüp bayı-lanlar hızla artıyor. Hastaneye kaldırılanlar çoğalıyor. Mide en hafif yiyeceklere bile tepki gös-teriyor. Kusanlar var, yedikle-rini yeniden çıkarıyorlar. Dok-torlar sürekli gelip gidiyor. Teh-like henüz atlatılmış değil. En küçük bir aşırılık veya ihmâl bir arkadaşımızın durumunun çok kötüleşmesine hatta ölümüne yol açabilir. Bu durum iki gün daha devam ediyor. Ancak iki gün sonra arkadaşların yüzle-rine birazcık renk geliyor. Çoğu hala ayağa kalkamıyor veya çok az kalkıyor, ama artık biraz daha rahattır. Banyo yapanlar, çöp gibi bacaklarıyla dalga ge-çiyorlar. Cezaevinde son aylar-da oluğan o haşmetli göbekler-den eser kalmamış. Herkes sar-sak, ürkek adımlarla ayaklarını sürüyerek yürüyor.

İşte sana 2.manzara, şu an-da çok daha iyiyiz. Ama yine de kötü değil mi? İlk manzaranın korkunçluğunu tam olarak çize-bildim mi, bilemiyorum, ama en azından bir izlenim edinmiş ol-malısın. Ne kadar korkunç diye düşünüyorsun değil mi? Öyley-

se ikinci manzaraya geçelim.

Açlığın sona erdiği anlar... Herkes büyük bir sevinçle birbir-lerine sarılıyor ve öpüyorlar birbirlerini. Yüzlerinde, yeniden birbirlerine kavuşmanın verdi-ği kıvanç var. Vücut belki isyan ediyor ama, herkes ziyafetten çıkmış kadar doygun. Gözler çukura kaçmış ama o irileşmiş haliyle, tüm dünyayı delip ge-çiyor ve yüreklerinin alev alev yanansıcaklığını ulaştırıyor her tarafa. Ne yaptıklarını bilen insanların dingin ve engin mut-luluğu içinde yüzüyoruz. İnsan iradesini, kendi onurunu koru-mak uğruna kendi kendisiyle bile giriştiği mücadeleden alınının aklıyla çıkmasının haklı gururu-nu yaşıyor. Özgür geleceğin ancak haklarına sahip çıkan insanların eliyle geleceğini bi-len bir iradeyi dile getiriyor büt-tün yüzler.

İşte birinciyle taban tabana çelişen iki manzara sana. Her ikisi de aynı anda yaşanıyor. Bitkin vücutlar ama birbirine yardım etmek için hiç duraksa-mıyor; adım atacak takatı yok ama hep gülüyor, gülümsemeye çalışıyor; biraksan o gönder-digin fotoğraftaki gibi halaya duracaklar...

Eskişehir Cezaevi
Metin ULUCA

Birinci mektubumu açlık gre-vine başladıktan üç gün sonra yaz-mıştım. İkinci mektubumu açlık grevinden sonra yazıyorum. Sa-na Urfa'dan yazdıktan üç gün sonra gardiyanlar sabahın köründe koğuşumuza girdiler. “Ha-zırlanın Ceyhan’a seviniz ya-pılmış” dediler. Açlık grevinin altıncı gününde yolculuk yap-manın zorluklarını biliyorduk. Ama, Adalet Bakanı ferman bu-yurmuştu. Biz de “Ferman onun-sa yollar bizimdir” dedik ve yol-lara düşmek için eşyalarımızı sardık. Kararımız kesindi. Aç kararla düşecektik yollara, git-tiğimiz yerde eylemi sürdü-recektik.

Gardiyanlar eşyamızı taşıdı-lar. Biz de kolkola girerek uzun sakallarımız, yerden sürükle-nen ayaklarımızla dışarı çık-tık. Kapıda “Ring” denilen her tarafı kapalı bir araba bizi bek-liyordu. Araba kapısından içeri soktular. Eşyalarımızın büyük bir kısmı arabanın içine yığılmıştı. Kapılar kapatıldığında üstüste istiflenmiştik.

Urfa'dan yola çıkınca ceple-rimizi karıştırdık. Zincirli bilek-lerimizle, kalem tutan elleri-mizle el ilanları yazdık; ara-banın havalandırma deliklerin-den dışarı uçurduk. Anlaya-cağınız ölüm yolculuğunda bile bildiri dağıtmayı ihmal etmedik.

Gece karanlığında Ceyhan'a vardık. Beton yığını kuru bir bi-na, çelik miğferler, soğuk nam-lular, lacivert elbiseli gardiyan-lar karşıladı bizi. Kötü bir kar-şılama değildi bu. Hoşgeldin da-yağını çoktan tarihin çöp sepe-tine attık. Gözlerimizde zafer parıltıları, inançlarımız şaha kalkmış, kasırğa gibiydik. Her halimizden belliydi bu. Kimse hoşgeldin dayagıyla karşıma çıkamıyor. Herkes bunun utanç verici bir şey olduğunu kavra-mıştı artık.

Koğuşa alındığımızda bura-daki tutukluların üç gün önce ey-lemin neden bıraktıklarını detay-lı olarak anladık. İlk arkadaş koğuşumuza geldi konuştuk. Eylemi bırakmanın doğru olma-

“Ölüm yolculuğunda bile bildiri dağıtmayı ihmal etmedik...”

Urfa'dan Ceyhan Cezaevine sürgün edilen PKK'lı savaş esirleri: (Soldan sağa): Cuma Kuyukan, Ali Serçek, Mehmet Değer, İzzet Baykal, Ali Kılıç, Nihat Kaya, Abuzer Değer, Ali Doğanay, Mihail Alkan, Samet Tektaş, Bedrettin Kavak, Selim Çürükkaya, Mustafa Karasu, Şükrü Gülmüş, Bedri Karaoğlu, İdris Güzel, Abdulkadir Atım, Mehmet Tanboğa, (saz çalan) Fevzi Yetkin.

dığını, genelge kalkmadan veri-len veya alınan hakların bir ga-rantisinin olmayacağını söyle-dik. Adalet Bakanının Türkiye genelinde sürdürülen açlık gre-vi eyleminin tansiyonunu düşür-mek için iyileştirmeler yaparak bazı cezaevlerini eylemden vaz-geçirmeye çalıştığını anlattık.

Birkaç gün sonra buradaki arkadaşlar düşüncelerimizi doğ-ru bularak destek eylemine geç-tiler. Genelgenin kaldırılması i-çin eylem tam rayına girmiş-ken; Eskişehir Cezaevi kendi öz-gülünden kaynaklanan sorun-larını çözünce eylemi bıraktı. Bundan bir-iki gün önce Nazilli Cezaevi de eylemi bırakmıştı. Bu şekilde eylemin sonuçlan-masını doğru bulmadığımız-dan; Eskişehir'deki durumu uy-gun görmediğimizi belirten bir ilanı gazeteye verdik. Ama Eski-şehir'de sessizlik devam etti. Nazilli'den ses aldık. Sonra da Eskişehir'den birçok arkadaş sürgün edildiğini duyduk. Diyar-bakır özgürlüğündeki sorunları çö-züp eyleme son verince, bizler

de sorunlarımıza yönelmek zo-runda kaldık. Zaten burada des-tek eylemi 8. günde sona ermişti. Bizim davadan yargılanan 50 kişi eylemi sürdürüyorduk. 30. gün yetkililerle görüştük, ey-lemin sonuçlandı.

Sonuç: Adalet Bakanı Genel-geyi uygulayamadı. Biz de Ge-nelgeyi kaldıramadık. Şimdi ke-di ile fare gibi birbirimizi kollu-yoruz.

Eylemden sonra bizim arka-daşlardan 10'nun durumu ağır olduğundan, bizi Adana Devlet Hastanesine yolladılar. Yine ka-palı “Ring”le gittik. Beş saat kapıda kaldık. Kusanlar, bayı-lanlar oldu. Bağırıp-çağırdık, sesimizi arabanın dışına ulaştır-madık. Gece saat 01'de bize çev-rilen namluların koridorundan odunluğa benzer bir odaya so-kulduk. 10 kişiydik. Odada altı yatak vardı. Yatakların çar-şafırları kirli ve kanlıydı. 10'umuz için yalnız üç battaniye vardı. Havaalar soğuktu. Bizim ise, so-ğuğa karşı direncimiz azdı. Da-ha yerimize doğru dürüst otur-

madan sivil giyimli, eli telsizli biri sert ve buyurucu bir sesle, “Herkes yatağında sırt üstü yat-sın” dedi. Sesi kin ve nefret yüklüydü. Sessizliğimiz karşı-sında bir kez daha aynı şeyi tek-rarlayınca dayanamadım, “Ne konuşuyorsunuz? Kendini ne sa-nıyorsun sen? Senin yaştın kadar en zor şartlarda mücadele sür-dürdük. Bu halinle bizi korkuta-cağını mı sanıyorsun?” dedim. Adam tehditlerinin bir işe yara-yamayacağını anlayınca “Tamam isteyen istediği biçimde otura-bilir” dedi. Doktorla konuştuk. Adamı dışarı çıkarmasını istedik.

Doktora bu odunlukta kala-mayacağımızı, iki kişi bir yatak-ta yatıp tedavi olmayacağımızı, soğukta battaniyesiz dayana-mayacağımızı anlattık. Doktor her yatak için bir battaniye te-min edebileceğini söyleyince, kalmaya karar verdik.

İzzet Baykal'la ben, İdris Gü-zel'le Mehmet Değer, Mehmet Tanboğa ile Ali Doğanay, Bed-rettin Kavak ile Ali Serçek bir yatakta; Karasu ve Abuzer Deh-

şet birer yatakta yattılar. Kal-dığımız oda acayip kokuyordu. Duvarlarında yüzlerce örüm-cek ağı vardı. Serum damla dam-la kanımıza karışırken, gözle-rimiz duvarlardaki ağların üze-rinde avlanan örümceklere ta-kılmıştı. Her birimize dört şişe serum verildikten sonra biraz kendimize gelebildik. Doktorlar şekerli ve tuzlu su dışında her tür-lü yiyeceği yasaklamışlardı. Kaldığımız odada kokudan dura-mıyorduk. Gelen doktorlar bu-runlarını tutup dışarı kaçıyor-lardı. Cezaevlerini yıllarca sü-ren mücadeleler sonucu düzelt-miştik birazcık. Peki bu hasta-neler nasıl düzeltilecekti?

Hastane odunluğunda kaldı-ğımız dört gün boyunca canımız çok sıkıldı. Can sıkıntısını gider-mek için ne yapıyorduk biliyor-musunuz? Özellikle geceleri o-damızda uçuşan kara sinekleri yakalayarak duvarlardaki örüm-cek ağlarına atıyorduk. Ağa dü-şen sinek kıpırdayınca, örüm-cek yattığı pusudan çıkıyor, hız-la sineğe doğru koşuyor ve yaka-liyordu. Örümcek yakaladığı si-neği ayaklarından salınladığı bir iple güzelce bağlayıp götü-rüyordu. Bu oyunu Karasu icat etti. Hoşumuza gittiği için he-pimiz sinek avlamaya başladık. Biz geceleri heyecanla sinek av-layıp ağa atarken pencereden bizi izleyen nöbetçi askerlerin gözleri fal taşı gibi açılırdı.

Bir ara Karasu iri bir sineği duvardaki ağa atmayı başarinca “Bu sineği tutukluca, ağı cezae-vine, adalet bakanını örümceğe, sineği bağlayan ipi 1 Ağustos Ge-nelgesine benzetiyorum” dedim.

Hastaneye yattığımızın üçün-cü gündü doktorları başhekime, tutuklu koğuşunun durumunu tabipler birliğine şikayet ettik. Dilekçelerimizin içeriği çok sert olduğundan cevap olarak eli si-lahlı askerler geldiler. Araba-lara tika basa doldurarak ceza-evine götürdüler.

Selamlar
M. Selim ÇÜRÜKKAYA
12.12.1988/Ceyhan

MARAŞLAR UNUTULMAYACAK

Halkımız katliamların hesabını misliyle soruyor

Maraş'ta ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimini durdurmak amacıyla düzenlenen soykırımın üzerinden 10 yıl geçti. 10 yıl önce sömürgeciler bu katliamla, PKK'nin partileşmesine karşı bir cevap vermeye çalışmış ve kesin imhayı dayatmıştır. Bu 10 yıllık sürede PKK, bu ezme çabalarını boşa çıkarmakla kalmamış, Türk sömürgecilerinin işlediği suçların hesabını da misli ile sormaya başlamıştır.

Bundan tam 10 yıl önceydi. Türk sömürgecileri peşpeşe düzenledikleri katliam provolarından sonra, nihayet Maraş'ta azınlıkların halkımızın boğazına geçiriyorlardı. 1000'in üzerinde insanımız; kadın, çocuk, yaşlı denmeden katliamdan geçirildi. Ölümlerin yanı sıra, binlercesi yaralandı, binlerce ev ve işyeri tahrip edildi. İnsanlığın yeni bir yıla girmeye hazırladığı bir sırada, Türk sömürgecileri halkımıza karşı düzenledikleri bu katliamla yeni yılları zehir etmeye hazırlanmışlarının işaretini de vermek istediler.

Maraş katliamının üzerinden 10 yıl geçti. Bu 10 yıl zarfında Maraş'ta düzenlenen katliamın amaç ve hedefleri daha açık bir şekilde ortaya çıkmakla birlikte, halkımız PKK önderliğinde yükselttiği mücadele ile bu ve diğer katliamların hesabını peşpeşe sormaya başladı.

Maraş katliamının nedenleri

Maraş'ta düzenlenen katliamı sadece faşist Türk sömürgecilerinin katliamcı yüzü ile açıklamak yetersiz kalır. Olay sadece, bir sadist egemen sınıfın kendi katliamcı duygularını tatmin etme boyutlarından uzaktır.

10 yıl öncesinde böylesi bir katliama yol açan nedenlerin esaslı olanlarını ortaya çıkarmaya çalışırken, o günkü koşulları anlatmaksızın bu mümkün olmaz. Mevcut koşullar içerisinde değerlendirildiğinde katliamı doğuran nedenler de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

1987 yılının Kasım'ında bilindiği gibi, PKK'nin kuruluşu gerçekleşti. Bu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tarihinde yeni bir dönem olmanın yanı sıra, daha ciddi bir aşamaya ulaşmanın da adı oluyordu.

Türk sömürgecileri, 1977 yılı başlarından itibaren Kürdistan Devrimcileri adı ile örgütlenen PKK'nin o dönem temsilcilerine karşı komplo ve provokasyonlar düzenlemeye başladı. 1977 Mayıs'ında Antep'de Haki KARER'in katledilmesi ve Hazeran'da PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'a karşı düzenlenmek istenen suikast girişimi ve önder kadrolardan Kemal PİR ve diğer bazılarını hedefleyen tutuklama çabası gibi daha birçok uygulama, grubun faaliyetlerini daha üst bir aşamaya yükseltmesini engellemeye yönelik girişimlerden başka bir anlam taşıyordu.

Türk sömürgecileri 1977 yılı tamamlanmadan, hareketi kesin bir şekilde ezmeyi planlamışlardı. Buna yönelik olarak da bir dizi saldırıyı gündemleştirdiler. 1977 yılı, Kürdistan Devrimcileri açısından mücadeleyi bir üst seviyeye ulaştırma dönemi olmuştu. Grubun önderle-

rinden Haki KARER alçakça bir komploda şahadete ulaşsa da, grup bu saldırıya program taslağını çıkararak karşılık vermiş ve daha üst bir aşamaya girmekte kararlı olduğunu ortaya koymuştu. Grup, dayatılan imha karşısında gerilemeyeceğini ve dönmmez bir yolda olduğunu açıkça ortaya koydu.

1978 yılı Mayıs'ında bu kez Hilvan'da bir komplo tertiplendi. Komploda Halil ÇAVGUN katledildi. MHP ile içiçe geçmiş faşist Süleymanlar çetesine karşı verilen mücadelede, bu çete geriletildi. Hilvan halkı, mücadelenin etrafında birleşerek, feodal-komprador çeteye karşı mücadeleye girdi.

Bir yandan düşmanın yoğun komplo ve saldırıları gelişirken, diğer yandan bu saldırıları geri letmeye yönelik olarak grubun faaliyetleri de gelişiyor ve giderek kitlesel bir karakter kazanıyordu. Gelişmelerin böyle hızlanması karşısında grup önderleri bu gelişmelere mevcut örgütlülükle karşılık verilemeyeceğini görerek, yeni bir adım atmanın gereğine inandılar. Bu, partileşme doğrultusunda atılacak bir adımdı.

Zaten, Türk sömürgecileri de hareketi bu aşmaya gelmeden boğmak istiyorlardı. Grup aşamasında hareketi ezmenin amacı içerisindeydiler.

İşte, 1978 Aralık'ına bu koşullarda gelindi. Grup işi daha da ilerleterek, partileşmeye adım atmış ve 27 Kasım 1978'de PKK'yi kurmuştur. Bu, sömürgecilerin hesabını bozan bir gelişmeydi. Sömürgeciler, önleyemedikleri bu yükselişi boğabilmek için yeni yöntemlere

lem olduğunu gösteren diğer bir kanıttır. Türk sömürgecileri böylelikle, kitlesel bir karakter kazanan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önüne yeni bir baraj dikmeye çalıştı. Bu baraj, hareketin ulaştığı aşamaya dayatılan yeni bir karşıdevrimci saldırıydı.

Neden Maraş seçildi?

Bu katliam için başka bir il değil de, Maraş'ın seçilmesinin de kendine özgü nedenleri vardır. Maraş'ta düzenlenen senaryodan önce, başka yerlerde bunun provolarını yaptı. Malatya, Adıyaman, Elazığ, Iğdır vb. yerlerde denense de başarılı olamayarak, amacına ulaşamadı. Çok geçmeden, aynı provokasyon Çorum'da düzenlenecek ve burada yüzlerce insan katledilecekti.

Peşpeşe birçok şehirde benzer provokasyonların düzenlenmesi, sömürgeci devletin Özel Harp Dairesi eliyle, devlette faşizmi tırmandırması çabalarının da bir parçası olarak gündeme geldi. Özel Harp Dairesi, 1970'lerin başından itibaren hızlandırdığı devlette faşistleşme eğilimini bu yıllarda daha da arttırdı. Düzenlediği katliamlarla da bu çabalarına yeni bir boyut kazandırmaya çalıştı. Böylece, devletin zayıfladığı imajını daha da güçlendirerek, bir faşist darbe için koşulları hazır hale getiriyordu.

Buradan iki sonuç çıkarmak mümkün. Birincisi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Türkiye Devrimci Demokratik Hareketini ezmek; ikincisi ise, devlette faşist tırmanışa hız vermektedir.

Bu iş için Maraş'ın seçilmesi de bir tesadüf değildi. Ya da salt alevi-sünni ayrılığının olması değildi. Bu ayrılık ya da çelişkinin tarihten beri var olmasının yanı sıra, giderek körüklenmesi de önemli bir neden oluşturuyor. Bundan başka, değişik nedenleri de saymamız mümkün.

Maraş'ta alevi-sünni ayrımı aynı zamanda ulusal bir ayrımı da dile getiriyordu. Aleviler çoğunlukla Kürtlerken, sünniler de Türktür. Bu, ulusal ve mezhepsel ayrılığın bu şekilde içiçe geçmiş olması, katliama mezhepsel kılıfı geçirme açısından da elverişli bir durumu teşkil ediyordu.

İkincisi, Osmanlı İmparatorluğu döneminde bataklığa sürülen Kürtler, bataklığın kuruması ile oldukça verimli toprakların sahibi oldular. Genellikle dağda yaşayan Türkler bu topraklara göz dikmeye başladılar.

Üçüncüsü, şehir merkezinde ticaret üzerinde egemen olan Türk esnafın pazar alanlarına Kürt esnaflar daha fazla girmeye ve zenginleşmeye başladılar. Bu, Türk esnafının yoksullaşmasını getirirken, Kürt esnafa karşı bir kinin gelişmesine de yol açtı. Bu faşist odaklarca da körüklenen bir durumdu.

Dördüncüsü ve en önemli neden ise, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi, başta Pazarcık ol-

mak üzere Maraş şehir merkezinde de giderek etkinlik kurmaya başlamasıdır.

Bütün bu nedenler, biraraya getirildiğinde, Özel Harp Dairesinin senaryosunu uygulamak için uygun koşulların var olduğu görülmektedir. Nitekim, MHP içerisindeki kontr-gerilla eliyle kışkırtıcılık yapmaya başlayan MİT, en fazla alevi-sünni çelişmesini kullandı. Sünnilere, "alevilerin toprağı ve malları sizin olacak" gibi vaadlerde bulunarak, Kürtlere karşı saldırıya geçirtti. Katliam gününden önce, ilerici-demokrat üç öğretmen faşistler tarafından vuruldu. Peşinden saldıracak ev ve işyerlerine işaret konuldu. Öğretmenlerin cenaze törenine saldırı düzenlendi.

Bütün bu olaylar, olayların başlatılması için provokasyonu başlatan ilk sahneler oldu: Katliam günü geldiğinde, kontr-gerilla elemanları, kışkırttığı ve çeşitli vaadlerle kandırdığı Türklerle, faşist çeteleri saldırıya geçirttiler. Saldırıda ev ve işyerleri tahrip edildi. Binlerce insan yaralandı, 1000'i aşkın kadın, çocuk, yaşlı ise katledildi.

Bu katliamla Türk sömürgecileri, yıllardır birlikte yaşamış olan Kürt ve Türk halkını birbirine düşman etmeyi de amaçladı. Sıradan, yoksul Türk halkına mensup birçok insanı kışkırtarak saldırtması bu amacına açık bir örnektir.

Maraş unutulmadı

İlk katliam haberleri geldiğinde ve tüm olay açığa kavuştuğunda, Partimiz PKK, tüm suçları gibi, bu katliamın hesabını da faşist TC'den soracağını açıkladı.

Aradan geçen 10 yıl, PKK'nin bu sözünde durduğunu kanıtladı. PKK, Türk ve Kürt halklarına katliam, işkence ve sömürden başka bir şey vermeyen bu faşist rejime karşı yükselttiği mücadelesi ile, sadece Maraş'ın değil, bütün katliamların hesabını TC'den soruyor.

Bundan sonra da PKK, yükselttiği mücadele ile, Türk sömürgecilerinden işlediği bütün katliamların hesabını sormaya devam edecektir.

Yurtsever Kürdistan halkı!

Halkımıza katliam ve zulümden başka bir şey vermeyen bu faşist rejime karşı Maraş ve Maraş gibi tüm katliamların hesabını sormak için, PKK etrafında daha sıkı kenetlenelim!

Türk sömürgecileri, bugün de dayattıkları sürgünle, başta Pazarcık ve diğer ilçeleri olmak üzere Maraş'ı insanlarımızdan arındırmaya çalışıyor. Bu politikaya karşı toprağımıza daha sıkı bağlanarak direnelim. Ülkemizden bizi koparmaya çalışan Türk sömürgecilerine karşı, ülkemize daha sıkı bağlanarak karşılık verelim!

Maraş'ta 1000 insanımızın akıtılan kanı ile suladığı toprağımızda, bağımsızlık ağacını yükseltmek için, tüm gücümüzle ulusal kurtuluş saflarına katılalım!

“Silah indirimi” ve Kürdistan’daki Türk askeri varlığı

“Tarih boyunca ekonomik-toplumsal gelişmeye bağlı olarak silahlar da gelişim gösterdi. Ok ve yaydan kılıca, barutun icadıyla ateşli silahların üretilmesine geçilerek günümüzde dev nükleer füzelere ulaşıldı.”

İkinci dünya savaşı sonrasında günümüze kadar süren, fakat ciddi bir sonuç vermeyen önemli bir olay da NATO ve Varşova Paktları arasında, ya da daha geniş bir tanımla sosyalist sistem ile kapitalist-emperyalist sistem arasında süren nükleer ve konvansiyonel silahlarda “sınırlama”, “indirim” veya daha geniş deyişle “silahsızlanma” görüşmeleridir. Onlarca yıldır “sınırlama”, “indirim” veya “silahsızlanma” dene dene korkunç bir silahlanma yarışı yürütülmüş, kullanılmaları halinde dünyayı bin kez yok edecek güce silah ortaya çıkmıştır. Ancak son yıllarda daha da yoğunlaştırılan bu görüşmelerin bazı sonuçlar vermekte olduğu söylenmektedir. Nükleer silahlardaki bazı sınırlamalara paralel olarak, son dönemlerde “Konvansiyonel İstikrar Müzakereleri” adı altında Viyana’da konvansiyonel silah ve silahlı güçlerin belli bir sınırdan tutulması görüşmeleri gündelik kazanmış bulunmaktadır.

Dikkat edilirse, günümüzde hiç kimse silahların tamamen yok edilmesinden söz edememekte, sadece bazı “sınırlama” ya da “indirim” sağlayabilmek için pek zorlu bir mücadele verildiği gözlenmektedir. Bu, neden böyledir? Çünkü silah, üretim araçları yapabilen, hayvan olarak tanımlanan insanın ilk ürettiği araçlardandır ve daha sonra da egemenlik sağlamanın, sınıflar arası mücadelesinin en önemli araçlarından biri olarak kullanılmıştır. Ve ekonomik-toplumsal yapının gelişmesine ve sınıf mücadelesinin derinleşmesine bağlı olarak da silahın gelişmesi ve yetkinleşmesi gerçekleşmiştir. O halde, sınıflar var oldukça, toplumların farklı sınıflara bölünmeleri sürdükçe, sınıflar arası mücadele de var olacağından, silahların yok edilmesinden ve gerçek bir silahsızlanmadan söz etmek mümkün ve doğru değildir.

Konuyu yeterince ortaya koyabilmek için tarihi gelişmeye kısaca bakmak yararlıdır. Doğaya karşı yaşam mücadelesi veren ilk insanın, kendini yokeden güçlere karşı korunmak için (yurtıcı hayvan, vb.) ilk silahı yaptığı söylenebilir. Doğal olarak, amaç korunma, savunma olduğundan, bu silahlar da savunma silahlarıydı. Ama savunmanın bir biçimi de karşıtı yok etmek olduğundan, silahlar giderek diğer insanlara karşı saldırı araçları haline aldı. Önceleli savunma amaçlı iken, daha sonra saldırı aracı da olan ve bu saldırılarla insanın ürün elde etmesine yarayan (hayvan vb. avlama) silah, daha sonra insan topluluklarının birbirlerinin elindeki ürünü alma, yağma ve talan etme aracı haline geldi. Yani insanlar arasında da, birbirlerine karşı kullanılmaya başlandı. Böylece savaş denen olay ortaya çıktı. Silah, savaşın en etkin aracı olarak işlev gördü. Başka toplulukların ve bireylerin ürününe el koyma, giderek insanları kendine üretim yapması için çalıştırma, sınıflaşmayı, yani köleciliği doğurdu. Bu el koyma ve köleleştirmenin

en etkin aracı da silah oldu. Demekki silah toplumların sınıflara ayrılmasında ve egemenlik sistemlerinin kurulmasında çok önemli bir rol oynadı.

Silah, bir üretim aracı değildi, ama en etkili sömürü araçlarından biri oldu. Zor kullanımını savaş biçimine vardiyan silah, bu sömürüyü yağma ve talanla, yani ürüne el koyarak ve emek gücüne hükmetmeyle, yani insanı köleleştirerek iki temel biçimde gerçekleştirmenin de aracı oldu. Daha etkin silaha ve silah kullanan güce sahip olanlar, silahlarını ve silahlı kuvvetlerini daha etkin kullananlar toplumların egemen gücü, sınıfı haline geldiler. Devletler ortaya çıktı ve silahlı güç devletin en etkili kurumu olarak tarihsel yerini aldı. Tarih boyunca insan toplulukları, toplumlar, devletler ve sınıflar arasındaki mücadelenin en temel aracı silah oldu. Egemenler, silaha ve silahlı güçlerine dayanarak egemenliklerini kurup sürdürürken, ezilenler de kurtulmak için mücadelelerinde silah kullanmak mecburiyetinde kaldılar. Böylece silah, insan yaşamının ve insanlar arasındaki ilişkilerin içinde önemli yere sahip bir araç olarak kaldı.

Tarih boyunca ekonomik-toplumsal gelişmeye bağlı olarak silahlar da gelişim gösterdi. Ok ve yaydan kılıca, barutun icadıyla ateşli silahların üretimine geçilerek günümüzde dev nükleer füzelere ulaşıldı. Araçtaki her yenilik yöntemde de gelişme sağladı; silahın gelişimine bağlı olarak savaş sanatı da, savaş strateji ve taktikleri de değişerek gelişti. Ama amaç hiç değişmedi: Sömürü yağma-talan veya emek gücünün köleleştirilmesi. Tarih boyunca bunların sadece biçimi değişti; yağma ve talan, yani ürüne zorla el koyma, ülkelerin ele geçirilmesi, yani işgal, ilhak ve sömürgecilik olurken, o da ücretli işçiye dönüştü.

Militarizm tırmanması, yani silahın yetkinleştirilmesi ve üretiminin yoğunlaştırılması ile silahlı kuvvetlerin büyütülmesi ve yetkinleştirilmesi sınıflı toplum tarihi boyunca artan süreklilik gösterdi. Kölecilik ve feodal çağda sadece savunma amaçlı surlar, hendekler ve kaleler yapıldıysa da bunlara karşı esas gelişen ok, yay, kılıç top ve tüfek gibi saldırı silahları oldu. Şehir devletleri giderek yerini kölecilik ve feodal imparatorluklara bıraktı. Ve hem silahta, hem de orduda esas dev büyüme kapitalizm çağında gerçekleşti.

Bilimsel ve teknik devrimle gerçekleşen sanayi devrimi ve sanayinin hızla gelişmesine bağlı olarak silahta da yenilenme ve silah üretiminde dev gelişme ortaya çıktı. Mitrilyöz ve top modernleşirken, tank, uçak gibi savaş araçları doğdu. Bununla paralel hem savaş yöntemleri, hem de ordu sistemi gelişme gösterdi. Avrupa’da sanayi devriminin tamamlandığı, üretimde tekelleşmenin ve dünyanın yeniden paylaşımının gündeme geldiği 19. yüzyılın ikinci yarısında militarist tırmanış doruk noktasına vardı. Kapitalist devletler dev savaş sanayilerini,

ve en gelişmiş ordularını yarattılar. Bütün bunların da iki temel amacı vardı: İşçi sınıfı karşısında burjuvazinin egemenliğini sağlamak ve daha çok ülkeyi sömürgeleştirmek. Bu ilk tırmanış birinci emperyalist paylaşım savaşına vardı; insanlığın yarattığı dev silahlar sadece bu savaşta on milyon insanın ölümünün aracı oldu.

Savaştan sonra militarist tırmanış durmadı, tersine daha da hızlandı. Teknik gelişmeler daha etkili silahların yaratıcısı oldu ve yıldırım orduları, savaş taktikleri ortaya çıktı. Çünkü, kurtulmak isteyen işçi sınıfını susturmak ve dünya halklarını daha çok sömürmek gerekiyordu; emperyalist burjuvazinin istemi buydu. Üstelik dünyanın bir parçasında işçi sınıfı kurtulmuş, sosyalizm doğmuştu. Burjuvazi için artık kendi demokrasisini de reddetmek gerekiyordu. Bazı ülkelerde faşist devletlerin egemenliği doğdu ve dünyanın yeniden paylaşımı kavgası kızıştı. Bu tırmanış ikinci dünya savaşı ile sonuçlandı ve silahlar bu kez elli milyon insanın ölüm aracı oldu.

İkinci dünya savaşının bu korkunçluğu, şu ya da bu oranda yaşayan herkesi korkuttu. Ama sömürü ve kâr ile var olan burjuvazi için bu amaçla her şey yapılabilirdi. Bu nedenle, militarist tırmanış daha önceki dönemleri de geride bırakarak sürdü. İkinci dünya savaşı sonrası, yeni sömürgeci egemenlik ve nükleer silah yarışı dönemi oldu. Emperyalist burjuvazi, bir yandan yeni sömürgeci egemenlik altında dünya halklarını sömürürken, öte yandan silahlanmayı doruk noktasına çıkardı, dünyayı bir silah deposu haline getirdi. İkinci dünya savaşının tecrübesi sosyalist sistemi de korkuttu, onlar da burjuvazinin silahlanma çabasına karşı kendilerini daha çok silahlandırmak zorunda kaldılar. Ve bu, bir yarış biçiminde onlarca yıl sürdü. Ortaya, dünyayı bin kez yok edebilecek nükleer silah gücü ve dev boyutlara varan askeri harcamalar çıktı.

Bu gelişme, ortaya çıkan silah gücü, en çok onlara sahip olanları korkutmaya başladı. Bu kez, olası bir nükleer savaşa “kazanana olmayacak savaş” denmeye başlandı. Ortaya, çeşitli düzeylerdeki nükleer silahların “sınırlandırılması” ve “azaltılması” görüşleri atıldı. Bir yandan silahlanma yarışı sürerken, öte yandan bu doğrultuda görüşmeler ve antlaşmalar yapıldı. Şimdi orta menzilli bazı füzelerin tahribi doğrultusunda çalışmalar yapıldığı gözlenmektedir. Bu çabalar nereye varacaktır? Elbette nükleer silahlanma dünyanın önemli problemlerinden biridir. Sınıflı toplum tarihi boyunca saldırı silahları yerlerini yenilerine bırakmışlar, sur ve kale gibi savunma silahları ise tahrip olmuşlardır. Ama onlar uzun bir dönem kullanılarak tahrip olmuşlar, daha doğrusu aşılımlardır. Şimdi nükleer silahlar nasıl tahrip edilecektir; onlar savunma mı, yoksa saldırı amaçlı mıdır; tahrip mi edilecekler, yoksa aşılacaklar mıdır? “Savunma amaçlı olduğunu” herkes söylüyorsa da, bu doğru değildir. Zira herkes karşıtı “saldırı amaçlı” olmakla itham etmektedir. Ancak, savunma amaçlı olan sosyalist

tarafın, mevcut silahların tümünün tahrip edilmesi isteğine karşın, diğer tarafın “yıldız savaşları projesi” ile esas amacını ortaya koymaya ve aşıcı çabalarla militarizmi tırmandırmaya çalıştığı gözlenmektedir. Burjuvazinin daha fazla sömürü ve kâr mantığına uygun olan da budur. Ve varlığını bununla sağlayan sınıflar var oldukça militarizmin yaşayacağı da açıktır.

Bu gün nükleer silahların sınırlandırılması çalışmaları yanında konvansiyonel silahların indirimi çalışmaları da yapılmaktadır. Bu da, “silahsızlanma” denen çalışmaların önemli bir parçasıdır. İki pakt arasında Viyana’da sürdürülen görüşmelerde dünyanın belli bir alanındaki, iki sistemin birbirleriyle sınır bölgelerindeki konvansiyonel silahları ve silahlı kuvvetleri belli bir sınırdan tutmak ve buna göre gereken indirimleri yapmak için çalışmaktadır. Burada sınırlanacak alanın belirlenmesi ile askeri güç miktarı sorun olmaktadır. Sosyalist sistem, sınır olarak “Urallar’ın batısı” biçiminde somut önerilerde bulunurken, buna itiraz Türkiye’den gelmektedir. Türkiye, sosyalist ülkeler için belirlenen sınırı kabul ederken, kendisi için aynı sınırı kabul etmemekte, özellikle Kuzey-Batı Kürdistan’ın bunun dışında tutulmasını istemektedir. Suriye, Irak ve İran sınır bölgesi denen ve Kürdistan’ı bölen bu sınır alanın “bunalımlı bölge” olarak adlandırılıp komşu devletlerin silahlı gücünü gerekçe göstererek, burada Türk ordusu için sınırlama ve denetim kabul etmeyeceğini belirttiği sömürgeci basın tarafından yazılmaktadır. Aynı basına göre, NATO da, “Türkiye’nin ‘kanat ülke’ olarak öneminin, jeostratejik durumunun ve Güneydoğu Anadolu bölgesinin özelliklerinin göz önünde” bulundurulması sonucu Türkiye’nin istediğini kabul etmektedir. Hatta, Kürdistan’ın denetim dışı tutulmasına karşılık olarak NATO, başka bölgeleri bunun yerine dahil edeceğini önermekteymiş. Gösterilen nedenlerin ne kadar ilginç olduğu açıktır. Pe ki, hani ya Türkiye’nin hiçbir problemi yoktu ve Kürdistan’da duruma hakimdi? “Bunalım bölgesi” olarak uluslararası kurullara götürmek Türkiye’nin durumunu göstermiyor mu? Ayrıca indirim bölgesi zaten iki sistemin sınır bölgeleri olurken, Türkiye’nin “kanat ülkesi” olmasını gerekçe yapmak NATO’nun başka amaçlarının gizlenmesi olmuyor mu?

Eğer Türk ordusu ve NATO savunma amaçlı ise ve yine eğer Sovyetler Birliği’ne karşı bu askeri güç tutuluyorsa, Sovyetler’de gereken indirimi yapacağı için ortada çekilinecek durum kalmazacaktır. Ayrıca komşu devletlerden Türkiye’ye bir saldırı olabileceğini iddia etmek, çocuklara masal anlatmak olacaktır. O halde, Kürdistan’ı denetim dışı tutmak isteğiyle Türkiye’nin ve NATO’nun amaçları farklıdır. Kürdistan üzerinde, başta ulusal kurtuluş hareketi olmak üzere bölge halklarına karşı büyük bir saldırı gücü tutulmaya çalışılmaktadır. Bel ki amacı halklara saldırı olan bir kuvvetin öyle bir alanda bulundurulmasının kabul edilmesi “silah indirimi ve deneti-

mi” denen şeyi sadece laf düzeyinde bırakacaktır.

Kürdistan’da bulundurulan NATO ve Türk askeri gücünün amaçlarını irdelemeden önce, buradaki silahlı kuvvet miktarına genel olarak bakmak, Türk militarizminin ulaştığı düzeyi görmek daha da açıklayıcı olacaktır.

Her şeyden önce, Türk ordusu bir NATO kuvvetidir; NATO tarafından silahlandırılmakta, NATO generalleri tarafından eğitilip yönetilmekte ve bütün merkezlerinde NATO’ya ait önemli savaş araçları bulundurulmaktadır. Bununla birlikte, Diyarbakır’dan Van’a kadar ortak kuvvet çerçevesinde NATO ülkelerine ait askeri güçler ve kontr-gerilla timleri vardır. Pirinçlik başta olmak üzere Kürdistan’ın stratejik yerlerinde ABD ve NATO üsleri ve dinleme tesisleri bulunmaktadır. Bu üslerde, nükleer füzelere kadar her türlü silah konumlandırılmış durumdadır.

İkinci ve üçüncü orduların ikiye kolordusu olmak üzere, Türk ordusunu dokuz temel kolordusundan dördü Kürdistan’da bulunmaktadır. Jandarma kuvvetlerinin büyük bölümü yine Kürdistan’dadır. 1968’den beri kurulup büyütülen komando güçlerinin eğitimleri Kayseri, Bolu gibi alanlarda yapılırken, 1984 yılından beri eğitimi tamamlanan bütün komando güçleri Kürdistan’da konumlandırılmaktadır. Ayrıca “özel savaş kolordusu” adı altında 1987 yılında yeni bir kolordu mevcuttur ve büyük bir sayı teşkil etmektedir. Bunlara ek olarak, resmi makamların yirmibeşbin olarak açıkladıkları yerel milis çete gücü örgütlenmiştir. Bütün bu birlikleriyle Kürdistan’da bulunan Türk ordu gücü beşyüzbine yakındır. Gezip gören herkes, Hakkari bölgesinde sivil halk nüfusundan fazla sayıda askeri gücün bulunduğunu söylemektedir. Kürdistan’da bulundurulan bu askeri güç, klasik ve özel olmak üzere iki tür savaşın ihtiyaçlarına göre her türlü savaş aracıyla donatılmış durumdadır. Türkiye bütçesinin büyük bir kısmı silahlanma ve askeri giderlere yatırılmakta, devletin Kürdistan’daki iki önemli yatırım alanı cezaevleri yapımı ile, havaalanı vb. askeri faaliyetler olmaktadır. Kürdistan büyük bir silah deposu ve askeri garnizon alanı halindedir. NATO çerçevesinde bu doğrultuda çok yoğun gizli faaliyet vardır. Demek ki, Türkiye’nin Kürdistan’daki askeri varlığını “indirim ve denetim” dışı tutma çabası boşuna değildir. Sadece bu alanda bulundurduğu askeri güç, Ortadoğu’nun en büyük silahlı kuvveti düzeyinde bulunmaktadır.

Şimdi, 250.000 kilometrekarelik bir alanda konumlandırılan 500.000 kişilik bu ordunun esas amacı ve işlevi nedir? Her şeyden önce, bu ordunun, Kürdistan’ı işgal, Kürt halkını sömürgeci egemenlik altında tutan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı savaş yürüten, ulusal kurtuluş hareketini bastırmaya ve ezmeye çalışan bir ordu olduğu açıktır. Bu ordu, işgalci, sömürgeci bir özel savaş ordusudur; Kürt halkına ve onun ulusal-demokratik haklarına karşı açık bir saldırı gücüdür. Kür-

Devamı 17. sayfa

KUKLA PROVOKATÖRLERE AÇIK MEKTUP

Özünde bize yabancı olmayan eski soydaşları Semirlerin bir fotokopisi biçiminde tezahür eden, ama onlardan misliyle gülünç olan bir provokasyonla karşılaşıyoruz. Bu zibidi takımının maskaralığı şu ki; kendilerinden önceki aklı-evvellerin yaptıklarının “tersine” bu sefer o soysuz yüzlerinin sol yanını göstererek akıllarınca bazıları- nı yanıltabileceklerini sanma ahmaklığını göstermeleridir. Hatı- zatında bu döküntüler ancak ve ancak kendilerini ve kendileri gibi üç-beş yorgun-argını, bitkini veya düşkünlü kandırabilirler, zaten hitap ettikleri de bu tiplerdir ve bu tiplerin erkenden ayrılıp gitmelerini, —safların temizlenmesi açısından— Partimiz çoktan istemektedir. Yoksa en sıradan yurtsever insanımızı bile zerre kadar etkilemeleri bir yana, aksine sadece biraz daha öfkelerini artırır. Sadece biraz diyoruz, çünkü bunlardan önce onların öncülleri, kendileri için en elverişli ortamda bu şerefsizliğin en alasını yaptılar ve akibetlerinin ne olduğu cümle alem tarafından biliniyor.

Şimdi bizlere çağrı(!) yaparak seslenen bu serserilere ve zavallılara cevap(!) kabilinden birkaç sözümüz olacak. Ne de olsa bir müddet bizimle “geçici yol arkadaşlığı” yapmışlar, dolayısıyla hatırları kalmasın diye

çağrılarını karşılıksız bırakacak değiliz ya!

Ey sizi bay ve bayan reziller! Ey siz, maymunlaşan mahluklar! Siz kendinizi nasıl kamufle edebilirsiniz? O kadar küflenmiş ve kokuşmuş bir ruh hali yaşıyorsunuz ki, hitap etmeye çalıştığınız insanları tanımaya- cak kadar körleşmiş, sersemleşmişsinizdir. Adına yemin ettiğimiz ve baş koyduğumuz kutsal değerlerimize hayasızca saldırıyorsunuz ve bununla yetinmeyerek, bu suçu işlemeye bizleri de “davet” ediyorsunuz. Şunu hemen belirtelim; bizler, büyük Önderimiz ABDULLAH ÖCALAN yoldaşın rehberliğinde, şehitlerimizin manevi komutası altında ve yurtsever halkımızın desteğinde ellerimizi sımsıkı tutmuş namuslu ve şerefli bir dava uğruna; ülkemiz Kürdistan’ın bağımsızlığı yolunda emin adımlarla zafere doğru yürüyoruz. Sizler ise, hayvanca bir yaşam için saçınızın son teline kadar bataklığa batmışsınız. Biz kararımızda özgürüz, siz de kararınızda özgürsünüz diyebilirdik. Ancak siz elimizden tutup bataklığa götürmeye çabalayacak kadar çılgınlaşmışsınız. İşte bu noktada işler değişiyor; yanı- sızı özgür bırakmayız, lakin tekmeleriz.

Sizi kendini bilmez devekuşları! Emperyalist kucaklar-

dan Stockholm’lardan mektuplar yollayarak, birakalım bizi aldatmayı, kendinizi avutarak insanlıktan çıkmış iç yüzünüzü gizlemeyi mi düşünüyorsunuz? Hayır hayır, sizden çok iyi sizi tanıyoruz. “Devrimci Birlik” vb. yaftalar takmanıza hiç de gerek yok. Sizin ne hinoğlu hin olduğunuzu biliyoruz. Gerçek adınızı söylemezseniz de bu zahmete de katlanalım ve söyleyelim: Öz adınız ihanetçi ve provokatif birliktir. Partiyi veya devrimi koruma gibi bir görev değil, tersine Partiyi ve devrimi baltalama gibi bir göreviniz olduğunu bilmeyen kalmamıştır. Ne yazık ki çok geç kalmışsınız! Emeliniz kursağınızda kalacak ve bu yolu deneyen sizin izleyicisi olduğunuz soydaşlarınızın akibetinden kurtulamayacaksınız.

Sizin Önderliğimize ve III. Kongre çizgimize saldırmanızı da fazla anlamsız bulmuyoruz. Çünkü Önderliğimiz ve III. Kongre çizgimiz, herkesin gerçek kimliğini ortaya çıkarıyordu. Bununla kalmayarak doğru devrimci yolu gösteriyor ve PKK kişiliğini öğretiyor, herkesi de böyle bir militanlığa davet ediyordu. Tabii sizin gibi sahtekarlar bukalemun gibi rengten renge girerek kendilerini kamufle etmeye çalışıyordu. Ama nafile, er ya da geç yakayı ele verecektiniz. Aslında gerçek

kimliğiniz bilinmiyor da değil- di; hangi soydan olduğunuz tahmin edilebiliyordu. Ancak, yine de size yardımcı olunup bataklıktan kurtarılmaya çalışılıyordunuz. Bu da Partimizin ve Önderliğimizin bir yüceliğiydi. Tabii siz bunu bilemezsiniz veya biliyor, ama bu yüceliği hazmedemiyorsunuz. Çünkü ALÇAK’-sınız da ondan. Düşmanların kanınıza ektiği gayri-insani mikropolar kansere dönüşüp ruhunuza kadar işlediği için kurtulamıyorsunuz. Bu nedenle size bir nasihatımız olabilir: Kendimizi kamufle edip gizlemek için yormanıza hiç gerek yok, sol görünüp sağ vurmanız hiçbir anlam ifade etmiyor. Sizin “akıllı” öncüleriniz, Önderliğimize nagemer dizerek sağdan saldırıyı başlatmışlardı. Sizler ise —biraz daha çocukça mı diyelim— sol veya aşırı sol görünerek ve de Önderliğimizi sağcılıkla itham ederek saldırıya geçme utanmazlığını gösteriyorsunuz. Bu durum sadece ve sadece çocukluğunuzu, içerisinde bulunduğunuz hastalıklı psikolojinizi ve ihanetin son çırpınış çığlıklarını ifade etmektedir. Çünkü Önderliğimizin sağlam gerçekliği bütün dünya tarafından gönüllü veya gönülsüz kabul edilmiş durumdadır. Ve Önderliğimizin bütün talimatları elimizde olup, sizin de bel bağladığınız sömürgeci-faşist TC ve cümle iblisleri yurdumuzdan kovmak için hızla mücadele etmemizi emretmektedir. Yani anlayacağınız —ama anlamak istemediğiniz— bize sağcılığı, uşaklığı, işbirlikçiliği veya sizin önerdiğiniz gizli ajanlığı önermiyor, tam tersine bu belirtilenleri yerle bir etmemizi emrediyor. O halde, geriye kalan sizin durumunuzdur; siz niye açıktan amaçlarınızı belirtmeyip gizlemeye çalışıyorsunuz? Siz gizleseniz de gizlemeseniz de bizim açımızdan mesele yok, biz açıklarız: Siz yedi kocalı hürmüz gibi her çeşitten emperyalistlerin kucağına oturmuş olup, küçük-burjuva rahatınızı ve yaşamınızı finanse eden gerici- liğin çıkar planlarını bozan Parti camiamıza ve mücadelesine veryansın ediyorsunuz. Yani Partiyi, devrimi ve halkı satmaya çalışan, ihaneti körüklemeye çabalayanlar zatı-alilerinizdir.

Öyle bir haldesiniz ki, elle tutulur hiçbir yanınız kalmamıştır. Kaç güce dayandığınız, kaç emperyalist veya faşist devletin ajanlığına oynadığınız bile belli olmayacak kadar şekilsiz varlıklar durumunu yaşıyorsunuz. Halkımız arasında şöyle bir belirleme var; sanırız tam size denk düşer: Birden fazla erkeğe giden kadına kahpe, birden fazla kadına giden erkeğe de gevat derler. Bu tabir, Parti lugatımızı aşsa da sizler, bizi, sizin için layık görülen sözcükleri sarfetmeye zorladınız. Aslında öyle ahlaksızlaşmışsınız ki, sizin için sadece bunları söylemek bile çok az gelir. Dünyada en lanetli vasıflandırılmayı hakketmiş durumdasınız. Ancak biz, yine de Parti ahlakımızı aşmamaya ve literatürümüzü daha fazla zede-

memeye itina gösteriyoruz. Sız, bir gücün değil, her önünüze gelen gerici gücün kucağına oturmuş vaziyette, her ağzınıza geleni, kutsal değerlerimiz için sarfetmekten çekinmeyecek kadar soysuzlaşmışsınız.

Bir de utanmadan, zindan direnişçiliğine ve şehitlere de dil uzatacak kadar hınzırlaşmışsınız. Güya zindan direnişçiliğine ve şehitlere sahip çıkıyor gibi görünmüştünüz. Aslında siz Şahin-Yıldırım gibi ihanetçilere sahip çıkıyorsunuz. Bunu görmeyecek kadar kör değiliz. Çünkü zindan direnişçiliğine ve şehitlere sahip çıkan, onu dağlardaki, ovalardaki ve şehirlerdeki gerilla mücadelesiyle tamamlayan ve bütün bunları sizin ve kucağına oturmuş olduğunuz gericiliğin korkulu rüyası haline gelen Önderimiz ABDULLAH ÖCALAN’ın talimatları doğrultusunda pratiğe uygulamaya çalışan bizleriz ve hiçbir güc bizi bu yoldan saptırmaya muktedir değildir. Hele hele sizin gibi bir-iki aydın-bürokrat bozuntusunun “İsveç Kürdistan”larından çığlıkları, bir sivrisinek vızıltısı kadar ancak bizi rahatsız eder.

Bir de sen avukat döküntüsü, o summane maymun yüzünü ve döküntüğün timsah gözyaşlarıyla ve en önemlisi de PKK sayesinde elde etmeye çalıştığın itibarla birilerini kandırabileceğini mi sandın? Veya yaşadığın eski kirli-çirkef kişiliğini örtbas edebileceğini mi düşündün? Hayır Bay Avukat yanı- lıyorsun. Zaten vebadan kaçır gibi halktan ve vatan topraklarından onbinlerce kilometre uzaklara gittigin için halkı da bilemezsin. Ama bildirelim; halkımız, sizin gibi namussuzların çok çok ilerisinde şerefli ve şerefsizi birbirinden ayırtetmede sizden çok üstündür. Sen bir de mesleğinin marifetleri icabı halkın derdine derman değil, halkı satmaya, soymaya alışkın bir çapulcu olabilirsin. Sen burjuvazinin tabak yalayıcısı olabilirsin. Herhalde sesi bozuk çıkan ve erkenden karga olduğu anlaşılan “Bülbül Sölu” yerine bu sefer değişik renge boyayarak “Bülbül Hüso” diye seni piyasaya sürdüler. Fakat bu, akıntıya kürek çekmekten başka bir şey değildir. Çünkü TC ve emperyalistlerin çöplüklerinde boğazına kadar pisliğe batmış bir karga olduğun kim- senin gözünden kaçmıyor.

Aslında Parti gerçekliğimiz o kadar netleşmiş ve bir o kadar da katı ki, yoksa sizi de öncülleriniz olan Kemal’in picleri gibi “erken doğuma” mı zorladı? Çünkü durumunuz o kadar açık ki, “doğar”ken bile ölüsünüz. Yani etki alanınız sıfır, ama pardon zararınız olmadı da değil; en azından 1-2 saatlik bu yazıyı yazacak kadar bizi kendinizle meşgul edebildiniz. Doğrusu bravo size zavallı kuklalar...

Bu mektubumuzda Partimizin üslubunu bir parça aştığımız için yoldaşlar ve okurlar bizi mazur görsünler. Bu yaratıklara karşı duyduğumuz bir anlık öfkemizi dile getirmeden edemedik.

APO; Marksizm-Leninizmin ta kendisidir

“İç ve dış düşmanlarımız ne kadar Başkanımız ve Partimize saldırırsa saldırırsa, o kadar bizlerin kini daha da artacak ve vatan hainlerine gereken şamarı vurmak için yırtıcı olacağız.”

nelik saldırıları ve tutuklanmış olduğu yurtseverler hakkında, bay Rebmann 4 bin sayfalık iddianame hazırlamış bulunmaktadır. Yine de PKK'yi anlamakta güçlük, zorluk çekmekte; kavrayamadıklarını belirtmekte- ler. Onlar için bir sır olmaktadır. Emperyalizm ve sömürgecilik için sır olan bu durum, bizler için gerçekliğin ta kendisi olan Başkan APO'nun önderliğidir. Çünkü O, PKK'yi bütün engellerden koruyan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını günbegün geliştiren, ona yön veren emperyalizmin ve gericiliğin korkulu rüyasıdır. APO, Marksizm-Leninizmi Kürdistan'da geliştirmekle kalmayıp Ortadoğu'da geliştiren tek güç, tek isimdir.

Uluslararası alanda yaşanan siyasal durum, emperyalizmin ulusal kurtuluş savaşlarını geriletme çabalarını başarıya ulaştırmak için her alanda içine girmiş olduğu entrikalar sonucu bazı ulusal kurtuluş ha-

-Yaşasın Başkan APO
-Yaşasın Marks, Engels, Lenin, Stalin

Köln'den Kasım
26.12.1988

—İhanet ve provokasyona ölüm!
—Yaşasın ulusal önderimiz Abdullah ÖCALAN!
—Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

Bir grup ARGK savaşçısı adına
Ahmet/5 Kasım 1988

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelmiş olduğu bu aşamada, halkımız ve insanlık, yaşamlarının geleceği için Başkan APO'ya müesirdir. Dünya- daki siyasal devrimlerde olduğu gibi, Kürdistan bağımsızlık savaşında da birçok provokasyon ve ihanetlerin ortaya çıktığı görülmektedir. Fakat bizdeki ihanet ve provokasyon daha da alçakça bir şekilde kendisini ortaya koymaktadır. Kürdistan'ın içinde ve dışında büyük kahramanlıkların sergilendiği, TC faşizminin yıkımının yaklaştığı bu dönemde alçak Avukat Hüso emperyalizm ve sosyal-demokrasiden aldığı destekle ihanetini ortaya koydu.

Emperyalizm, sömürgecilik ve her türlü gericilik ile reformizm, bütün çabalarına rağmen mücadelemizi durduramadılar. Parti içindeki küçük-burjuva ve beyinleri Kemalizmin kışla kültürü ile yoğrulmuş, geçmiş aile yapıları ihanetle bezenmiş unsurlar eli ile mücadele etme engellenmek istendi. Bu en son ihanetlerden birisi de adını Rayber'den alan Av. Hüseyin Yıldırım haini oldu. Bu hainler daha APO ve PKK kudretini tanımamaktalar ya da görmezlikten geliyorlar. Halbuki Kürdistan halkı ve bizler PKK'li olmadan önce APO'cu cesaret ve bilince dayanarak APO'culuğa sempati duyduk ve mücadele saflarına katıldık. Kürdistan halkını APO ve PKK'den koparmak tarihi terse çevirmek olur ki bu da bilimsel literatürde diyalektikçe terstir.

Sömürgeci-faşist Türk devleti, emperyalizm yıllardır birçok uzmanını devreye sokmasına rağmen (araştırma ve incelemelerde bulunmaktadır), PKK'yi tanımakta ve izah etmekte zorluk çekmektedirler. En son olarak Alman emperyalizminin yurtseverlere ve Partimize yö-

Avrupa Basınında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi

Danimarka'da yeni provokasyonlar peşinde koşuluyor

Bir yazısını bu sayımızda yayınladığımız B.T. adlı Danimarka gazetesi 30 Kasım'da yayınladığı bu yazının ardından 2 Aralık tarihli nüshasında yeni bir yazı daha yayınladı. İlk ve ikinci yazı arasında kurulacak bağlantı, bu gazetenin ve bazı işbirlikçi çevrelerin yeni bir komplo peşinde olduklarını ele veriyor.

Gazetenin ilk yazısını yayınladığımız için okur, onu ordan okuma olanağına kavuşmuş oluyor. Görüldüğü gibi, PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş savaşına "terörizm" diye saldırma-ya çalışıyor. Bu alandan ulusal kurtuluş saflarına katılan, halkına ve ülkesine bağlı yurtseverler için de benzer nitelemeler yapılıyor. Ayrıca, aynı yazıda Avrupa alanında yürütülen çalışmalar ve Avrupa'nın ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından yedek bir depo rolü oynamasına da dikkat ediliyor.

Bütün bunların yazılması, gazete ve yazarının dillerinin altında gizlemeye çalıştıkları bir baklanın olduğunu çok açık bir şekilde göstermektedir.

Nitekim 2 Aralık nüshasında, bu kadar anlatımı neden yaptığını gazete yazarı ortaya koyuyor ve ağzında gizlediği baklayı çıkarıyor. Yazar adını açıklamadığı bir "Kürt"ten yaptığı aktarma ile kendi görüşlerini şöyle açıklıyor: "Bekleyin ve görün, 2-3 yıla kadar PKK yeterince güçlendiğinde burada da (Danimarka'da B.T.) aynen İsveç ve Batı Almanya'daki huzursuzluk yaşanacaktır" diyor, ılımlı bir Kürt aynı zamanda bizleri

uyarak. İkinci bir aktarması ise şöyle: "İsmi açıklamayan bir 'kaynak' belirttiğine göre, militan Kürt İşçi Partisi PKK'ya mensup aşırı görüşlü küçük ve çok sıkı örgütlenmiş bir grup Kürdün daha liberal (ılımlı) Kürtleri terörlere etmeye başladıkları söyleniyor... Sadece az sayıda ve çok sert militan yapıdaki sempatizanlar, Türkiye'nin Doğu'sundaki savaşıma katılmaktalar. Kürtlerin çoğunluğu Kürt kültürünün demokratik bir toplumda korunup sürdürülmesini arzulamaktadırlar."

Aktardığımız bölümlerde de görüleceği ve okurun da rahatlıkla tesbit edebileceği gibi, PKK'ye karşı açılan cephelere bir yenisi de Danimarka'da eklenmek isteniyor. Bağımsızlık savaşını engellemek, "Kürt kültürünün demokratik bir toplumda korunması" denilen otonomist çözüme gitmek için, Batı Avrupa emperyalist yönetimlerine, açıktan PKK'nin beslediği ve bunları da ulusal kurtuluşun hizmetine sunduğu kaynakların kesilmesi çağrısı yapılıyor. Yeni bir İsveç, yeni bir Batı Almanya olarak, Danimarka'nın da ortaya çıkması isteniyor.

Sözkonusu gazetenin PKK'ye yönelik suçlama ve asılsız iddialarının kaynağı ise meçhul çevreler. Bunların kim oldukları hakkında yazar isim vermese de, işbirlikçi küçük-burjuva reformist güçler olduğu açık. Bu çevreler, İsveç ve Batı Almanya'da da benzer ihbarlarda bulunarak, polisın PKK sempatizanlarına saldırmasına gerekçe oldular. Şimdi de aynı komployu

Danimarka'da tezgahlamak çabasındalar.

Eğer, bu çevreler bu oyunlari ile, yurtseverlerin ulusal bağımsızlık mücadelesi saflarına

akışını engelleyeceklerini sanıyor ve bağımsızlık mücadelesini durdurabilecekleri gafletine kapılmışlarsa, büyük bir yanlış içerisindeler. Kürdistan Ulusal

Kurtuluş Savaşının öncü gücü PKK bundan sonra da her türlü komplo ve provokasyonu boş çıkaracak ve gelişimini kesin-tisiz sürdürecektir

Sören Mortensen'den

BT 30.11.1988

Terör-ordusu Kopenhag'tan adam devşiriyor

Ayrılkı Kürt partisi PKK, uzun bir süredir Danimarka'da savaşıcak üye devşiriyor.

PKK'nin askeri kanadı ARGK'nin propaganda gazetesi olan "Serxwebûn" gazetesinin özel sayısında, daha önce Danimarka'da mülteci olan iki Kürt mülteci de, yazın Türkiye'nin doğusundaki bir partizan saldırısında şehit düşmüşlerdir.

25 yaşındaki Ali Mersin ile 34 yaşındaki Ahmet Doğan 1987 yılı içerisinde Danimarka'yı terketmişlerdi. Daha sonra ARGK'nin Lübnan'daki ana karargahında 9 ay süren oldukça yoğun siyasi ve askeri eğitimin hemen ardından şehit düştükleri Türkiye'ye askeri bir birlik ile birlikte gönderildiler.

ÖLÜM NEDENLERİ

Askeri ismi Delil olan Ali Mersin 15 Ağustos 1988'de öldürülmüş, fakat "Serxwebûn" Sedat ismiyle tanınan Ahmet Doğan'ın ne zaman öldürüldüğünü yazmıyor.

PKK, Türkiye'de rejimin bir numaralı düşmanı olarak görülüyor ve 1984 yılında ise İsveç hükümeti Partiyi bir terör örgütü olarak damgaladı. Burada (Danimarka) ise PKK hala açık bir operasyona uğramadı. Biriki Kürdün öldürülmeleri nedeni ile, polis daha önce PKK'nin ismini ortaya sürmüş olmasına rağmen, bu cinayetlerde PKK'nin suçluluğu hiçbir zaman kanıtlanamamıştı.

Vesterbrog'daki (Kopenhag'ın bir semti) Kürt cemiyeti içinde Ali Mersin ile Ahmet Doğan'a oldukça büyük bir saygı ve sevgi besleniyor.

PKK'nin Danimarka'daki ileri gelen üyelerinden bir tanesi BT'ye şöyle diyor: "Son çarpışmalarda, Avrupa'dan giden birçok Kürt şehit düştü. Bu giden ve şehit düşen Kürtler

Danimarka, Almanya, Fransa ve Hollanda gibi ülkelerden gidip savaşa katılmışlardır. Bu gidenler, enternasyonalizmi pratikte uygulayarak canlarını öz-gür bir Kürdistan için feda etmişlerdir. Avrupa'da dolaşıp eğlenip zaman öldürmek, hiçbir fayda getirmez; kişi kendi ülkesi için mücadele edip ölmelidir. Ki, en iyi ölüm de Kürt topraklarındaki ölümdür. Bundan dolayıdır ki birçok kişi şehit olanların ardından, onların çağrılarına uyarak savaşa daha aktif olarak katılmaya koşturmaktadır."

Bu açıklamaları yapan üye, güvenlik açısından kimliğinin kamuoyuna açıklanmasını istememektedir.

Kopenhag, Vesterbrog'da bulunan Danimarka-Kürdistan derneğinin bürosunda, Danimarka'daki sayıları bini aşan Kürt siyasi mülteci ve göçmen işçiye, yönelik ülkelere dönme çağrısının yer aldığı ve Türkiye, İran, Irak ve Suriye sınırları arasında bulunan dağlık bölgede bağımsız bir Kürt devleti için savaşmalarını isteyen gazete, dergi, broşür ve bildiriler yer almaktadır.

Daha önce mülteci veya göçmen işçi olup da Danimarka'dan giden ve PKK'nin askeri kanadında da silah altına alınan kaç kişinin bulunduğu bilinmemekle beraber, Danimarka'daki birçok PKK sempatizanının, Lübnan'ın Bekaa vadisinde bulunan PKK'nin siyasi ana karargahı ile Kürt askeri akademisini ziyaret edip geri döndükleri zannediliyor.

ETKİLEYİCİ

Danimarka'daki önde gelen PKK üyesi sözlerine şöyle devam ediyor: "PKK'nin Bekaa vadisinde oldukça geniş bir alan üzerinde bulunan askeri üsleri

ile yerleşim binalarını görmek oldukça etkileyici bir şey. Bir Kürt olarak o alana gitmek oldukça güç bir iş. Çünkü bizler, Türk devletinden gerekli belgeleri alamamaktayız. Bekaa'daki askeri üslere ulaşıldığında ise, yemek-içmek, çamaşır, silah ve özel kimlik kartı olmak üzere her türlü gereksinme PKK tarafından karşılanmaktadır. ARGK'nin üslerindeki eğitim programı oldukça sert ve yoğunudur. Eğitim kamplarında, 3 aylık yoğun siyasi ve ideolojik eğitimden sonra, 5-6 aylık bir de sıkı disiplin altında askeri eğitim yapılmaktadır. Bu eğitimler esnasında çeşitli imtihanlara da tabi tutulmaktadır. Eğitimin bitiminde ise bir diploma alınır."

PKK, 1984'ten bu yana Türkiye rejimine karşı silahlı direniş sürdürmektedir. PKK, kendi komutası altında binlerce silahlı mensubunun olduğunu öne sürerken, bu iddialar Türkiye'nin doğu bölgesinde sürdürülen savaşımda sağlıklı bilgilerin elde edilememesinin yanında Türkiye'nin doğusundaki dağlık bölgede bulunan yüzlerce küçük köyün PKK'nin ana siyasi temelini oluşturdukları ve PKK'nin bu bölgede belirli bir askeri başarı sağladığı reddedilmemektedir. Bunların yanında diğer bir gerçeklik ise, Türkiye'nin —NATO'nun ikinci büyük— ordusunu (800.000 kişilik) bu bölgede aktif olarak savaşıma seferber ettiğidir. PKK'nin de aynı zamanda biraz fazla kayıpları olmuştur. Bunun içindir ki, devamlı yeni üyeler silah altına alınmaktadır ve Avrupa'daki bir milyon Kürt mülteci bunun için önemli bir yedek depo durumundadır.

*Her iki şehidimiz de Ağustos ayında Han'ı'de meydana gelen çarpışmada yanlarında bulunan 7 yoldaşları ile birlikte şehit düştüler.

Politiken

28 Kasım 1988

KÜRTLER- Uluslararası suskunluğa maruz kalıyorlar

Kürtlerin trajedileri, uluslararası suskunluk ve sessizliğe maruz kalmak oluyor. Kürdistan, haritada bulunmamakla birlikte Kürt halkı bir ulusal ve kültürel birliği ile varlığını sürdürmektedir. 20 milyon Kürt, Türkiye, İran, Irak, Suriye ve Sovyetler Birliği arasındaki bölgede varlıklarını sürdürüyor

Londra'daki Uluslararası Af Örgütü kaynaklarına göre, Irak askeri birlikleri elli bin Kürdü tecrit edilmiş büyük esir kamplarında tutmaktadır. Diğer yüzbin kişi ise, Irak'tan sınırı aşarak Türkiye'ye gitmiş ve halen kendi soydaşları Kürtlere karşı mücadele eden Türkiye'de tecrit edilmiş bir halde tutulmaktadırlar. Türkiye Kürtleri, resmi olarak dağ Türkleri olarak tanımlanmakta olup, ulusal bir azınlık olarak tanınmamaktadırlar.

Irak ile İran arasında sekiz yıl süren savaşta Irak Kürtleri Bağdat'taki Saddam Hüseyin rejimine karşı savaşmışlar. Bu yaptıklarının karşılığını ise savaş bitiminde aldılar. Irak devrim konseyinin 16 Eylül'de yayımladığı bir bildiride, Irak Kürtlerinin, "aşağılık ve lanetlenmiş" bir millet olduğu belirtilerek, allahın Kürtleri ahirette cezalandıracağı yazıldı.

Türk mülteci kamplarındaki durum ise gittikçe kötüleşiyor.

Bu kamplar Anadolu'nun sert soğuşuna dayanıklı olarak inşa edilmemişlerdir. AET ile tek tek Ortak Pazar ülkeleri Kürt mültecilerin durumlarını düzeltmek için para yardımıyla bulundular. Danimarka Kızıl Haç'ı da bunun için üçüncü dünya ülkelerine yardım örgütü DANIDA'dan iki milyon kronluk bir yardım mublağı almıştır.

Siyasi nedenlerden dolayı, yabancı yardım örgütleri, Kızıl Haç'ın karşılığı olan "Türk Kızılay"ının aracılığı ile yardım- da bulunmak istemektedirler. Fakat Türk devletinin Kızılay'ın da yönetimini elinde tuttuğunun anlaşılması üzerine, yapılacak yardımlar dış ülkelere bloke edilmiş bir durumda bekletilmektedir. Ki Kürt mülteciler halen çadırlarında soğuktan titremektedirler.

Türkiye, AET'ye girmek için başvuruda bulunmuştur. Türkiye'nin bu istemini AET'nin komisyonu halen incelemektedir. Dış ülkelere yapılan bu yardımların yerlerine ulaşabilmesi için gerekli olan Batılı ölçülerin hayata geçirilip geçirilmeyecekleri bu vesile ile iyice ortaya çıkacaktır.

*Makale; Politiken gazetesinin sahibi ve başyazarı Herbert PUNDİK tarafından kaleme alınmıştır. Politiken, Danimarka'nın en büyük iki gazetesinden biridir.

1 Ocak 1959'da Küba'da Fulgencio Batista diktatörlüğünün yıkıldığı ve yerine Sosyalist Küba Cumhuriyeti'nin kurulduğu, Küba Devlet Başkanı Fidel Castro tarafından Küba halkına ve dünya kamuoyuna duyuruldu.

Küba'nın bağımsızlığına kavuşması ardından 30 yıl geçti. Bu 30 yıl zarfında, ABD'nin burnunun dibindeki küçük bu ada ülkesi, varlığını korumakla kalmayıp, önemli gelişmelerde yaşıyor.

ABD'ye bu derece yakın bir alanda sosyalist bir devletin yükselmesi, emperyalistlerin hiç de işine gelmiyordu. En başta da ABD, yeni-sömürgeci Küba'yı kaybetmenin çılgınlığı içindeydi. ABD emperyalistleri, burnunun dibindeki bir ülkenin bu şekilde kurtulması ile, diğer Latin Amerika ülkelerinde devrim fitilinin ateşleneceğini de çok iyi biliyordu. Küba'nın yaşaması bu halklara da bir esin kaynağı olacaktı. Küba'dan ilham alan ve cesaretlenen halklar, yeni-sömürgecilik zincirlerini kırmak için peşpeşe kurtuluş mücadelesine başlayacaklardı.

Küba devriminin ateşlediği isyan duyuları, kısa bir süre içerisinde Latin Amerika'nın

Küba devrimi 30. yılında

Castro törende konuştu: “Ya sosyalizm ya ölüm”

bir dizi ülkesine yayıldı. Che Guevara'nın da katıldığı, ancak Guevara'nın 1967'de katledilmesi ile yenilgiye uğrayan Bolivya mücadelesinin yanısıra bir dizi ülkede ulusal kurtuluş mücadeleleri gelişti. El Salvador, Guetamala, Honduras gibi ülkelerde, yeni-sömürgeciğe karşı bağımsızlık peşpeşe gelişti. 1979 yılında ise, Nikaragua Somoza diktatörlüğünü yıkarak, Küba'nın peşinden bağımsızlığına ulaşan ikinci ülke oldu.

Etkisi böylesine güçlü olan bir devrim ile, ABD'nin burnunun dibindeki ülke olarak tanınan Küba'da sosyalist inşanın gelişmesini ABD emperyalizminin içine sindiremeyeceği açık olan bir durumdur.

Bu nedenle, ABD daha ilk yıllardan başlayarak, Küba'ya karşı komplo ve saldırılar tezgahlamaya başladı. Bu saldırılar içerisinde bilindiği gibi, en önemli olanı ve ABD'nin de kesin sonuç beklediği Domuzlar Körfezi Çıkarması'dır.

ABD emperyalizmi, Küba'dan kaçan karşı-devrimcileri CIA vasıtasıyla eğiterek, bunları silah, uçak, gemi vb. savaş araçları ile donattı. Nisan 1961'de başlayan Domuzlar Körfezi Çıkarması'na ABD pilotlarının kullandığı uçaklar da katıldı. Denizden de 7 gemi çıkarmaya katıldı.

Saldırıları Küba halkı Fidel Castro, Che Guevara gibi liderlerinin komutasında büyük bir direniş göstererek karşıladılar. ABD emperyalizminin bu

Castro: “Ya Marksizm-Leninizm ya da ölüm”

yük bir önem vererek hazırladığı bu saldırı büyük bir fiyaskoya dönüştü. Saldırganlar büyük bir yenilgiye uğratıldı.

ABD emperyalizminin saldırıları sadece Domuzlar Körfezi Çıkarması ile son bulmadı. Daha sonraki yıllarda saldırı ve kompolarını sürdüren ABD emperyalizmi, Küba'nın sosyalizm yolunda ilerlemesi önünde engel oluşturmamıştı. Küba 5., 10. derken, 30. Devrim Yılı'nı da geride bıraktı. Bu süre zarfında Küba halkı, Latin Amerika'nın en gelişmiş eğitim, sağlık ve ekonomik olanaklarına sahip bir ülke haline getirdi Küba'yı.

İşte Küba Devrimi lideri Fidel Castro, 30 yıl önce, halkına seslendiği meydana 30 yıl sonra yine seslenirken, Küba'nın

sosyalist gelişme yolunda katettiği bu gelişmeleri de açık bir şekilde dile getirdi. Fidel Castro'nun konuşmaları, Küba halkının sosyalizme bağlılığının yeni bir kanıtı oldu.

Fidel Castro'nun yaptığı konuşmada dünya basın organlarının da üzerinde sıkça durduğu bazı bölümlere göz attığımızda, militan sosyalizmin temsilinden asla taviz verilmeyeceği de çok açık şekilde ortaya çıkıyor. Castro konuşmasında şu hususlara değindi: “Bugün her zamankinden daha iddialıyız... Devrimi yenilgiye uğratmayı düşünenler, ne yazık ki, kendilerini kandırmaktan öteye gidemiyorlar. Bu devrimin 40., 50. ve hatta 100. yıldönümü kutlanacaktır, bundan hiç

kuşkununuz olmasın.” Castro konuşmasının bir bölümünde devrimin gelişmesi önündeki zorluklara değinirken şöyle dedi: “Düşmanlarımızdan gelen güçlükler nedeniyle olduğu kadar dost kamptan gelen güçlükler nedeniyle de sorunlarımız olabilir.” Castro konuşmasını ise şu sözlerle bağladı: “Bugün her zamankinden daha güçlü bir şekilde söylüyoruz: Ya sosyalizm ya ölüm, ya Marksizm-Leninizm ya da ölüm.”

Castro'nun yaptığı bu konuşma son dönemlerde emperyalistlerin sosyalizme karşı geliştirdikleri propaganda saldırılarına iyi bir cevap olurken, “sosyalizm tıkandı” vb. gibi safsatalara da bir karşılık oldu. Bu aynı zamanda, sosyalizmin militan özünü uygulamayan, Marksizm-Leninizmden sapan her türlü revizyonist eğilime karşı da Marksizm-Leninizme bağlılığın en yüce bir değer olarak korunacağını gösteriyor. Castro da konuşmasında bunu dile getirdi.

Küba Komünist Partisi 30. yılında, sosyalizme ve Marksizm-Leninizme bağlılığın örneğini sunarken, militan sosyalizmin bugünkü gelişmede sahip çıkılması gereken özüne de sahip çıktı. Küba halkının Marksizm-Leninizme bağlılığı, bu uğurda gösterdiği çaba, bizim halkımızın da yolunu aydınlatan önemli bir yol göstericidir. Halkımız da bugün Marksizm-Leninizme bağlılığını, ülkesinin ulusal kurtuluşu için mücadelesini yükselterek gösteriyor.

Pakistan üzerine okuyucumuz K. F. tarafından yapılan bu değerlendirmeyi, önemini koruduğu için yayınlamayı uygun gördük

BENAZİR BUTTO İLE İLERİCİ BİR PAKİSTAN MI?

Pakistan Devlet Başkanı General Ziya ül Hak'ın, 31 Mayıs 1988 tarihinde, daha önce kendisi tarafından başbakan tayin edilmiş olan Han Juneco'yu görevden alması, kendisini yeni kurduğu geçici hükümetin şefi ilan etmesiyle birlikte, Benazir Butto ve partisi (Pakistan Halk Partisi-PHP) için yakın bir gelecekte ülkede yönetime gelme düşüncesi hemen hemen tamamen yok oldu. Hele General Ziya'nın 18 Kasım'da yapacağı bildirildiği genel seçimlerde, islam politikası gereğince, partisiz olarak gitmesi gerektiği yönlü düşüncesini açıkça belirtmesinden sonra, bu düşünce daha da güçlülük kazandı.

17.8.1988 tarihinde Ziya ül Hak'ın yanındaki birçok yüksek rütbeli subayla bir uçak kazasında ölmeleri sonucu —ki büyük ihtimalle bir sabotaj sonucu— durumda beklenmedik bir biçimde bir değişiklik ortaya çıktı. Muhtemelen bu da askeri liderlerin gelecek süreçte daha dikkatli bir taktik izlemelerine neden oldu. Evet, nihayet bu koşullar altında, hem de tüm partililerin katılımıyla, 16 Kasım günü genel seçimler, dünya kamuoyuna yansıtılan bilgilere göre, oldukça demokratik bir atmosferde yapılabildi.

Beklendiği gibi, PHP seçimlerden en güçlü parti olarak çıktı. Ülkenin 40 milyonluk seçmen topluluğunun oylarıyla seçilen toplam 207 sandalyeye sahip parlamentodan, General Ziya'nın gerçek mirası olan “İslam Demokratik İttifakı” (İDİ) 54 sandalye almasına karşın, PHP

92 sandalye aldı. Buna göre salt çoğunluğun sağlanması için PHP'nin daha 17 sandalyeye ihtiyacı vardı. Bundan hemen kısa bir süre sonra “bağımsızlardan” birkaçı PHP'ye katılacaklarını açıklamışlardı. Diğer taraftan bazı milletvekillerin, kararlarının parasal yönden alacakları tekliflere bağlı olduğu bilinmektedir. Ve bu konuda da İDİ PHP'ye göre daha çok göz kırpmaya imkânına sahiptir. Başlangıçta 35 yaşındaki Benazir Butto için başbakanlık garantili olmakla birlikte, sonradan bu görev kendisine verildi.

Gerçekte ise seçim zaferinin o kadar önemli olmadığı görülmektedir. Zira askerlerin büyük bir kesiminin, 1979 yılında Ziya ül Hak tarafından idam edilen Zülfikar Ali Butto ve kızı Benazir Butto'nun halkçı ve sözde radikal partisine karşı oldukları bilinmektedir. Bunlar herhangi bir tehlike sezmeleri halinde bu partiyi bir darbe ile süpürebilirlerdi. Gerçi Genelkurmay Başkanı Aslan Beg'in 17.11.1988 günü PHP'nin başkanını telefonla “seçim zaferinden” dolayı kutladığı söylendi. Bundan bir gün sonra Benazir Butto yaptığı basın toplantısında gerekli olan sayıda “bağımsız” parlamenterlerin kendi partisine katıldıklarını ve böylece partisinin 115 sandalyeye sahip olup salt çoğunluğu elde ettiğini açıkladı.

Ordunun üst düzey subayları, Benazir Butto'nun başbakanlığı hakkında açıklamayı (yani kabul edip etmeyecekleri hakkında) ancak yerel seçimlerin sonucu belli olduktan son-

ra, yapacaklarını açıklamışlardı. 19.11.88 günü yapılan mahalli seçimlerin sonucu belli olduktan sonra, gelişmelerde muğlaklık daha da arttı. PHP yalnız Sind eyaletinde % 67 bir oy oranıyla salt çoğunluğu sağlayabildi. Buna karşın ise İDİ diğer üç eyalette çoğunluğu aldı. Ki bu üç eyalet içerisinde Pakistan halkının % 60'ının yaşadığı büyük şehirlerin ve temelini ordunun meydana getirdiği Pencab eyaleti de bulunmaktadır.

İDİ'nin senatoda açık bir şekilde çoğunluğa sahip olmasından sonra, hükümet partisi PHP için Ziya ül Hak'ın ölümünden sonra, Gulam İshak Han'ın yürüttüğü devlet başkanlığını elde etmesinin oldukça güçleştiği görülmektedir. Pakistan'da devlet başkanı merkezi parlamentonun milletvekilleri, senato üyeleri ve mahalli parlamento parlamenterlerince birlikte seçilir. Böylece bir kadın Başbakan olan Benazir Butto, kendisini İDİ sıralarından gelecek olan bir devlet başkanı adayıyla karşı karşıya görmektedir.

Önceden Benazir Butto'ya babasının intikamcısı ve politik mirasının takipçisi gibi sıfatlarla politik arenaya atılan biri gözüyle bakılmaktaydı.

Benazir Butto ise sürgünden dönüş tarihi olan 10.4.88 tarihinden bu yanadır, bu sıfatlardan kurtulmak için, büyük bir çaba harcadı. Özellikle askeriye ile ilişki kurmak için ve bilhassa Afganistan devriminden sonra, General Ziya ile her şeyi en iyi bir şekilde götüren ABD'yi de yatıştırmak için çok çaba sar-

fetmekteydi. O dönemlerde sosyalizm üzerine yapılan demagojilere rağmen, babasının halkçı politikası çalışan geniş halk kesimlerinden destek görmekteydi. Bunu açıkça dikkate almayan Benazir Butto, kendisine Japonya modelini örnek alacağını açıklamakla kalmayarak, daha da ileri giderek PHP içindeki eski halkçı kesimleri ya partiden attırdı ya da yetkilerini elinden aldı. Dış politikada ise Afgan mücahitlerini destekleyeceği ve atom silahının yapımının da birincil görevi olduğu yönlü açıklamalarda bulunarak, dış politikadaki uygulamalarını da açıkça ortaya koydu. Ziya ül Hak ile ABD arasında en çok anlaşmazlık noktasının askeri atom projesinin olduğu söylenmekteydi. Benazir Butto'nun bu konularda söz vermesi yalnız Hindistan'da memnuniyetle karşılanmadı. ABD'de ise sevinç yarattı.

ABD sadece tüm partilerin katılımıyla seçimlerin yapılmasında rol oynamayıp, aynı zamanda askeriye tarafından sıkı bir kontrol altında olan Başbakan Butto'nun durumundan üzülmemeyi de sağladı. Bu Pakistan seçmenlerinin de benimsenen Pakistan'ın islami karakterine denk düşebilir. Ziya ül Hak bu konuda toplumda dayatmalarda bulunmuş, kendisinin düşüncesinin çıkarları gereği olarak Bir taraftan da önceleri Batı giyimli olan, yakın bir süreden beridir bir Doğulu islam gibi giyinen Benazir, öte yandan eskiden olduğu gibi PHP devlet ve din işlerinin ayrılmasından

yanadır.

16.11.88 tarihinde yapılan seçimler, bu politikanın, sanki bir “demokratikleşme süreci” bağlattığını ve bunun geniş bir kesimden kabul gördüğünü yansıtıyordu. Böylece sadece eski başbakanlardan Han Juneco, sağ ittifaktan ayrılan kendisinin “müslümün ligası”yla seçim bölgesinde kaybetmekle kalmadı, İDİ başkanı Mustafa Jotui, Pir Pagara, Pakistan sofuların lideri Mentor Jonys ve din işleri bakanı, islam düşüncesine göre bir kadın başbakan olmayacağını ileri süren, muhtemelen demokrasi ve dinin bağdaşmadığı düşüncesinde olan Mevlana Seyid Nadani de kaybedenlerdendir.

Ama başarısızlara dahil olanlardan birisi de, ordu tarafından gelecekte devlet başkanı gözüyle bakılan General Tikka Han'dır. Tikka Han, Pakistan tarihinin en kanlı simalarından birisidir. Doğu Pakistan, bugünkü Bengladeş'teki askeri güçlerin genel komutanlığını yaptığı dönemlerde “Bengladeş'in kasabası” ünvanını kazanmıştı. Bu şahıs aynı zamanda, Zülfikar Ali Butto döneminde de uzun yıllar Beluci halkının ulusal ve sosyal baskılara karşı verdiği mücadelesini bastırmak için büyük kıyımlar gerçekleştirmişti. Sonuç olarak seçmenlerin çoğunluğunun, Benazir Butto'nun onlara vereceği demokrasiden daha ileri bir demokrasi için tericilerini gösterdikleri muhakkaktır.

K. F.
23.11.1988

“Silah indirimi” ve Kürdistan’daki Türk...

Baştarafı 13. sayfada

distan’da ekonomiden siyasete kadar her şey bu ordu tarafından yönetilmektedir. Daha önce “sıkıyönetim” denen bu yönetimin adı şimdi “olağanüstü hal yönetimi” olmuştur. Bu gerçeği, alan için “bunalım bölgesi” diye adlandırarak bizzat sömürgeci yönetim de doğrulamaktadır. Bu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gücünün, gelişme düzeyinin sömürgecilerce yapılan açık itirafı olmaktadır.

Türk ordusu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini bastırabilmek ve ulusal kurtuluş güçlerini ezebilmek amacıyla yürüttüğü özel savaşa göre silahlanmış ve Kürdistan üzerinde konumlanmıştır. Bunun için değişik bölgeler sistemi vardır; genel karargahlardan köydeki karakollara kadar bu bölgeler planına uygun olarak örgütlenmekte; motorize birliklerinden ve hava kuvvetlerinden yararlanabilmek için her yeri savaş alanı haline getirmeye çalışmaktadır. 1984 yılından beri ulusal kurtuluş güçleriyle binlerce çarpışmaya girmiş ve binlerce kayıp vermiştir. Daha önceden işgal gücü olmasına rağmen, Kürdistan üzerinde 12 Eylül sonrası ve 15 Ağustos sonrası olmak üzere iki defa köy köy genel işgal hareketi yürütmüş ve halk üzerinde her türlü baskı ve zulmü uygulamıştır. Son dört yıldan beri, artık bu işgal hareketini her yıl bahar mevsiminde olmak üzere tekrarlamak zorunda kalmaktadır. En son, Güney’den gelen kitleler nedeniyle alanı gezen ve halktan askeri birliklerin baskısı hakkında aldığı şikayetleri özel savaş yöneticisi H. Kozakçıoğlu’na ileten Milliyet muhabiri Z. Oral, “*Halkın yarısının söylediği doğrudur, yarısı da PKK’li oldukları için öyle söylüyorlar*” cevabını aldığını yazmaktadır. Özel savaş yönetiminin sorumlusu böyle söylemektedir; bu sözler ise son derece açıktır. Yani Türk ordusu, halkın yarısına baskı yapmakta, diğer yarısına ise PKK’li oldukları için zaten saldırı yürütmektedir; yani halkın hepsi ordudan zulüm görmektedir; yani halkın hepsi Türk ordusuna karşıdır, yarısı aktif olmak üzere tamamının PKK’yi desteklediği buna dayanarak söylenebilir.

Böyle halk düşmanı olan ve Kürdistan’da tamamen işgalci ve sömürgeci bir konumda bulunan Türk ordusunun, elbette sadece “silah indirimine” tabi tutulması değil, Kürdistan’dan tümünden çekilmesi ve işgalci konumuna son verilmesi gerekir.

Kürdistan’da bulunan Türk askeri varlığının ikinci amacı, Ortadoğu halklarına karşı saldırı kuvveti olmasıdır. Nitekim Suriye, Irak ve İran gibi güçlerin görüşmeler dışında olduklarını gerekçe göstererek Türk sömürgecileri de bunu belli etmektedirler. Şimdiye kadar adı geçen devletlerden veya başka bir Ortadoğu devletinden Türkiye’ye yönelik bir askeri hare-

kat görülmemiştir. Ama İran-Irak savaşının kızıştığı ve ABD’nin Basra Körfezi’nde savaşa karıştığı sırada kuzeyden Türkiye’nin saldırıya geçmesi olayının nasıl gündeme geldiği somut bir olay olarak yaşanmıştır. Ayrıca Irak yönetiminin yıkılması olasılığı durumunda Irak’a yönelik bir askeri hareket, en azından Güney Kürdistan’ın, hatta Körfez’e kadar olan alanın ele geçirilmesi hareketinin düzenlenmesi Türk kamuoyunda açıkça konuşulacak kadar gündemleşmiştir. Yine PKK kampları neden gösterilerek, 1983 yılından beri Türkiye, üç tanesi büyük olmak üzere, çok sayıda mevcut sınırı dışında askeri harekate girişmiştir. Türk ordusunun Kürdistan’daki konumlanması Ortadoğu’ya yönelik bir askeri hareket planına uygun yapılmıştır. Muş-Batman-Diyarbakır havaalanları merkez hilal cepheyi oluşturmak üzere, sağ ve sol yedek cephelerle bu saldırı konumu açıkça yaratılmıştır. Türk ordusunun konumlanması ve hareket planı böyledir. Tabi bu yapı sadece Türk ordusu planı çerçevesinde değil, bütünüyle NATO çerçevesindedir. Burada Türkiye ile NATO ülkelerinin tam bir birliği vardır. Böylece Kürdistan’daki ordu, NATO’nun ve Türkiye’nin Ortadoğu halklarına karşı bir vurucu gücü, Ortadoğu’da olması değişikliklere karşı bir ön karakolu olmaktadır.

Yakın dönemde yaşanmış olaylar bu durumu tamamen doğrulayıcı niteliktedir. Örneğin, Güney Kürdistan’a düzenlenen saldırılar, sadece Türkiye dahilinde değil, NATO çerçevesinde yapılmıştır. Milliyet gazetesine göre, bu saldırılar hakkında, Hakkari’nin Çukurca ilçesinde ordunun bir kişiyi kurşunlayarak öldürdüğünü mecliste açıklamak zorunda kalan İçişleri Bakanı M. Kalemli, şunları söylemektedir: “*ABD’den kiralanan bir helikopterin yanında Fransa’dan bir adet SA-300L, Almanya’dan üç adet BK-117 helikopteri kiralanmıştır. Bu helikopterler ‘Wet Lease’ çerçevesinde kiralanmış olup, kiralama işlemi yakıt hariç helikopteri kullanma yükümlülüğü kiralayana ait olmakla birlikte söz konusu helikopterlerde Türk ve Amerikan pilotları müşterek görev yapmışlardır.*” (20 Ekim 1988 sayısı) Kürdistan’daki Türk askeri varlığının rolünü itiraf eden bundan daha açık ne olabilir?

Kürdistan’daki Türk askeri varlığının üçüncü amacı, Sovyetler Birliği’ne karşı NATO çerçevesinde yüklenmiş olduğu görevlerdir. NATO’nun sosyalist sisteme karşı esas karşı-saldırı üssünün Ege çevresi olduğu yapılan tatbikatlardan bile anlaşılmaktadır. Buna bağlı olarak, Sivas-Erzincan-Erzurum hattında bir ön karşı koyma ve saldırı mevzisi bulunmaktadır. Sovyetler Birliği’ne karşı Kürdistan’daki askeri varlığın esas işlevi dinleme üslerinde ve nü-

kleer silahlarda ortaya çıkmaktadır. Önceliğin dinleme ve gözleme üslerinde olduğu bu işlevden ABD’nin büyük ölçüde yararlandığı anlaşılmaktadır. Yine bu alanda da Türk ordusunun önemli rolünün sosyalizmin Ortadoğu’ya taşmasını önlemek ve Kafkasya’ya karşı bir tehdit unsuru olarak bulunmak olduğu açıktır. Ve bu üçüncü amacı, birinci ve ikincinin önüne geçirmek, doğruyu kaybetmek ve gerçekleri görememek demektir.

İşte, dünyada “silahsızlanma” ve Avrupa’nın bir bölümünde ise “konvansiyonel silahlarda indirim” görüşmeleri yapılırken, NATO ve Türkiye tarafından bunun dışında tutulmaya çalışılan Kürdistan’daki Türk askeri varlığının durumu ve işlevi böyledir. Dünyada militarizm “sınırlandırılmaya” çalışılırken, Türkiye’nin militarizmi nasıl hızlandırdığı ve Türk militarizminin Kürdistan’da na-

sıl rol üstlendiği açıktır. Böyle bir alanın görüşmelerin dışında tutulmasının, sağlanacak sonuçları işlevsiz kılacağı, bölge ve dünya barışı için ciddi bir rolünün olmayacağı açıktır.

Zira Kürdistan’daki Türk militarizmi çok açık bir saldırı gücüdür, bölgesel barış önündeki en büyük tehdittir. Bu gücün, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini bastırmak ve Kürdistan’ı sömürgeci egemenlik altında tutmak, bölgedeki anti-emperyalist gelişmelere karşı müdahale etmek amacıyla var olan bir güç olduğunu artık kendileri de gizlememektedir. O halde, bölgede savaş tehlikesine karşı olanların ve bölgesel barış isteyenlerin en başta bu büyük tehdide karşı çıkmaları ve ona karşı mücadele etmeleri gerektiği açıktır.

Sömürgeci Türk ordusuna karşı mücadele eden PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal

S. Erdem
22 Ekim 1988

Halkımızın önderi ve öğretmeni Başkan...

Baştarafı 7. sayfada

bilindiği herkesi bu savaşa katmaya ve ulusal kurtuluş hareketine karşı en geniş cepheyi yaratmaya çalışmıştır. İşte PKK ve önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi, bütün bu güçlere karşı mücadele ile, ateş ve barut içinde gelişmiştir.

PKK ve ulusal kurtuluş hareketi tarihinin önemli özellikleri vardır. Her devrimci gelişme hamlesi daha büyük bir düşman saldırısı ile karşılaşmış ve bu saldırılara karşı mücadele edilip bunlar boşa çıkarılarak ulusal kurtuluşçu gelişme sağlanmıştır. Dıştan ve içten gerçekleştirilen bu her büyük saldırı, en başta Parti Önderliğini hedeflemiş, faşist sömürgeciliğin Önderliğe karşı saldırıları adeta hareketin tarihini belirler olmuştur. Mücadele tarihinin bu iki özelliği, onların belirli bir düzeyde gerçekleşme zamanlarına göre hareketin gelişimini önemli kılmıştır.

Bu tarihi gelişmeyi kısaca özetlemek yararlı olacaktır. PKK, daha bir gençlik hareketi olarak şekillenmesini ilk gerçekleştirdiği anda Türk sömürgeciliğinin 1977 bahar komplosu ile karşılaştı. Saldırı başta Önderliği hedefledi ve saldırıya içten de provokatör güçler katıldı. Haki KARER yoldaşın şehit düştüğü bu saldırıya karşı mücadele, 1978 yılındaki gelişmeleri ve Hilvan direnişini yarattı.

Bu gelişmeler üzerinde ideolojik, politik, örgütsel bir hareket olarak şekillenen PKK, daha kuruluşu ile birlikte sömürgeciliğin 1979 saldırılarına hedef oldu. Elazığ tutuklamasındaki ihanetle içten de desteklenen bu saldırılar, yine en başta Önderliği hedefledi ve 1980’de geniş halk kitleleri üzerine yöneldi. Düşmanın geniş kapsamlı olan bu saldırılarına karşı mücadele, PKK’yi geniş kitlelere ulaşan bir halk hareketi, bir ulusal kurtuluş hareketi haline getirdi.

Kürdistan’da ilk kez yaşanan bu büyük devrimci gelişmeye karşı Türk sömürgeciliği 12 Ey-

lül faşist-askeri darbesiyle karşı koymaya çalıştı. Halk üzerinde uygulanan en vahşi baskı ve zulümle birlikte, faşist-sömürgeci düşman, zavallı ihanete dayanarak yine Önderliğe karşı savaşı yoğunlaştırdı. Zindanlardaki insanlık dışı zulme, Önderliğe karşı yürütülen yaygın propaganda savaşını ekledi. Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşların önderliğinde zindanlarda ve genel olarak her alanda bu saldırılara karşı gösterilen direniş yeniden toparlanma ve ülkeye dönüşü yarattı.

1983 ülkeye dönüş atılımına karşı, faşist Türk sömürgeciliği, Güney’e saldırı, idam cezaları ve provokasyon ile tanımlanan çok yönlü saldırılarını geliştirdi. Bu saldırılar ve özellikle provokasyon hareketi, sırtını emperyalizme dayayarak, binbir türlü yalanla yine Önderlik üzerinde yoğunlaştı ve Partiyi işlemez kılmayı amaçladı. Bütün bu saldırılara karşı mücadele ile, halkımızın tarihine şanlı bir sayfa ile geçen 15 Ağustos atılımına ulaşıldı. En başta Mehmet KARASUNGUR ve Agit yoldaşın çabaları ile Kürdistan’a gerilla mücadelesi oturtuldu.

Yükselen gerilla savaşına karşı düşmanın özel savaş çerçevesinde dayattığı saldırılar, oportünizm ve kararsızlıktan güç alıp hareketi zorlarken, buna karşı tarihi 3. Kongre ile cevap verildi. Her türlü ortayolculuğu, oportünizm ve tasfiyeciliği mahkum eden PKK 3. Kongresi, 1987 yılında yarattığı atılımla gerillayı kökleştirip, hareketi yüzbinleri kucaklar hale getirerek sömürgeci kuşatmayı parçaladı; “Kürdistan sorununu” Türkiye ve dünya kamuoyu önüne koydu. İşte bu gelişmeler temelinde 1988 yılı, 10. yıl hareketin gelişiminde yeni bir önemli dönemeç oldu.

Temelleri yıkılan Türk sömürgeciliği, gelişmelerin emperyalizmi de sarstığını ileri sürerek daha aktif yardıma istedi. Gelişmenin düzeyi gerçekten

Kurtuluş Hareketinin çok önemli ve barışçı bir rolü de burada ortaya çıkmaktadır. Bölge için büyük tehdit oluşturan Türk ordusunun bu konumunu kırmak, bölgesel barış, halkların dayanışması ve ilerlemesi için çok önemli bir hizmet olmaktadır. Bu mücadeleyi yürüten PKK, bölge ve dünya barışı için mücadele eden ve bu konuda büyük hizmet veren önemli bölgesel bir güç haline gelmektedir. PKK, geliştirdiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle şimdiye kadar Türk ordusunun saldırgan gücünü kırıp bölge barışına önemli hizmetler sunmuştur; ve bu mücadelesini zafer yolunda ilerletip Türk ordusunun bölgeyi tehdit eden varlığını tamamen ortadan kaldırarak bölge ve dünya barışına kalıcı katkılar yapacaktır.

de böyleydi. Ve 1988 yılında yaratılan büyük devrimci atılıma karşı Türk sömürgeciliği ve emperyalizm 1988 yılında yaşanan saldırılarla karşı durmaya çalıştı. Bu saldırılara bağlı olarak, bugün yine Önderliğe karşı söylenen haince sözler duyulmaktadır. Hareketin tarihi dikkate alınırsa, bu tür hainliklerin dayanakları, amaçları ve sonuçları açıkça görülür. Ve bu yöntemin, düşmanın baştan beri başvurduğu bir yöntem olduğu rahatlıkla anlaşılır. Parti Önderliği, PKK ve Kürdistan ulusal direnişinin baştan beri oluşturduğu kesin bütünlük karşısında her türlü provokasyon girişiminin tuzbuz olacağına, hareketi tanıyan herkes tarafından mutlak olarak inanılır.

Şimdi, emperyalizmin ve faşist sömürgeciliğin bu çok yönlü saldırılarına karşı direniş, 1989 yılını, PKK’nin 11. mücadele yılını, yeni bir atılım ve tarihi kazanımlar yılı haline getirecektir. Ülkede ve yurtdışında, zindanda ve dağda tarihi direniş boyutlandırılacak; bu direniş temelinde gerillanın fetihçi pratik kazanımları, çöken rejime karşı halkın kitlesel eylemleri ve ulusal kurtuluş hareketinin uluslararası kalıcı dostluk ve ilişkileri ortaya çıkacaktır. Şunu kesin olarak bilmek gerekir ki, bu yeni mücadele yılı, özel savaşın ve uluslararası saldırıların parçalandığı, ulusal kurtuluşçu yönetimin ve dışta da ulusal kurtuluş hareketinin resmîyetinin geliştiği ve pratik kazanımlar sağladığı bir yıl olacaktır. Bunun her türlü verisi vardır, artan saldırılar bunun sancısıdır, böyle önemli bir dönemeçten geçilmektedir ve direniş yine büyük gelişmeleri mutlaka yaratacaktır.

Bu inançla, halkımızın önderi ve öğretmeni Başkan APO önderliğindeki PKK’nin kuruluş yıldönümünün tüm yoldaşlara ve halkımıza kutlu olmasını diler, yeni mücadele yılında halkımızın büyük başarılar kazanacağına olan mutlak inancımı belirtirim.

Selahattin ERDEM

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yanışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG. - Bonn
Konto Nr.: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya 3.00 \$
Avusturya 18.00 s.
Belçika 60.00 bfr.
Danmarka 8.00 dkr.
Fransa 6.00 ff.

Hollanda 3.00 hfl.
İngiltere 0.80 £
İsviçre 2.50 sfr.
Norveç 10.00 nkr.

Metelokên Kurdî

Huner bazinê zêr el....

Cezaevinden şiirleri bu sayımızda da yayınlamayı sürdürüyorsunuz. Bu sayıda İdris Güzel'in şiirleri yer alıyor. İdris Güzel, Diyarbakır'dan Urfa'ya, oradan da Ceyhan cezaevine sürgün edildi.

Benim ülkemin çocukları pek konuşmaz
dillerine kelepçe vurulmuş
ellerine zincir
Benim ülkemin çocukları öyle gülmez
gözlerinde bir öfke durur
gözleri çocuklarının
yıldızlar kadar temiz ve güzel olur
yanık türküler söyler
tath bakarlara insana
Benim ülkemin çocukları diyorun
gidin katilin kavgaya.

Hele bir dokun saçlarına çocuğun
hele bir küfür savur toprağa
bak nasıl saçlarını yolacaklar
senin gözlerini oyacaklar
hele bir dokun istersen
bak nasıl isyan ediyor...

KURBAN

I

Bu ipleri kopmuş kasırga
bu fırtına dinmez kurban
ta ki güneş gele
baş ucunda dura ölümün
ölüme sevdalandık sanma ama
yeter ki haine-kalleşe çıkmasın adımı
belki de bu yüzdendir kurban
yiğitlik tutkulanıms

II

Bir öfke büyür çocuk yaşıta
ve dolu dolu gelir isyan
büyür kavga büyür güneş
büyür toprak
ve kan gölcüğü olur gözlerimiz
bir de bombayı kucakları kurban
onu yar sandığımızdan değil ha!
umuttur tuttuğumuz alevler içinde
yanar ha yanarız...
paramparça avuçlanıms

III

Ve vuruşur gençlerim
çocuklarımız ateş içinde ırakta
unutma onları kurban
mesela bir Ali Uğur vardı
çiçek çiçekti gözleri
yiğitlik olursa mertlik olursa
Ali olur ancak adı
Cemilo-çetolara bakma sen
Kurtalan dediler mi
aklına hep Ali gelsin

Hulusi Aydar'ı da unutma kurban
ha burda düşmüşsün toprağa
ha gömülmüşsün güneşe diyordu
bir bahçe düşünüyorun kurban
üstünde çiçeklerle
altında Fırat'ın geçtiği bir cennet
ve kucak dolusu gül dökmek istiyorum
Mahsum'un mezar taşına

IV

Medya'dır benim adım
ben tutanım san kır çiçeklerini
kırmızı gelinciği yeşil çimeni
ve sevdanı alır yatanım
kimse bilmez nasıl uyayınım sabahları
vay ölem vay! vay kurban vay!
bir mektuba
bir gülücüğe kalmış gözlerin
"gel" demesi kolay
ya ben nasıl etsem
dökebilsem geceyi
öyle özeleşim ki oysa
ülkemde gezginci bir ozan olmayı

V

Gider derim ki he kurban
bir adam doğmuş büyümüş
sonra bir varmış bir yokmuş!
önce güneş sonra kavga
ve yıldızlar sonra mapus
ve sonra ılık her taraf

Gider derim ki ey donmuş karlar
buz tutmuş deniz mezarısız ölü
gider derim ki ey san tütün
harman sapı uğur böceği ceviz dalı
bu hava bu şehir
neden bu kadar çok sevdalı
ve neden mapusta çimen yeşermez
avuç dolusu özlem kokar gökyürü
mapusta gökyürü
aha bir avuçtur kurban
orda toprak orda hasret
orda çiçek demeyeceksin
bana şeyleri hepten unutacaksın kurban
çocukluğum... ilk sevdam hani nerede
karanfil-cigara-soğan demeyeceksin
bir de yeşile bakma kurban
yeşile bakma hiç
öyle dedim ya...

yine de yeşil kalan
bir şeyler olmalı hayatında
bir de yüreğin olmalı kocaman
bunlara sahipsen
kötü şeyler düşünmüyorsan eğer
ağlamıyorsan hala
varsın kır düşsün saçlarına
ne çıkar

Dedim ya kurban
göz yaşları biraz sıcak olur
8 yıl gelir dayanır
özgürlük tutsağının yüreğine

Yine de seveceksin kurban
bu iyi bu kötü diyeceksin ama
bir de baharda kendini koru
baharda mapus zor gelir insana
hani kuş gelir konar ya çatıya
sevda getirmiştir bakma sen ona
bak Filistinli bir çocuk
siyonizmle savaşta
kadınları öldürüyorlar Şili'de
bunları düşünmelisin kurban
mapus bu
ben de mahkumum demeyeceksin
bir kalem mutlaka bulundur yanında
baş ucunda birkaç kitap eksik etme
günlük sporunu da unutma kurban

Olacak şey değil ya
bir gün dışarı çıkarsam eğer
gider derim ki he kurban
bir adam doğmuş büyümüş
sonra bir varmış bir yokmuş
önce güneş sonra kavga
ve yıldızlar sonra mapus
ve sonra ılık her taraf
ama bu hava bu şehir
ve bu insanlar
neden bu kadar çok ağır ağır
ağır gider tren geceleri kurban

VI

Savaş tutsağı isen eğer
bütün silahlarını kullanacaksın
şiir yazmam deme
şiir de yazacaksın
resim yapacaksın
bazen bir pankrat olur yatarsın
bazen bir güvercin uçurursun balonlarla

Urfa'ya düşersen bir gün
sürgün yeri kötü olur kurban

Diyarbakır acıdan uyumaz olur oyl
ya ben nasıl etsem
görebilsem güneşi KURBAN

SÖMÜRGE ÇOCUĞU

Sömürge çocuğuyum
uçak sesleriyle büyüdüm ben
ki biz çocuklar
onları hep oyuncak sanırdık
ama ne bilebilirdik ki
bir gün gelip bizi döveceklerini
Sömürge çocuğuyum
ciğerlerim kurtlu olur benim
suyu ya tasta içeriz
ya da avuçlarını toprağı
göllerimiz yüreğimiz olur bizim
ki her yürekte bir sevdamız var
ve her alevde bir türkü söyleriz
Sömürge çocuğuyum
mapuslarda büyüdüm ben
ilk burda anladım kavganın büyüklüğünü
ilk burda avuçlanımı yırttı zulüm
burda kavga ölmez diyorun
çünkü ben sömürge çocuğuyum

BERİVANIM

Her gün her gün
kurşuna dileriz şu yüreğim
ağlama berivanım
ağlama güzelim
aç açına tüfek tutar şu ellerim
ve vururlar beni sırtımdan hançerlerle
yıkık bir duvar dibine düşer cesedim

Ağlama bebeğim
ağlama berivanım
durma öyle fukara
durma öyle garip ve mahsun
savur siyah saçlarını toprağa
kara üsüm gözlerinde Dicle
al yanaklarında Fırat coşacak
aç gözlerini berivanım
hastayım yorgunum hasretinle
hasretle bir öfke büyür şuracığında

ATEŞ... ATEŞ İÇİNDE

Burası BBC Londra.
Şimdi haberleri veriyoruz:
"Irak, 5 bin sivil öldürdü,
ölenlerin hepsi Kürt
Irak kimyasal silah kullandı."
Bir savaş var içinde
yanan tarihindir oyyy!
Her sayfası ateş, ateş içinde
salıverecekler beni
savaşın ta orta yerine...

Düneyin
Vietnam, Nikaragua'ya
orada cesetleri yakmış
haydutlar oyyy!
Ateş, ateş içinde.
20 canla nereye düşeriz?
Bunca ölü, bunca çiçek
neden bu kadar çok kanlı oyyy!

Ateş, ateş içinde,
bir öfke durur yüreğimizde
biraz Dicle, biraz Fırat kanımız
Nusaybin nerede?
Hani!
Toprağa düşmüş bizimkiler oyyy!

Ateş, ateş içinde,
Fırat, Fırat ağla diyorun
neden hep susarsın sanki
daha ne kurban edelim sana?
Ahaa!
Çocuklarımızı da vuruyorlar
var mı ötesi Fırat,
var mı oyyy?

Ateş, ateş içinde
ve sürgün yerinde hep türkü
bir ağıt olur
Diyarbakır, Sinop, Antep
aklıma gelir oyyy!
Zindan atees ateş içinde.

“TIŞTÊN DI DEH SALÊN BIHURÎ DE ME ÇÊKIRIN, NEYNIKA ÇÊTIRÎN IN, JI BO TIŞTÊN DI DEH SALÊN PÊŞIYA ME DE EM ÇÊKIN...”

Destpêk di rûpela dawî de

Gava em pêşemîn birêve ketin, em ji nav neteweyekî derketin ser rê, ku hîştina wî di nav tariya dîrokê de dihat xwestin, ku serdemê jiyaneka azad jê re layiq nedidît û taybetiyên neteweyekî hatî jîbîrkirin, datanî holê. Di vê rewşa bê hêvtirîn de, me bi navê Partiya xwe tovên ramanî yên pêşemîn avêtin axê. Divê xweş bê têgihîştin, ka ji wê roja pêşemîn em çawa gihan vê koçbera bilindtir a niha; çawa em gav bi gav, bêhn bi bêhn pêşveketin û me pêşveçûnek danî pêşiya çavan. Heke em dixwazin, bi navê netew û gelê xwe, di nav malbata mirovayetiye de cihekî bi rûmet ji xwe re bigirin, divê em van deh salan mîna destanekê bixwinin û di giyan û mejiyên xwe de bicihbikin. Jiyaneka bi vê nolê, karê pêşemîn e ji karên ku giring e em bikin. Derketina ji nav civatekê, ku li derveyî malbata mirovatiyê hatibû hîştin, ku hebûna wî ya hejmarî jî nedihat zanîn û bi tevayî hatibû jîbîrkirin, ne tişteki hesanî ye. Herweha ne hesanî ye, ku mirov xwe ji rewşekê rizgar bike, ku di wê rewşê de mirov ji Kurdîya xwe şerm dikiran, ku mirov tim serê xwe diçemandin û xwe stuxwar dipejirandin. Ji ber vê yekê, derketina ji rewşeka bi vê nolê ya şermuzariyê, rastî jî serbilindî û rûmetiyeka gelek mezin e. Bi destveanîna şeref, rûmetî û jiyaneka serbilind, biryardayina ji bo jiyaneka weke dîl dixwaze û hînbûna têkoşîna di vê reyê de, rastî jî pêşveçûnê gelek pêwîst e. Xwegihanîna taybetiyên neteweyî, yê bi vê naverokê, rastî jî hebûnê herî pîroz e.

Dijmin, hemû azînen nîr, pîkolî û hîlebaziye li dijî gelê me ceribandîye, ku di dîrokê de şopên dijbehên wan nikarin rastî mirovan bibin û weke van, niha dijmin dîsa dixebite, yê ji van bi caran diwartir û zêdetir, li dijî Partiya me biceribîne. Tiştên ku dijmin xistibû di hezaran salan de, li hemberê Partiya me xwest bixe di nava deh salan de. Dijmin xwest, bi yek liv û lêdanê Partiya me tunebike û gelê me ji gelbûnê dûrbixe. Em gelek xweş dizanin ev sal, çî salên zor û zehmet bûn. Em pir rind dizanin, ku ev sal her kêliyê wêrîn û dilêriyeka gelek mezin dixwestin, berxwedaneka herî gewre daxwaz dikiran. Ev sal çawa derbas bûne, çawa jiyane? Em dibêjin, divê ji aliyê gelê me ve, ev gelek baş bûn têgihîştin û gelê me bi van salan gelek zana be. Tiştên ku me di kevnariya dîrokê de hunda kiribûn, çawa dîsa wê bi destan bihatan anîn? Di van deh salan de, em bi bersiva vê pîrê hînbûn. Weke vê, dîsa di van deh salan de em hînbûn, ka çawa em wê gav bi gav heya roja serfîraziya dawî, biserkevin û nîrxên xwe tev, dîsa bi destê xwe ve binin.

Me sersaliyên damezirandîna Partiya xwe yê heya niha, ji gelek hêlan ve şîrove kirine û nîrxandine. Em naxwazin wan bawerî û dîtinên xwe dîsa bînin ber zimên. Gava niha em sersaliya damezirandinê ya dehan li şûn dihelîn û sala 1988'ê diqedînin, em dixwazin li ser pîkolîyên nedittî, bikaranînen tunekirinê û komployên dijmin birawestî, ku dijmin dixwest di vê salê de birêvebibe.

Dijmin, ji aliyê şerê xwe yê taybetî ve, sala 1988'ê ji xwe re weke saleka mirin û mayînê dinirxand û dizanî. Ji bo biserketina di vê salê de, dijmin şerê gelek taybetî danî pêşiya me, ku xwe li ser bingeha gelek keleporan bilind dikir. Dijmin bi fêrên ku ji dîroka xwe hînbuyê, tîr nebû: Hemû tecrûbên şerê taybetî, yê ku hemû hêzên cihanê yê emperyalîst û koloniyalîst li dijî rizgarîxwaziya gelan birêvebirine bi hemû tecrûbeyên xwe ve girêda û li ser vê bingehe şerê xwe yê taybetî bi me hilimand. Di vî şerê taybetî de dijmin, her babê rê û azîne bikaranî. Ji bona ku mirovan bi destê xwe ve bîne, mirovan birçî hîşt, da ber îşkencê, bi şeweyeka nedittî pîkolî bikaranî û heya dawiyê jî, bêbextî û xiyaneî ji xwe re şixuland. Kî nê gotin, ji aboriyê heya bîrdozîyê, ji rêzaniyê heya çandê, hemû derfet û gengazên di destê xwe de tevgerand û birêveexist; sûd û berjewend ji hemû avantajên serdestiya xwe, ji xwe re derxist û xebitî, ku vê salê bi hişkî bizivîne salikê, ku encameka bi garantî bikeve destan. Dijmin gelek baş dizanî, heke gelê me û Partiya me vê salê jî bê perçiqandin derbas bikin, dîroka gelê me ya ji vê û pêş ve, wê bibe tişteki din. Wê najibihibe, dîroka heya niha. Lewma dijmin dixwest, hemû xebat û keftûlaftên xwe di vê salê de li ser hevdu bicivîne û di karvaniyê de bixebitîne. Gava dijmin ji aliyekê, saziyên şerê taybetî bi navdêrî û hunerên xwe ve bi eşkeretî danezane dikir, ji aliyê din jî, hemû mirovên sîvil kire hêzên arîkar ji bo şerê xwe yê taybetî, ku di bin navê “Yekîtiyên Parastina Navçeyî” dihatin rêkxistinîkirin û hejmara wan xwe digihînin bi sed hezaran. Belê dijmin, ji van re ji negot bese; li kêlika pêwendiyên xwe yê bi peymana NATO re û Ewropayê re, ku ew jî girêdayî û bîreka van hêzên emperyalîst e, pêwendiyên xwe bi paşverûtiya Rojhilata Navîn re jî pêşvebir û Partiya me danî

navenda van pêwendîyan tevan. Tevlî van hêzan, heya jê bêtin xwest were ser Partiya me. Lê hema ne tenê ji eniya der ve hat ser Partiya me, wan êrişên bi xetertir ên hundurî jî ceriband. Heya hundurê Partiya me, komplo û provokasyonên xwe dirêj kir. Hîn ji destpêka demên salê yê pêşemîn, destpêkir ku bi şeweyeka xîzî, veşartî û nîxîmî şerê xwe birêvebibe. Bi destpêka mehên biharê, li hemû êrdimên welatê me, bi hezaran serbazên xwe ajot ser yek ji me û leşkeriya xwe bi diwarî livand. Lê jîbîr jî nekir, ku caş û xulamokên xwe jî bitevgirîne. Hinde kesên di nav refên Partiyê de bûn û xwe nêzîkî destur û bizmata Partiyê nedikirin, ji xwe re bikaranî û xebitî ku Partiyê, heya jê bêtin, ji hundurî ve bêhîm bike. Dijmin van pîlanê xwe bi şeweyeka tenik û ziraf pêşvebir, encaman ji berê ve ji xwe re hesiband û li gora xwe xebatên zanistîyê kir. Çi hewce bû, wê pêkanî. Dijmin wan dostên Partiyê yê durû û sexte jî tevî xwe livand, ku ji xwe re hêvdikirin, êrîşên dijmin wê bigihînin encamekê û emê lêdanekê bigirin. Dîlê wan dostên sexte jî, bi şeweya “bîla bêhtir bîr perçiqandin, bîla bêhtir tengazar bikevin û hundabikin” lêdida. Dijmin xwest, bi reya van kesan jî biserkeve. Belê, armanca dijmin, di vê barê de ev bû. Endamên Partiyê yê sexte û dostên Partiyê yê sexte, xwe bi wan armancên dijmin û di xeta dijmin de tevgerandin, di dawiyê de êrîşên xwe rast û rast zivirandin ser Pêşengiya Partiyê. Dîrûşma; “Erê ji bo PKK, lê ne ji bo APO!” bi şeweyeka fermî li dar xistin û bangîn. Bi vî awahî xwestin, ku êrîşên dijmin bigihînin encamê. Û gava vê yekê kirin jî, xwestin derfet ji perçebûn û kêrî-kêrîbuyina, ji baş nerêkxistinbuyina û paşmayîna gelê me bigirin; xwestin derfet ji rewşa xebatkarên Partiya me yê ji vî avahiya gelê me tîr û gelek sist û xwedî kêmkasî ne, bigirin.

Bi gelek baş zanîna van rastîyan, me têkoşîna dîroka xwe, têkoşîna dîroka Partiya xwe û têkoşîna wan salên ku me rêberiya wan kiriye, bi şeweyeka tunde û diwartir di vê salê de bilindkir û vê yekê bi wêrîn birêveexist. Weke ku mirov dem û zemanê birawestîna, me hemû his û ramanên xwe, bîr û nêrînen xwe di yek xalekê de tunde kirin û civandin. Ji bo rast bikaranîna polîtîkaya Partiya me, çî hewce bû, me xwe wusa livand û me karên wê hewcebûnê birêvebir. Ji bona ku em nekevîne bin, ji bona ku em bikevîne ser, çî hewce bû, me bîr û karvaniya wan hewcebûnan ji hemû alîyan ve pêşvebir û lezand. Di dawiyê de, gava niha Partiya me deh salan li şûn xwe dihelê, em perçiqandin û tunebûnê li hêlekê bihelîn, ji bo têkoşîna me, me vê salê quliband peqînên herî mezin. Me arîkarî, piştigirî û hevkarîya bi milyon mirovên xwe bi garantî ber xwe ve anî. Me şerê xwe belavî hemû êrdimên welatê xwe kir. Me şerê xwe gihand hemû kedmiz, kedkar û xebatkarên gelê xwe yê li welat û derveyî welat. Em bûn şahidên pozberî û şerên gewre, ku di van de bi sedan komandoyên dijmin ên faşîst û endamên dij-şoreşê hatin tunekirin, ku ev bi gelek rojan doman, lê dîsa jî di dawiyê de komên pêşmergeyên me bi saxî vegeyîyan baregehên xwe yê leşkerî. Û jêhatibûn û çalakiyek hevqas mezin kete destê me, ku di dîroka me de çî caran nehatibû dîtin. Weke ku şerê me ev bû deh sal in bê westan û birrîn mezin dibe û didome, di vê sala dawiyê de jî, weke mirov ji daxuyaniyên dijmin bi xwe jî dikare tê derxîne, lêdanên mezinîr li dijmin ketin û dijmin rastî hundabunên mezinîr bû. Partiya me îspat kir, ku afiradkar û pêşengê şerê me, ku herdemê û bê westan xwe dilezîne.

Ev deh sal, biqasî damezirandîna dewletekê pêwîst in. Partiyeka ku van deh salan afirandiye, heke bi naveroktir şerê xwe pêşvebibe, bi tedayîtir bîtekoşê û karvaniya xwe mîna herdemê bi berhemên dewlemendîr tişî bike, bê guman, bi hesanî dikare dewletekê jî bidamezirîne. Gava em van salan bi vê nolê diyarî û yadgarî gelê xwe û dîroka berxwedana xwe dikin, em gelek baş dizanin, ku em tiştê bi nîrxîrîn û buhatîrîn pêşkeş û yadgarî dikin. Heye ku me zehmetî û çetîniyên gelek dijwar jiyabin, eş û tîvancên me gelek mezin bin, lê heke di dawiyê de nîrxekî biserbixwetir û azadtir bi destê me ve hatibe û ev jî ji bo me pir buha û pîroz be, hingê ne pir zehmet e ku em bikaribin van zehmetî û kovanan biqulibînin dilevî, dilxweşî, bextiyarî û cejnêkê. Ji xwe, tiştê ku em dikin jî, ev rastî bi xwe ye.

Hewceye, ku em hindekî din li ser komploya ku ajotine ser Partiya me, birawestî. Ji ber ku, di vê sala 1988'ê de, hêzên emperyalîst û hevalbendên wan ên paşverû, ku ji derveyî welat piştigirîya şerê taybetî ya dewleta Tirk a mêtîngerî dikin, ji bo me digotin, giringe hebûna “terorîstan” bê rakirin. Di vê salê de, biryara tunekirina me ji xwe re dabûn. Em dixwazin eşkere bîjin, biryareka NATO heye û li gora vî biryarê, -gotina me ji wan re-, “PKK buye du serî.” Berpirsiyarên seriyekê yê “nîrm”

in û “terorîst” jî berpirsiyariya seriyê din dikin! Û hêzên ku endamên NATO ne, di vê salê de biryara xwe ya hevpare dane, ji bo tunekirina “koma terorîst” a di hundurê PKK de. Weke daxwazên vî biryarê, bi lez xwe tevgerandin û li ku derê hêlên me yê sist û bê mecal hebûn ji wir lêdanên xwe li me dan û bi şeweyeka garantî, xwestin encamekê bi destên xwe ve binin. Hîn ji destpêka nivê havînê, bi şeweya; “birê terorîst ê di hundurê PKK de ku hindikiye wê binkeftîbibe, yê nîrm wê biserkevin” dest bi bangeşiyê kirin. Ev çîrok, di sala 1983'ê de li Ewropa û li zindanan di devan de bibû benîşt. Gava di sala 1983'ê de, me ji nuh ve bera xwe da welat û me xwest em berxwedanê dîsa hildin, me dît ku em ji piştê ve dikevin ber devê şuran. Her bi vê nolê, gava ku rêhevalên me yê di zindanan de, xwestin rûmetiya mirovayetiya xwe li ser lingan bigirin û li dijî konevaniya tunekirinê ya bîhîşe xwe parastin, ew jî ji piştê ve ketin ber devê şuran. Ew kesên nîzm û bê secer, xwestin wê senaryoyê, di sersaliya damezirandîna Partiya me ya dehemîn de, dîsa bileyizin û me bîxî nava tengewaniyê. Bi gotinên şerîfî hingivîn, bi girêdaneka herî bizmîrî û şeweyeka piyonî, durûtiya xwe danî holê û ji xwe re armanç girtin, ku xwe bigihînin encamekê.

Aliyekî din a vî karî jî eve; hinde hevxebatkarên Kurd ên xayîn, ên di partiya SHP de cih girtine, bi şeweka rûnîxîmî pîrsa Kurdan di parlamentoya Tirkiyê de datînin holê. SHP bi xwe jî, xwe bi navê “çepîtiyê” dinimînê, lê ji aliyê din jî navenda rejîma Tirkiyê ya nuh bi xwe ye. Weke ku Partiya Komünîsta Tirkiyê-TKP kişandine nava xwe-spârî û bêbextîyê, weke ku li ser teviya çepê Tirkiyê û helwesta şoreşger dileyizin, dixwazin li ser Partiya me jî bileyizin û Partiya me di nav ava xwe de mîna şekirî bihelînin. Leyistokên xwe yê serpehatîrî û keleporî, hili- mandin Partiya me jî û xwestin biserkevin. SHP, hinde hevxebatkarên Kurd ên xayîn, ku ne diyar e ji ku derê ve derketine û ji bona çî, ji xwe re dîke berpirsiyar û nûner, kargêrî û birêvebirinê dide destê wan, bi derfetên dewletê dihelê ku ev rast û çepa xwe tevî hev bikin û bi vî awahî dixebite, ku ew jî encamekê ber xwe ve bîne. Li gora hisaba van, “koma terorîst” a di hundurê PKK de hatiye perçiqandin û yê “nîrm” mane. Di serî de li Ewropa û berxwedana li zindanan hatiye perçiqandin, berxwedan li çiyê hatiye perçiqandin û yê mane jî, wê ber bi Partiya Sosyal Demokrat-SHP ve bîne û bi vî awahî bîngeha nîzamê (mîriyê) rayên xwe digirin (!) Belê, li ser vî bawerî û bingehe xwestin xwe bilivînin û bitevgirînin. Em fîro van keftûlaftên xayîniyê, gelek çêtir dibînin û dinasin.

Ew komploya ku di dawiyê de li Ewropa derketî û xwestin wê dirêjî heya welat jî bikin, rastî jî komployek wusa ye, ku divê em gelek li ser birawestî û biramînin. Bê şîk û guman, ev senaryoyek wusa ye, ku di bin rêzanîkirina NATO, Civata Ewropî, hemû partiyên mêtîngerî Tirk, danişgeh (mecîlis) û mîriya Tirkiyê û serleşkeriya gelemperîya

Tirkîyê û bi biryara hevpare ya van hêzên birêveketiye. Belê, bi vî awahî xwestin vê di karvaniyê de bikarbinin. Gava ku provokator digotin, “Erê ji bo PKK, lê ne ji bo APO!” xweş dizanîn, ew armanc û daxwaza çî dikin. Weke ku rêheval Haydar EROGLU, şehîdê me yê mezin ku me wî bi şeweyeka bê şans hundakir lê divê em bîranîna wî her zinde bihêlin, ji me re gotî, hinde gotinên bêbext û xwespar Şahîn Donmez, ên jî îfadeya wî, ketine bawirnameyan (dokûmanan). Ev gotinên jî devê bêbextî derketine, armancên provokatoran bi şeweyeka ronî datînin holê: “Yûzbaşım!...” dibêje Şahîn Donmezê xayin, “heke em APO jî holê ranekin, em teviya vê zindanê tune bikin jî, ew wê dîsa çil heb PKK blafirîne.” Sala 1982’ê bû. Û niha, provokatoran dîsa wê dîrûşmê bangin; gotin, “heke mirov li dijî APO dernekeve, ev kar naçe serî.” Bi şanîkirina xinizîyê, rovtîyê û bi şanîkirina girêdaneka dilrêş û niximî, xwestin vî karê xwe bidomînin. Gava ev leyistoka wan cihê xwe negirt jî, dest bi xebatên nizmîtîrîn û erzantîrîn kirin. Tevlî hemû navendên, ku ew bi wir ve girêdayî ne, wê xebata xwe domandin û bi wêrîn ve gemariya xwe pêşvebirin. Ev tiştêkî gelek pêwîst bû û me vê leyistokê jî, di avê de heland û binxist. Pêşengiya PKK, di barê nîrxên serxwebûn û azadiya gelê Kurdistan de, jiyaneka bêdestdayin û tavîz li ser her tiştî bilind girtiye û bi serkeftina di vê barê de jî, daxwaza mezintîrîn a girêdana bi qewîtiya şehîdan bicihanîye. Girêdana hewce ya bi têkoşerên berxwedana mezin û jiyanê wan a herî bi rûmet, hatiye şanîkirin. Û, li ber çavan xweş hatiye danîn, divê çawa mirov di şerê serxwebûnê de, li hemberê hemû êş û kovanan berpirsiyariya gelê Kurdistanê bike. Bi bicihanîna vê, em dikarin diyar bikin, ku em hindekî dîlovan, dilevî, bextiyar û dîlfiraz in. Gihîştina vê rewşê di vê rojê de û di vê salê de, di rewşekê de ku gelê me hîn artkariya seranser a mirovayetiya pêşveçuyî negirtiye û di karvaniyê de dostaniya mirovayetiya pêşveçuyî nedîtiye, di van salên zehmet de û salên mayîn û nemayînê de, Partiya me bi vî awahî karî li hemberê van kompoyan jêhatîtir biserkeve; anîna Partiya me ber rewşeka wusa, ji me re dibe kehnîyeka dîlxweş û serbilindiyê ya gewre.

Gelê me û Partiya me, di vê dîroka deh salan de, rastî êrîşên wusa bûne, ku di dîrokê de kêmgel û partî êrîşên wusa dîtine. Bîlî van giştan, li ser peyan xwe girtin û mayîn, ne tiştêkî xwerû û hesaniye. Pêrgal û kêş, ne tenê hema berxwedan e. Di dîrokê de gelê me gelek li ber xwe daye, lê her demê binkeftî buye. Karbîdest û serdestên Tirk ên faşîst, ev bû hezar sal in gelê me dewîsandine. Bi nîr û pîkoliyê, dengê gelê me birrîne. Gelê me her demê xweragirtiye, lê bi taybetî ji ruye bêbextên hevxebar kar ên serkêşîyê dikiran, hatiye rûxandin û şikestîye. Û me şikestîneka ji van a bi xetertir, dîsa di mehên havînê ya sala 1988’ê de jiya û dît. Me giştan, hilweşîn û qirkirina mezin a li başurê Kurdistanê bi çavên xwe şopand. Ew pêşengiya feodal û hevxebar kar, ku ji çil salan vir ve ye dibêje, ku ez pêşengê teviya Kurdistanê me, ji aliyekê bi hezaran çek û deban, pêşmerge, jin û zarokên me da destê dij-

minê neteweyê me yê herî mezinîtir û jî aliyê din jî, hisên xwe yên bi spasî û mînnetê dagirtî, ji bo dijminê me yê devbixwîrtir daxuyanîkir. Bîdestvedayîna mirovên me, yên ku heya diholî dijî rejîmeka hov, dirinde û faşîst şer dikiran, beyî ku yek gulle bê avêtin, sernîzmî û erzanketîneka gelek mezin e. Û ev bêrûmetî û şeperzeketî jî, di vê salê de pêkhat. Me di vê salê de jî, dîsa bêbextiya hevxebar kariyê ya ku çî sînor û tixûp ji xwe re nasnakê, jiya; di ser de jî spasiya ji dil ji bo hêza faşîst a pêşemîn, hat diyar kirin. Belê, ev hêzên kevnepêrest û xwespar, xwestin jiyanê serîçemandinê û rûmeterzan, bikin jiyanê gelê Kurdistanê. Me li dijî vê polîtîkayê jî li ber xwe da. Ev berxwedan jî, ne berxwedaneka piçûk û jî rêzê ye. Ji ber ku, yên ku vê xînzîyê kirin, bi artkariya hemû hêzên paşverû yên li welat û derveyî welat, xwestin me ji koz û navendên berxwedanê dûrbikin; xwestin, bi pîkolî û tîrsandîne me çavşikestî û bêdeng bikin. Li hemberê van xwestekan, me xwe ragirt. Me xwe ragirtîneka bi wêrîntir û dîlsoztir danî pêşiya çavan. Gava ku ew pêşengiya çil salan dihilweşî û dirûxî, dijminên neteweyê me, dixwestin tevîlî vê pêşengiyê, hemû hêviyên rizgariyê yên gelê Kurdistanê jî, bixin binê erdê û bifetîşînin. Hema di saleka wusa de, me dîsa ala serxwebûn û azadiyê di baniyan de balahejand. Me dîsa îspatkîr, ku ew ala serxwebûn û azadiyê nikare jêr ve bê kişandin; heke hinek hebîn, ku bixwazin vê alê jêr ve bikişînin, bila wê derê ve herin, wê dera ku heya dikarin herinê. Me got, bila ew derdor û hêz herin nava wê herî û gemara ku bi dilê wan e, lê gelê Kurdistanê wê ala serxwebûn û azadiyê bilindtir hilde joran. Gelê Kurdistanê, wê bêhtir xwe li dora vê ala serbilindiyê bijdîne û pêşve bibeze. Û niha Partiya me, di sing û pêsîra gelê Kurdistanê de, bi şeweya pêşenga serxwebûn û azadiyê, cihê xwe germîr kirîye. Xeta Partiya me, li ser bîngeha dîlxwazîyê, di himbêza bi milyonan mirovên me de, di dilê gelê Kurdistanê de cihê xwe digire û peyda dike. Li ser vê bîngehê, xeta Partiya me di karvaniyê de tê bikaranîn. Ev jî biserketin û bîdestveanîna herî mezinîtirîn e.

**Gelê Kurdistanê yê welatparêş!
Kedkar û xebatkarên me!
Hemû têkoşerên di nav refên Partiyê de!**

Ji bo gihana van salan, me gelek hebûnên xwe danîn holê. Me xwest, em gelek tiştan şanîbikin. Di reya Pêşengiya Partiyê de, ez bi xwe xebitîm, ku ez bikaribîm gelek tiştan bikim. Gava niha êrîştên ser Pêşengiya PKK, êrîştên ser yek kesî, di rastîyê de ev êrîşt tenê nayin ser “heval APO.” Ev êrîşt, di reseniya xwe de, di kakilka xwe de, tîs ser şehîdên me yên berxwedana mezin. Belê, yên ku dibin hedef şehîdên me bi xwe ne, ku heryekê ji wan desttaneka mirovayetiye ye, endîz û sembolekî mirovî ye. Êrîşt tîs ser jiyanê wan, tîs ser hebûnên gelê me yên bi nîrxîrîrîn û rûmetîrîn. Ev êrîşt, li dijî têkoşer û berxwedankerên zindanan birêvedikevin. Ew têkoşerên navdêr, ku jiyanê wan şev û rojê bi berxwedanê xemiliye. Belê, dixwazin piştî wan li erdê bixin, berxwedana wan bilerîzînin û bîşikînin. Ev êrîşt, rast û rast tîs ser gelê Kurdistanê bi xwe. Di-

xwazîn evîn û ramana azadiyê ya ku bilindîbe, ku dixwaze li pêşiya gelê xwe, delamet, vatînî û karguzariyên xwe bicihbîne. Me her demê vê yekê gotîye; em xebitîm ku em xwe bikin layîqê vê sixlet û taybetîyê; em xebitîm, ku ger bi tixûp jî be em delametên xwe bicihbînin. Ji roja ku me gotînek-dîdo avêtin holê heya vê rojê, ku şerekî bê rawestî birêveketiye, ji wantîştên ku dilê me dixwest em wan bikin, gelek kêmtîşt di karvaniyê de bicihhatîne. Me jiyanê xwe tev, me bîr û bawerîyên xwe tev qulibandî tenê yek xalekê, ku rizgariya neteweyî ya gelê Kurdistanê tîne zimên; me xwest em wusa jiyanê xwe bidomînin, lê dîsa jî me nekarî em bigihin wê gihanekê, ku dilê me wê dixwest. Lê dîsa jî em bi vê yekê dîlovan û serbilind in: Gelê me tariya dîrokê çirandîye, çavên xwe ji bo azadiyê vekirîye. Law û keçên vî gellî, yên bi nîrxîrîrîn, ên gernasîrîrîn, ên dilêrtîrîn, ên zanatîrîn û yên fîdekartîrîn pêşengiya gelê xwe dikin. Û di dîrokê de, cara yekemîn e, ku li ser rê û bîngehekê birêvedîçîn, kû pê serfîraz û dilevî dibin. Niha gihanê rûpelên dîrokê yên bi şeref, ku xweş dizanin bi van wê serfîrazîyê bi garantî bi destê xwe ve bînin. Ev gişt, ne tiştên kêmgel û hindîk in. Ji ber ku ev rûmetî ketîne destê gelê me, nexwe divê em gişt bi yekcarê xwe dîlovan û serbilind bizanîbîn û bipejîrînin. Ji ber ku endamên Partiya me xwe gihandîne vê xal û koçberê, nexwe divê ji niha û pê ve jî, têkoşervanî û şervanîya xwe bi şeweyeka jîdîltîr, bi şeweyeka bi biryartîr û bi şeweyeka zanatîr berdewambikin. Û em jî, li hemberê wan kesan ku dixwazin me jêr ve bikişînin û bi gelek çeperan reya me bibîrrîn, bi viyaneka tuj û dijwar dagirtîne û bi biryareka ku tu hêz nikare rê lê bigire xemilîne. Em li ser vê reyê, pêş ve diçîn û dibezîn. Niha rêveçûna me, ji hêla lehengên şer ên ku gihîştîne bi xwe, tê berdewamkirin. Û herrojê, bi hejmarên bilîndtir û zêdetîr dibin, Artêşa me pêşvedîçe û berfîreh dibe. Bi milyonan mirovên me, ber bi Artêşa me ve tîs û Artêş wan dikişîne nav refên xwe. Gava em dibêjin, divê em baş bizanîbîn, ji ku derê em çawa derketîrîrê, ji bona ku em nave-rok û buhatîya vê rojê jî baş bizanîbîn, dibêjin. Mebesta me ji vê, herweha ev rastîye jî.

Îro, ala Eniya me xweş hatiye vekîrîn. Çeka me, yanê Artêşa me baş dipeyîve û dixwîne. Partiya me, bi şeweyeka bi xêr û nîrx, bi şeweyeka buha û dewlemend, van îspat kirîye. Eniya gelê me ya dîtêkoşê û şer dîke, buye rastîyeka ber çavan û buye berendamê bêhtir ji vê pêşveketîne. Gelê me ji hemû alîyan ve, artkarî û hevkarîya xwe dîde vê Eniyê û bawerîya me heye, ku di dema pêşiya me de, gelê me bi xwe, wê çêtir bizanîbe divê mirov çawa şerbîke û wê şerê xwe jî bi hogîrî pêşvetîr bibe. Di dema pêşiya me de, ji her demê bêhtir, gelê me wê xwe bigihîne rastîya gelê ku dîtêkoşê. Artêşa me pêşvedîçe; nêrîn û karvaniya şerê gel, bi şeweyeka gelek baş xwe gihandîye mejî û zanatîya me û xwe gihandîye hîma di karvaniyê de xwepêkanîne. Ev Artêş îro, dixwaze gerîllayên me ji hemû hêlan çêtir pêşvebibe û dixebite, ku biserkeve. Salên li pêşiya me, wê bibîn ew sal ku li Kurdistan Artêşa gelê bêhtir pêşveçuye û xwe dorfirê kirîye. Di nav refên artêşa

dijmîn a faşîst de, bi sed-hezaran lawên gelê me hene. Ev lawên gelê me gişt, hêdf-hêdf wê bigihin Artêşa xwe ya rast û resen, madêr û zîkmakî. Ev jî ê din, buye rastîyeka ber çavan. Partiya me pêşengiya vê rastîyê dike. Mîlîtanên Partiya me, gelek tecrûbe bi destên xwe ve anîne. Niha çêtir dikarin, li ser lingên xwe birêveherin. Birêvedîçîn, kêmtîr xeletî û şaşîyan dikin, lê bêhtîr bi dest xwe ve tînin û biserdikevin. Ev jî tê wê maneyê, ku gelê me xwedîyê çav, guh û serî ye; ango ji bo pêşengiya gel çî hewce be, gelê me xwedîyê wî tiştî ye. Em ji bo gelê xwe difikirin, dibihîsîn û dibêjin: Avaye, PKK ev bi xwe ye!

Di domana pêşiya me de, çeka me ya bi navê partiyê, ji hemû deman çêtîr wê bipeyîve, tiştê giring be wê bicihbîne. Pêşengiyê Partiyê, bikaranîna wê karguzariyê ji xwe re bîngeh girtiye, ku divê her law û keça vî gellî bikarîne; delameteka sergîran û jî dil, buye bîngeha pêşemîn. Pêşengê Partiyê, her babê dîlxwazê, gava ku ev dîlxwaz tenê û tenê delameta serxwebûn a azadiyê bike, pejîrandîye. Heke hin şeweyên jiyanê yên ku divêbû neyin pejîrandîn, hatibîn pejîrandîn, tenha ji bo vê yekê hatîne pejîrandîn. Çî ji bo serxwebûn û azadiyeka bêhtîr hewce bû, tenê ew hatiye kirin. Bêhn bi bêhn, gav bi gav, kêlî bi kêlî, mirovek karîbe xwe ji bo dozeka mezin bixe nava kîjan halî, Pêşengê Partiyê jî ji bo partiyê û xeta Partiyê xwe kirîye nava wî halî; û bi vî awahî bi viyaneka herî bilînd, çî hewce bû ew hatiye kirin. Piştî ku min xwe tevîlî vê domana dîrokî ya gelê Kurdistanê kir. ez bawer dikim. ku min rastîyek derxiste holê. Weke di serî de, niha jî kêmgel kes hene, ku rewşa wan ji ya min nebaşîr be. Tengavî û sistîyên min (zêfîyên min) ji her mirovekî Kurdistanê bêhtîr in, zehmetîyên min jî bêhtîr in, lê dîsa jî ev taybetî nikarin min birawestînin, ku ez ji dema buhurî bêhtîr û bê tixûp li ber xwe nedim, bi şeweyeka dijwarî-hîşk li ser şopa xebatan neçim. Ev zehmetî, em li aliyekê bihêlin ku wê bikaribîn me bitîrîşînin, li bervajîya vê, di hêlan ku em dem û zemanê bêhtîr bisekinînin, em kal û pîrtîr nebin, ji hîm-enerjî û mîjûliya xwe tiştêkî hunda nekin û ji van sixletan kêmkasî şanî nekin. Û ev giringîyên hene, bi rengekî hêja tîs îspatkîrîn. Ev gişt, tenê û tenê ji bo Partiyê, ji bo xeta Partiyê ne. Çawa ku divê neteweyek bi naverokeka garantî li ser reya serxwebûn û azadiyê bêtîn mezinkîrîn û bilîndkîrîn, û ji bona vê yekê jî, hemû law û keçên vî gellî giring e hemû gengazên di destên xwe de pêşkêşî vî gellî bikin, tiştê ku em jî dixebitîn ku bikin, tenê ev bi xwe ye. Ev jî artkariyeka gelek xwerû, yekta û şervîran e; ev delameteka mirovî ye, ku divê her law an keçek a gel, di bin her ûşt û hoyê de, bê fikar pêkbîne. Belê, karguzariyeka welatperwerî û parêzî ye. Me vê yekê, beyî ku em tiştan mezin bikin û bi dîlekî gelek pak û dîlvekirî, bicihanî.

Ez dixwazîm carek din bêjim, neteweyek ku di destpêkê de nîmandîna navê wî jî layîq nedihat nasîn, îro xwe bi teviya cîhanê daye pejîrandîn. Xaka

me, buyîna nîştîmanî gelê me ye, buyîna welatê dê û bavan e. Ev rastî jî, bi gelê me hatiye pejîrandîn û di reya vê dozê de xwîn tê rêtandin û rijandin. Em xebitîm, ku li gora hîm û karînen xwe wê yekê xurtbikin û artkariya xwe pêşkêşî vê bikin. Ez bawerim, ku di vê de em hindekî jî biserketî. Ev tiştê hebeke ji destê me hat. Ev pîvekeke ji bo me. Hemû mirovên Kurdistanê yên dîlsoz, divê artkariyêkê tevîlî vê xebatê bikin. Niha ê din em hişyar û zana bûne, lê divê em hişyartîr û zanatîr xwe bilivînin. Giring e, jiyanê xwe li ser vê reya bîngehîn, li ser reya Partiyê bibeznînin û bitevgîrînin. Rastîyek heye, ku gelek baş tê zanîn; dijmin nîr û pîkoliyê bi rêdixe, gel dixê xewê û serê gel diçemîne. Di her kêliyê de dijmin xwest vê bi serê me ve jî bîne. Lê em neketîn dafa dijmin, me xwe berneda destê dijmin; me vê daxwaza dijmin çirand. Me niha îspat kirîye, ger mirov di destpêke de bi derfetên gelek kêmgel û bi tîrs û xofeka gelek mezin jî bibe rêwîyê dozê û heke bi armancê ve girêdaneka mezin heya dawîyê bê domandin, mirov dikare ji ku derê bê kîjan derê. Me vê yekê kir, ne tenê ji bona ku em tenê mezinahiya xwe deynî holê. Na... bêhtîr, ji bona ku em bikaribîn îspat bikin, heke bixwazin, law û keçên gelê me yên tengezartîrîn û bê mecalîrîrîn jî, dikarin çî bikin. Me vê yekê kir, daku em îspat bikin, rizgariya neteweyekî bi mîsagor û garantiye.

Nexwe, roj ew roje, ku hemû law û keçên gel, teviya gelê me li ser vê reya hatiye îspatkîrîn, bi lez û bez bimeşîn! Em bi xwe, ji niha û pêş ve, li ser vê reyê, bi biryartîr emê pêş ve herin. Çeper û zehmetîyên derdikevîn pêşiya me çî bibin bila bibin, —dixwaze bi şeweya êrîşên dijmin, pîkolî û xebatên tunekîrîne yên dijmin jî der ve; dixwaze bi şeweya sextekarî û durûtîya jî hundur; û dixwaze her babê kêmkasî û saşîyên rêhevalên me yên ku me dixin nava tengezartî û zehmetîyan, derkevin pêşiya me— ji niha û pêş ve jî, emê çêtir şerê van çetîniyan bikin û emê jêhatîbûn, çalakî û jîdesthatîna xwe bêhtîr bikaribînin.

Ji niha û dema pêş ve, heke em deh sal din birêveherîn, ez bawer dikim, ku ev sal wê bibîn ew deh sal, ku di rizgariya neteweyî de, serfîrazî bi dest ve hatiye. Em bi xwe, wê sund û sozê diyar dikin. Peymana me eve. Heke em di jiyanê de bîmînin, emê di van salên li pêşiya me de, di rizgariya neteweyî de serfîraziyê bi garantî û di dawîya bilîndahîyê de, îspat bikin. Deh salên me yên derbas bûne, neynika çêtîrîn in, ji bo tiştên ku emê di deh salên li pêşiya me de bikin. Kesên ku li vê neynîkê binêrin, dikarin hatîne çêtir bibînin. Ji bo vê dîlxwazê emê her tiştî çêbikin. Ji ber yekê jî, em jî gelê xwe dîlxwazî, ku ji her demê bêhtir pêş ve here; li ser wê reya ku îro di hîşê me giştan de çêtir ronî buye û meşa li ser wê ya rast çêtir xwe şanîkîrîye, bileztîrîn bibeze. Em ji hemû endamên Partiyê dîlxwazî, ku li ser vê bîngehê, bi saxlemî xwe bidînin pêş. Û li ser vê bîngehê, em tev, gişt bi hev re, deh salên li pêşîn, em biqulîbînin wan salên serfîraziya encamî!..

- Bijî sersallîya damezîrandîna Partiya me ya dehan!
- Bijî şehîdên leheng ên berxwedana me!
- Bijî têkoşerên me yên mîlîtan, lehengên PKK, ERNK û ARGK!

“Qampanya hevkarîya girtiyên welatparêz ên li Almanyaya Rojava” didome

Destpêk di rûpela dawî de

ceta, ku derfetên parastinê li Mannheimê kêm in, wî birin vê girtîgeha navdêr.

Pikoliyên li ser Kurdên din jî, roj bi roj diwartir dibin. Girtî, wan nameyên ku ji wan re tên şiyandin, nagirin. Emperyalîzma Almanyaya Rojava şerekî psîkolojî li dijî Kurdên konevanî bikar tîne. Herweha êrîşên li dijî welatperwerên Kurdistanê jî ber-dewam dikin. Roja 4’ê Kanûnê polîs û hêzên taybetî avêtin ser Feyka-Kurdistan û civîneka fe-darasyonê rawestandin. Roja 14’ê Kanûnê jî rêkxistina îstix-barata Almanyaya avêt ser Komî-ta Kurdistanê ya li bajarê Kolnê. Pir êşkere tê dîtin, ku emperya-lizma Almanyaya Rojava naxwa-ze kesan, dixwaze di kesbûna wan de PKK û di kesbûna PKK de jî gelê Kurdistanê pirsyar bike. Belê, ew dixwazin têkoşîna serxwebûna gelê me, ku mafê xwerutirfîne, pirsyar bikin.

Weke nûçeyên gihan rojna-meya me, diyar dibe, ku hinde endamên rêkxistina îstixbarata Swêd jî tevî polisên Almanyaya Rojava dixebitin. Endamên SÄPO, welatperwerên Kurd li Almanyaya Rojava pirsyar dikin û pirsên xwe li ser PKK û enda-mên PKK datînin holê.

Ji bo protestokirina van bi-karanînan û hevkarîya Ali Hay-dar Kaytan herweha ji bo ber-dana hemû Kurdên konevanî, “Qampanya hevkarîya girtiyên welatparêz ên li Almanyaya Roja-va” destpêkir. Heya ku bigihe armanca xwe, ev qampanya wê berdewam bike. Welatperwerên Kurdistanê li gelek bajaran dest bi livbaziyan kirin û qampanyê didomînin. Nûçeyên ku ji baja-rên Duîsburg, Bremen, Hamburg, Hannover, Stuttgart, Frankfurt, Manheim, Berlîna Rojava, Os-nabrûck, Bonn, Koln û Stocholm gihan me li jêr in:

Duîsburg-Almanyaya Rojava: Roja 20’ê Kanûnê 1988’ê avahiya Yekîtiya Dêra Katolîk hat vegir-tin. 40 dilxwazên ERNK tevî jin û zarokan livbazî bikaranîn. Berpirsiyarên dêrê liveka nebaş danîn holê. Ji ber vê yekê welat-perweran wan bi devkî protes-to kirin.

Bremen-Almanyaya Rojava: Roja 20’ê Kanûnê 20 Kurdên welatperwer avahiya SPD vegir-tin. Rojnamevan hatin cihê bu-yerê. Berpirsiyarên SPD soz dan, ku wê armancan bigihînin serokê partiya xwe. Ji ber vê yekê dawî bi livbaziyê hat.

Radyona Bremen jî hatibû cihê livbaziyê. Berpirsiyarên SPD, bi nivîsekê serî dan Wezîrê Dadiyê. Nivîs di radyona Bre-men de jî hat xwendin. Radyo herweha, wê nivîsê bi Tirkî jî weşand. Rojnameyên TAZ û We-ser Kruier jî nûçe belavkirin.

Hamburg-Almanyaya Rojava: 45 dilxwazên ERNK, avahiya dadgeriyê vegirtin. Di serî de berpirsiyaran liveka nebaş şa-nî kirin. Lê paşê hevdtin peji-randin. Rojname, radyo û tele-vizyonê bi navên TAZ, Bild, Radiyo Okey, Radiyo Quer, RTL û SAT(1) hatin cihê livbaziyê. Televizyona SAT(1) û rojname-ya TAZ nûçe belavkirin. Berpir-siyarên dadgeriyê soz dan, ku wê armancan bigihînin berpir-siyarên xwe.

Hannover-Almanyaya Rojava: Roja 20’ê Kanûnê komek ji dil-xwazên ERNK, avahiya Partiya FDP vegirtin. Pêşî berpirsiya-rên FDP armanc nepejirandin. Lê paşê berpirsiyarê biyaniyan ê ji partiya FDP soz da, ku wê daxwazan bicihbîne. Li ser vê yekê dawî bi livbaziyê hat.

Stuttgart-Almanyaya Rojava: Komek ji 25 Kurdên welatper-wer, avahiya partiya Keskan (Die Grünen) vegirt. Keskan piştgiriya xwe danî holê. Ji bo rojnameyan daxuyanîyek çêki-

rin. Daxwazên livbaziyê gihan-din weşan û rojnameyan. Her-weha, ji bo şopandina rewşa girtiyan, damezirandina komis-yonekê jî danî pêşiya xwe.

Frankfurt-Almanyaya Rojava: Roja 22’ê Kanûnê 30 welatper-wer, avahiya SPD vegirtin. Da-xwaz hatin pejirandin. Serokati-ya SPD daxuyankir, ku wê daxwa-zan bibe meclîsa Almanyaya Roja-va û nameyeka protesto ji bo Rebmann hate şiyandin. Gelek rojname hatin cihê buyerê û hevpeyvîn çêkirin.

Mannheim-Almanyaya Rojava: 25 welatperwerên Kurd, roja 22’ê Kanûnê avahiya ajansa DPA ve-girtin. Tevî wan jin û zaro jî hebûn. Berpirsiyarên DPA ar-mancên livbaziyê bi teleksê şiyandin navenda xwe û hemû rojnameyan agahdar kirin.

Berlîna Rojava-Almanyaya Ro-ja-va: Roja 22’ê Kanûnê di Zanîn-geha Berlînê de, civîneka hevka-riyê û mîtingek hat dirustkirin. Hemû xwendevanên zanîngehê, bi hev re livbaziyeke grevê û ve-girtinê pêkanîn. Li ser dîwarên zanîngehê dirûşmên li ser Kur-distanê nivîsîn. Hevkariya xwe ji bo Kurdên konevanî yên girtî, diyar kirin. Xwendevanên zanîn-gehê yên ji koma “Piştigirtên Berxwedanê” belavokek jî anîn der.

Osnabrûck-Almanyaya Rojava: Roja 22’ê Kanûnê 27 dilxwazên ERNK, avahiya SPD vegirtin. Berpirsiyarên SPD li berpir-sayerên partiya xwe yên li Bon-nê geriyan û wan rexne kirin. Daxuyanîyek ji bo rojnameyan anîn der. Piştgiriya xwe anîn zimên. Rojnameyên Neue Os-nabrücker Zeitung, Stadtblatt, televizyona NDR û radyona FfN hatin cihê buyerê. Digel welatperweran û berpirsiyarên SPD hevpeyvîn çêkirin. 2 radyo û televizyon nûçe belavkirin.

Bonn-Almanyaya Rojava: Ro-ja 22’ê Kanûnê 60 dilxwazên

ERNK, avahiya Keskan vegir-tin. Berpirsiyarên Keskan soz dan, ku wê pirsê bibin meclîsa Almanyaya Rojava: belavokek a-nîn der û şiyandin hemû ajans û saziyên weşanan. 2 rojname jî hevpeyvîn digel welatperweran çêkirin. Hemû rojname, ajans û rojnamevanekî serbest hatin cihê buyerê. Hevpeyvîn û nûçan belavkirin.

Koln-Almanyaya Rojava: 30 dilxwazên ERNK avahiya san-dîkata DGB vegirtin. Berpir-siyarên DGB, armancên livba-ziyê bi teleksê şiyandin hemû rojnameyan.

Stockholm-Swêd: 25 dilxwa-zên ERNK, avahiya reya asma-nan Lufthansa ya Almanyaya Ro-ja-va vegirtin. Roja 22’ê Kanûnê ev livbazî çêbû û welatperweran belavokek ji bo gelê Swêdê anîn der. Li ser daxwaza welatper-weran, arikarekî balyozxana Almanyaya Rojava û hinde sazi-yên weşanan ên Swedî hatin cihe buyerê û belavok girtin. Rojna-meyan hevpeyvîn bi welatper-weran re çêkirin.

Berlîna Rojava-Almanyaya Roj-ava: Roja 23’ê Kanûnê 1988’ê 20 dilxwazên ERNK, tevî jin û za-rokan, avahiya sandîkata “IG-Me-tal” li Berlîna Rojava vegirtin. “IG-Metal”, piştgiriya xwe daxuyanî kir û belavokeka hev-kariyê anî der. Televizyon, ar-mança vegirtinê di nûçeyên xwe de weşand.

Oslo-Norveç: Komek ji welat-parêzên Kurdistanê, roja 22’ê Kanûnê bûroya reya asmanan a Almanyaya Rojava vegirtin. Liv-bazî bi serkeftinî dawî bû. Gelek rojname hatin cihê buyerê. Da-xuyanîyek ji bo rojnameyan hat çêkirin. Gelek belavok hatin belevkirin. Piştî ku soza bicih-anîna daxwazan hate dayin, da-wî bi livbaziyê jî hat.

Wîen (Vîyana)-Avusturya: Welatparêzekî Kurd, bi navê Alî Sapan li ser daxwaza Almanyaya Rojava li Wîen hatibû girtin. Roja 11’ê Êlûnê wî derxistin pêşiya dadgehê. Roja 22’ê Êlûnê jî dîsa li ser daxwaza Almanyaya Rojava wî dan destê Almanyaya Rojava.

Weke em gişt dizanin, politî-ka Avusturya gelek bi Almanyaya Rojava ve girêdayî ye. Ji bona

Li Kibrisê “Komîteya Hevkariya Kurdistanê” damezirî

Roja 28’ê Mijdarê 1988’ê, bi armanca hevkarîya têkoşîna riz-gariya gelê Kurdistanê, “Komî-teya Hevkarîya Kurdistanê” da-mezirî. Endamên “Rêkxistina Parastina Mafên Gelan” ku na-venda wê li Yewnanîstanê ye û hinde mebus jî, bûn endamên ko-mîteya hatî damezirandin.

“Komîteya Hevkariya Kur-distanê” sazûna xwe, bi daxu-yaniyekê danezane kir, ku ar-mancan jî dida naskirin. Ev daxuyanî, herweha destura ko-mîteyê jî bû. Di daxuyaniyê de, hatibû gotin, ku Kurdistan wela-tekî hatiye dagîrkirin e û buye çar perçe. Çuqas Kurd li ku derê dijin, bi hejmarî hatin êşkere kirin.

Her di vê daxuyaniyê de, hat gotin, ku gelê Kurd ji bo dewle-teka serbixwe ditêkoqe û ev tê-koşîn di perçeya bin destê dew-leta Tirk de bi gelek şêweyan ber-dewam dike. Herweha ev têkoşîn, roj bi roj diwartir û berfirehtir

ku xweli ba Civata Ewropî şêrîn xuyabikin, ev dewlet serî dide bikaranînên wusa erzan, daku ew jî bibe endamê civatê.

Gelek hêz û kesên demokrat, vê livê protesto kirin. Di vê pirsê de gelek civîn çêbûn. Di civînekê de, Wezîrê Karên Derveyî yê kevin ji partiya SPO (Partiya Sosyal Demokrat), axiftinekê çê-kir û biryara hikûmetê rexne kir. Ji ber van civîn û rexnan, gelek rojname li ser buyerê nivîsîn.

Roja 15’ê Mijdarê Yekîtiya Xwendevanên Dibistanên Bilind civînek amade kir. Nûnerekî Ko-mîta Kurdistanê tevî civînê bû. Di civînê de biryara hikûmetê hat protesto kirin. Berpirsiya-rekî CEDRÎ jî beşdar bibû. Wî jî protestoya xwe anî zimên.

Roja 16’ê Mijdarê jî, li herê-ma Burgenland, Koma Mamhos-tayên Demokrat civînek çêkir. Nûnerekî Komîta Kurdistanê jî beşdar bû. Di civînê de nivîseva-nekî Avusturya jî axifî û pirtûka xwe ya li ser Kurdistanê da nasîn. Civîn bi govendên Kurdî berdewam kir. Gelek weşan û belavok hatin belavkirin.

Roja 18’ê Mijdarê li herêma Salzburg, Yekîtiya Xwendeva-nên Dibistanên Bilind civînek çêkir. Welatperwerên Kurdis-tanê bi çanda Kurdî tevî civînê bûn. Gelek weşan hatin belav-kirin. Govend, mûzîka Kurdî û xwarin hatin pêşkêş kirin. Beş-dar hevkarîya xwe danî holê.

Duîsburg-Almanyaya Roja-va: Roja 14’ê Kanûnê, bi arman-ca hevkarîya ji bo girtiyên poli-tîkî yên li Tirkîyê û Kurdistanê, rêkxistinê bi navên BWK, SDAY, USP û koma Dibistana Bäumer, tevî civîneka agahda-riyê bûn.

Dora 30 mirovên pêşveçuyî û demokrat, beşdarî civînê bibûn. Hoyên pikoliyê yên li ser girti-yên şoreşger di girtîgehan de û pêşveçûnên vê dawiyê yên li bakurê Kurdistanê, di civînê de hatin nîrxandin.

Civîn ji hêla Feyka-Kurdis-tan hatibû amade kirin. Hêzên ku tevî civînê bibûn, daxuyan kirin, ku wê di karvaniyê (pratî-kê) de hevkarîya têkoşîna rizga-riya neteweyî ya gelê Kurdis-tanê, bikin.

Em xwedî li serokê xwe derkevin!

Niha gelê Kurdistanê, giring edî bin pêşengên xwe PKK, ERNK û ARGK de, şerê xwe diwartir bike. Gelê Kurdistanê îro, buye xwedî Partî, Enî, Artêş û Serok. Ev gişt, nîşana serffraziya nete-weyê me ne.

Gelê me bi sed hezaran sal, van nîrxên bi rûmet nasnekiri-bû. Lê îro her tiştê me hene, em dizanin, dibînin û zanatir in. We-latê me jî welatekî şêrîn ji yên êr-dîma Mezopotamya ye. Ji bo riz-garkirina vî welatê şêrîn, em mêrxasên xwe şehîd didin. Lê roj bi roj jî, gavên ber bi serffra-ziyê diavêjin pêş.

Ez dîsa bang li hemû welat-parêzan dikim, ku fîdekarîyeka mezintir deynin holê. Îro roja şere, roja mêrxasî û lehengiyê ye! Em jî dixwazin, weke gelên cîhanê, bi şan û şeref bijîn. Jiyaneke ser-bestî mafê me ye. Em xortên Kurdistanê birîndar! Em des-tên xwe biavêjin tang û topan. Em tola gelê xwe û dîroka xwe bistînin. Tola Egîd û Mazlum’an li erdê nemîne. Em agirê şerê serxwebûn û azadiyê geş bikin! Welatê xwe Kurdistan ji bin des-tê mêtîngerên Tirk ên faşîst der-xînin! Em xwe û gelê xwe ji bin destan rizgarbikin! Em xwe bi-gihînin serxwebûn û azadiya xwe! Tiştêk ji van ne bi rûmettîr e! Şan û şeref ev bi xwe ne! Divê her tiştên me ji bo serxwebûn û azadiyê bin!

Divê em li gelên cîhanê mey-zekin, dûre ji li rewşa gelê xwe. Tu gel, mîna gelê me hejar û be-lengaz nemaye. Tayr û gurên li serê çîyan jî, ji xwe re war û cih çekirine. Ma çîma em bê cih û war, bê welat mane? Heya niha me digot, em bê serok in. Me di-got serok nîne, em nikarin tişte-kî bikin. Lê niha em dibîninin, serokê me yê mêrxas û lehengê lehengan heye. Serokê me yê bi şan û şeref heye. Divê em jî, xwe-dî li serokê xwe derkevin. Ji ber ku serok jî xwedî li me derke-tiye. Mêtîngerên Tirk, naxwazin ku em xwedî li serokê xwe der-kevin. Xayin û xulam jî didin ser reya wan. Ev jî dibêjin, “PKK ser çavan, lê em APO naxwa-zin!” Ev xîzmetê kî dikin, ma ne êşkereye? Ev xulamên Kemalîz-mê ne, kesên nankor in. Ev çend sal bû, ev bi xwîna şehîdên şore-şê dihatin xwedîkirin. Lê bila bi-zanibin, gelê me tu caran xayin-tiyê napejirîne!

Rastî, çuqas em xwedî li se-rokê xwe derkevin, hevqas şere-feka mezin e, ji bo me. Ji ber ku serokê me, reyeka pir bi şan û şeref ji me re vekiriye. Heya ni-ha gelê me nedihat naskirin, lê niha di nav cîhanê de bi qedr û qîymet e.

Em her tevgera xwe bikin! Xwedî li serokê xwe derkevin! Pêşmergeyên ARGK şerekî bi şan û şeref bilinddikin. Li ber

xwe didin. Lêdanên xedar li ar-têşa Tirk a faşîst dixin. Dijmin roj bi roj şaş û gêjtir dibe. Tiş-tek bi destê wan ve nakeve.

Di bin pêşengîya PKK, ERNK û ARGK de, pêşveçûn û serffrazî her a gelê me ye. Daxwaza min eve, ku em gişt xwedî li rêheval APO derkevin! Li hemberê ko-mên li dijî Partiyê bisekinin! Em xwedî li şehîdên xwe, Mazlum û Egîdan derkevin! Em tola wan li erdê nehêlin! Em xwe xurttir bi-kin! Em gelê xwe di nav refên PKK, ERNK, ARGK de birêk-xînin! Cihê xwe li bal şan û şerefê bigirin! Têkoşîna serxwebûn û azadiya Kurdistanê bi hev re av-bidin! Her tim pêşvetîr herin! Yekîtiya gelê xwe çêbikin! Gi-ring e yekîtiya li dijî dijminan, yekîtiya ji bo berxwedanê çêbi-be. Gelê me bi tevayî serê xwe hilde.

Ji bo welat, ji bo şehîdan, ji bo nîştîmanekî serbixwe, ji serxwe-bûn û azadiyê bi rûmettîr tiştêk nîne.

—Bijî têkoşîna serxwebûn û azadiya Kurdistan!
—Bijî PKK, ERNK û ARGK!
—Her bijî serok APO
—Bimîrin mêtîngerên Tirk ên faşîst û koma xayîa û xulamên!

Xelîl Frense-29.10.1988

Şadîmaniyên pîrozkirina deh saliya damezirandina PKK

Destpêk di rûpela dawî de

mezirandina PKK a dehemîn, axiftineka politîkî bi zimanê Tirkî hat pêşkêş kirin. Axiftin, bi dirûshmên, “**Bijî serok APO!**”, “**Bijî PKK!**” û “**Destên ku xwe dirêjî Partiya me dikin, wê bîn şikandin!**” dawî bû. Agirê serfîhildanê, yê ku li baniyên Çiyayê Cudî hatibû pêxistin, naveroka şadîmaniyê xurttir kir û bi germiya xwe dilê mêhvanan dagirt. Girsên gel, bi dirûşma, “**Lêxe pêşmerge lêxe, Kurdistanê avakel!**” silavên xwe ji bo pêşmergeyên ARGK şiyandin.

Piştî axiftina politîkî, koma govendê ya ji Holland, leyistokên kên geleri pêkêş kir û cihê xwe ji bo Koma Zilan berda. Koma Zilan li du sitranên gelêrî yên şoreşvan, şanoyek ji pêşkêş kir. Birê barnameyê yê yekemîn bi stranên şoreşgerî û berxwedanê yên hozan Xelîl Xemgîn dawî bû.

Bername piştire, bi axiftina rêheval Abdullah Ocalan, ji ber sersaliya damezirandina PKK a dehemîn destpêkir. Axiftin ji video hat şanî kirin. Mêhvan bi bal û bangîna dirûşman guhdariya axiftinê kirin. Koma govanda navendî ya HUNERKOMê hinde leyistokên geleri û berxwedanê pêşkêş kir. Axiftineka konevanî bi Kurdî hat çekirin. Dîsa hozan Xemgîn stranên berxwedanê xwend û Koma berxwedan bi hinde stranên gelêrî yên şoreşgerî bername domand Bi xwendina kilama; “**APO hate Hîlwanê**” û kişandina govendê dawî bi şadîmaniyê hat.

Hannover-Almanya Rojava: Şadîmaniyeka pîrozkirina deh saliya Partiya me, li bajarê Hannoverê hat amade kirin. Roja 11’ê Kanûnê 1988’ê, bi beşdarbûna 4.000 mirovên welatpa-

rêz şeva pîroziyê hat çekirin. Mirovên me yên welatparêz û xebatkar, ji 7 heya 70 salî, tevî jin û zarokan, evîniyeka mezin di şevê de jiyan.

Şev bi rawestîna ji bo bîranîna şehîdên serxebûnê û şoreşên cîhanê destpêkir, bi xwendina sîrudên şoreşgerî ji aliyê HUNERKOMê berdewam kir. Bi girêdana bi Sekreterê Gelemperiya PKK rêheval Abdullah Ocalan û bangîna dirûshmên di vê barê de, girsên gel dilxweşî û fîraziya xwe anîn zimên.

Komên govendê, ji gelek herêmên Kurdistanê leyistokên cure-cure pêşkêş kirin. Stranên berxwedanê hatin xwendin. Şanoyek li ser sernivîsa penahbêrên Kurd ên ji başurê Kurdistanê, ku di bin destê dewleta Tirk a faşîst de hatine berkeviya qirkirinekê, hat şanî kirin. Gava şano dihat şanî kirin, girsên gel bi dirûshmên xwe hêrsa dilê xwe li dijî dijminan anîn zimên.

Di axiftina şadîmaniyê ya politîkî de, li ser diroka pêşveçûna têkoşîna Partiyê hat rawestandin. Mêhvan herweha, namebrûska Pêşengê Partiyê ya ji ber sersaliya dehemîn û manevrayên pêşmergeyan ji video temaşe kirin. Mehvanan, di domana vê barnameyê de rabûn serxwe û li çepikan xistin.

Herçuqasî eywana şevê gelek teng jî bû, gelek mirovên welatparêz û demokrat beşdar bibûn. Abukatê girtiyên konevanî, yên di girtîgehên Almanya Rojava de, axiftinek çekir. Vexwendiyên bi bal guhdariya axiftina wî kirin.

Mesajên hêzên dost, ên ji Filistinê, Kîbrîsê, Tirkîyê û Almanya Rojava hatin pêşkêş kirin. Ev mesaj, şeva şadîmaniyê bêhtir xurt kirin.

Şev bi kilama “**APO hate Hîlwanê**” dawî bû.

Delemont-Swîs: Şadîmaniyeka berxwedana neteweyî, bi têkiliya 4.000 kesan li bajarê Delemont çêbû. Şev, bi şeweyeka xurt biserket. Hemû hêviyên dijminan, di qorik de hişk man. Ji ber ku, berî şev destpêbike, gelek giliyên bê bingeş hatin birêvebirin, bi armanca rawestandina şadîmaniya pîroziyê. Dijminan dixwestin bi van xebatên xwe, hema bi kêmkasî hejmara beşdaran kêmtir bikin. Lê hejmareka herî bilind ji welatperweran, di şevê de beşdar bûn. Hêzên dijmin wusa bersiv girtin.

Roja ku wê şev çêbibe, dora eywanê ji hêla polîsan hat zivîrandin. Berî şevê radyo û televîzyonan di nûçeyên xwe de gotin, heye ku şev bêtin qedexekirin, ji ber ku guman hene hinde êrîş wê di ve şevê de çêbibin. Lewma billî polîsan, nêzikî 100 endamên weşanan û xebatkarên televîzyonan jî li pêşiya avahiyê xwe komkiribûn.

Şev, bi silava ji bo bîranîna şehîdên serxwebûna Kurdistanê û şoreşên cîhanê destpêkir. Bi

hezaran mirov bi yek deng û destî, eywan hejandin. Gava ku şev destpêkir, televîzyona “Suisse Romand” û radyona navendî ya Swîs weşanên neqlî (live) çekirin. Heya dawiya şevê weşanên xwe domandin.

Bernameya şadîmaniyê bi koma stranana a ji 50 kesan, di nav dirûşman û lêdana çepikan de berdewam kir. Sîrudên şoreşgerî hatin xwendin. Hozan Dîlgeş helbestên berxwedanê pêşkêş kir. Piştî ku axiftina konevanî ya bi Tirkî dawî bû, govend destpêkirin. Bername bi stranên hozan Xelîl Xemgîn û axiftina Kurdî doma. Dîsa govend hat kişandin. Kêfa vexwendiyên giha baniyên xwe. Piştî govendê, koma mûzîkê ji Zurich bername domand. Stranên gelêrî hatin xwendin. Axiftinek jî, bi zimanê Almanî çêbû. Dure, dekora şanoyê hat tewaw kirin û 60 leyistokvanên şano, ango şanoger, cihê xwe girtin. Trajediya gelê me yê li başurê Kurdistanê, hat şanî kirin. Naveroka şano, melo-drama bû. Hêrs û girra li dijî Koma-

ra Tirk a faşîst û dîktatoriya Iraqê dianî zimên.

Nêzikî 100 mêhvanên biyanî jî, hatibûn şevê. Bill van kesên pêşveçuyî û demokrat, rêxistinên nola Aciîlçîler, Dev-sol, SVP û Komîteya Latîn Emerîka li Zurich ku berpirsiyariya 40 rêxistintinan dike, mesajên xwe yên hevkarîyê hinartin şevê.

Televîzyon û radyonên Swîs, nûçe belavkirin.

Şev bi giyaneka dilovaniyê û mîltaniyê derbas bû. Ev rastî kêfa dostên me anî û dilê dijminên me jî soht; tirs xiste dilê wan. Girsên gel bi dirûshmên weke; **Bijî PKK!**” û “**Bijî serok APO**” heyecana xwe anîn zimên. Bi malikên weke; “*Weke APO piling û teyrên te hene / Li ser şopa wî law û keçên te hene*” eywan dîsa hejiya. Girsên gel bi dijarî, girêdana xwe ya bi PKK re anîn zimên.

Polîs bi xwe, ji bizmît û kêfxweşiya şevê hîkar bûn. Deh saliya damezirandina Partiya me, ji ber vê posîdeyê, bi devkî pîroz kirin û heyraniya xwe anîn zimên.

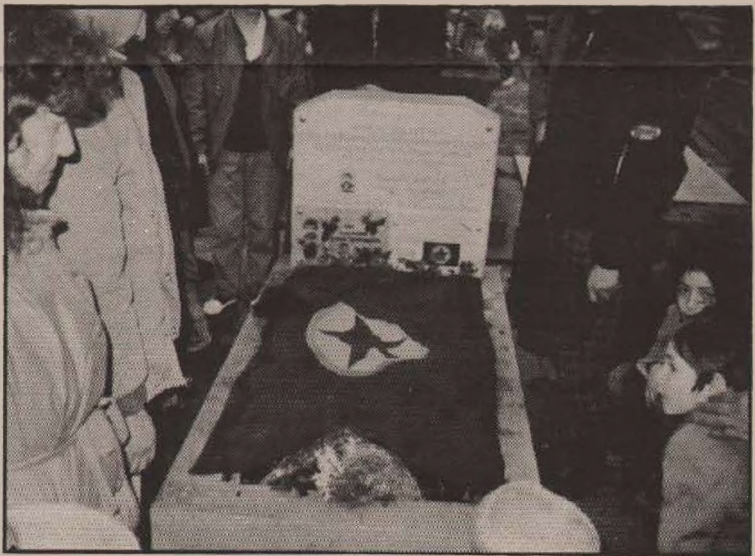
M. Nazîf AKTAŞ

Di sê saliya kuştina Wî de, bîranîna Wî rêberê me ye

Berî niha û bi sê salan, roja 23’ê Kanûnê 1985’ê, M. Nazîf AKTAŞ, ji hêla hinde hêzên sosyal şovenîst ên Tirk û hêzên reformîst ên burjuwaziya piçûka Kurdî hatibû kuştin. Di encamê êrîşeka hevpare ya van hêzan de, li bajarê Parisê welatê

Frense gehîd ketibû. Ji bo carek din riswakirina wan hêzên êrîşbaz û bîranîna M. Nazîf AKTAŞ, dilxwazên ERNK ên li Parisê “xebateka çuyina li ser reya Wî” şanî kirin. Bi vê armancê civîneka bîranînê hat bestin.

Di axiftinên civînê de, li ser

Di girtîgeha Meletî de greva xwebirçîhîştînê

Piştî ku greva xwebirçîhîştînê ya li dijî fermana 1’ê Tebaxê di 20 girtîgehan de dawî bû pêve, di girtîgeha Meletî de berxwedan dîsa destpêkir. Di meha mîjdarê de, greva xwebirçîhîştînê dest-

pêkiribû, lê ji ber ku daxwaz hatibûn pejirandin dawî bibû.

Ji wê demê heya niha, ji ber ku daxwazên girtîyan ên di barê rakirina fermana 1’ê Tebaxê û bicihanîna hoyên mirovayetiye di girtîgehan de, pêknehatin, di-

Mêtingerên hov bi çavsorî êrîş tînin ser gelê me

Li hemberê pêşveçûna têkoşîna me ya rizgariya neteweyî, mêtingerên faşîst kêlî bi kêlî bêhtir dikevin nava tirs û xofa mezin. Ji bîncariya xwe êrîş tînin ser gelê me û mirovên me yên bê tewan digirin. Beyî ku yek sedem tenê jî bê şanî kirin, ên tene girtin didin ber lêdanê, wan dixin girtîgehan û bi tehdîtan dixwazin wan bitirsînin; çavê gelê me bi vî awahî bitirsînin.

Di van rojên dawiyê de, li derdorên navçeyên Pazarcik bajarê Mereşê, gelek operasyon hatin birêvebirin. Hinde welatparêzên ku berî niha di girtîgehê de bûn, lê hatibûn berdan, dîsa girtin. Tevî van hinde mirovên me

yên bê tewan jî girtin. Bi hiceta, ku di şikeftê de li nêzikî gundekî battaniyên razanê hatine peyda kirin, ev mirovên me bê pîrs û pîrsyar hatin girtin. Armanc êşkereye; dixwazin gelê me bêdeng bikin. Dixwazin pêşveçûna têkoşîna rizgariya neteweyî birawestînin.

Li kêleka wan jî, bi van pîkolî û tehdîtan, dixwazin lehiya penahberiyê li derdorên Pazarcikê bilezînin. Bi vî awahî daxwaza nepêşveçûna têkoşîna gelê me ya neteweyî datînin pêşiya xwe.

7 mirov, ji ên hatibûn girtin, şiyandin girtîgehê. Bi vê nolê mêtinger, dixwazin şanî bikin, ku di kirinê xwe de bi biryar in.

kesbûn û têkoşîna M. Nazîf AKTAŞ hat sekinandin, rîsta dij-şoreşger a hêzên Wî kuştine hat şîrove kirin, li ser êrîş û komployên nuh ên li dijî têkoşîna şoreşger a li bin pêşengiya Partiya me, hat rawestandin.

Piştî civînê, dilxwazên ERNK tevî jin û zarokan çûn ser goristana M. Nazîf AKTAŞ. Ji bo bîranîna Wî kêliyêk hat rawestandin û belavoka li ser bîranîna Wî hat xwendin. Piştî ku sîruda (marşa) girêdana bi pêxistina meşalan (çîran) dirust kirin. Xwepêşdan bi dirûshmên weke, “**Bimre xwesparî, bijî berxwedan!**”, “**Destên ku xwe dirêjî rêhevalên me dikin, wê bîn şikandin!**” û “**Bijî serok APO!**” dawî bû.

Dora êvarî, li cihê ku rêheval M. Nazîf AKTAŞ hatibû kuştin, komek ji dilxwazên ERNK, xwepêşdaneka bi pêxistina meşalan (çîran) dirust kirin. Xwepêşdan bi dirûshmên weke, “**Bimre xwesparî, bijî berxwedan!**”, “**Destên ku xwe dirêjî rêhevalên me dikin, wê bîn şikandin!**” û “**Bijî serok APO!**” dawî bû.

Dora êvarî, li cihê ku rêheval M. Nazîf AKTAŞ hatibû kuştin, komek ji dilxwazên ERNK, xwepêşdaneka bi pêxistina meşalan (çîran) dirust kirin. Xwepêşdan bi dirûshmên weke, “**Bimre xwesparî, bijî berxwedan!**”, “**Destên ku xwe dirêjî rêhevalên me dikin, wê bîn şikandin!**” û “**Bijî serok APO!**” dawî bû.

sa her ji bo van daxwazan girtî, dest bi berxwedanê kirin.

Bi têkiliya 111 şoreşgerên girtî, berxwedana nuh roja 24’ê Kanûnê destpêkir. Roja sêwemîn, 3 şoreşgerên din jî tevî berxwedanê bûn. Girtiyên şoreşger daxuyanîyek çekirin û diyar kirin, ku heya daxwaz bîcîh neyin, dawî bi berxwedanê jî nayê.

Komara Tirk a faşîst, di girtîgehan de, hemû mafên jiyaneka mirovayeti jî bo girtiyên şoreşger, bi xinizî birîndar dike. Li kêleka vê bikaranînê jî, dixwaze girtiyên şoreşger ji mirovatiyê derxine û wan biyanî rastiya wan bi xwe bike. Komara Tirk a faşîst, dixwaze vê armanca xwe bi destan ve bîne. Li hemberê vê jî girtiyên şoreşger, armanca rakirina fermana 1’ê Tebaxê bilind dikin. Ji ber ku ev ferman, daxwaza Komara Tirk a faşîst, dike zagonî (kanunî).

Girtiyên şoreşger, dîsa di karvaniya xwe de fîspat kirin, ku li hemberê pîkolîyên derfî-mirovayeti bêdeng namînin û lewma di girtîgeha Meletî de berxwedana xwe bilind kirin.

Di Dadgeha Parastina Dewletê (DGM) de pîrsiyariya koma PKK çêbû

Di derheqê sê kesan de darvekirin tê xwestin

Roja 23’ê Cotmehê 1988’ê, li bajarê Stanbolê taxa Kisiklî, “bînbaşî”yê faşîst Esat Oktay Yildiran bi mirinê hatibû cezakirin. Ji ber vê buyerê, di derheqê 16 kesan, daweyeka nuh destpêkir. Roja 25’ê Kanûnê, li bajarê Stanbolê di Dadgeha Parastina Dewletê (DGM) de pîrsyarî çêbû.

Bi hiceta ku endamên PKK ne û bi fermana komîteya navendî ya PKK, mîrkuj Esat Oktay Yildiran kuştine, van mirovên me derxistin pêşiya dadgehê. Weke em gişt dizanin, ev mîrkuj fermandarê parastina hundurî yê girtîgeha Amedê (Diyarbakrê) bû. Di dawiya pîrsyariyê de 4 kes hatin berdan.

Pîrsyariya kesên din hîn berdewam dike. Yek ji wan jî, hîn nehatiye girtin. Welatperwer, li pêşiya dadgehê gotin, ku di karakola polîsan de ji lêdan û hingavtînê hatine derbas kirin. Hinde tişt, bi kotekê bi wan dane pejirandin, nexwe wê bêhtir lêdan bidîtan.

Xwediyê kovara “Toplumsal Diriliş-Zindebûna Civakî” Cemal Yalvaç û direktorê karê nivîsan Hasan Uşak, ku bi derxistina kovareka PKK tînan tewanbar kirin, di pîrsyariyê de wusa gotin: “*Em, di bin parastineka*

zagonên bingeşî de vê kovarê dertînin. Çi girêdaneka me bi PKK re tune. Kovara me biserbestî tê belavkirin û firotin...”

Di derheqê girtî Nîzametî Boztoprak û du kesên nehatine girtin, Abdullah Kanat û Muhîttîn Ayak, biryara bidarvekirinê hat xwestin. Li derheqê Seyfettîn Rûzgar, Cemal Yalvaç, Hasan Uşak, û du kesên nehatine girtin, Yavuz Özcan û Seyfettîn Özcan, bi kêmasî 10 sal cezayê hepsê hat xwestin. Li derheqê Mehmet Gezer, Ekrem Yaşar, Mahsun Mermertaş, Hayrettîn Çelîk, Hûlya Gûvenişik, Resul Yûksel û Taner Kiliç, di navbera 5 û 10 salan cezayên hepsê hat xwestin.

Piştî ku mîrkuj Esat Oktay Yildiran hate cezakirin pêve, mêtinger dest bi operasyonan kirin û mirovên bê tewan û gûneh girtin, ku çî zanîneka wan di vê pîrsê de tune. Mêtinger dixwazin ên hatine girtin, weke berpirsiyarên vî buyerê şanî bikin. Bi vî awahî dixwazin wê prestîja xwe ku erzan ketiye ji nava heriyê derxînin. 3 kes jî yên hatine girtin, berpirsiyarên kovareka legal in. Ev rastî tenê, şanî dike, ku mêtinger bi keyfa dilê xwe, xwe dilivînin û guhdariya çî zagonên xwe bi xwe nakin.

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdimeka niştiman a ku buye warê bajarvaniyê

M Ê R D Î N

—II—

DÎMEN Û BEDEWIYÊN XWERUSTIYÊ LI MÊRDÎNÊ

Deſta Mêrdînê, mîna zîreyeka (derya) kesk e. Ev zîreya keske-kesk, xwe digihîne hewaya pak û paqij a asmanê hişin û zelal. Dengê xwendina çûk û civikan, qîj-qîja bedewiya hec-hecokên bala difirin, zêwên nîskan ku leg-leg jî di nav wan de ji çavan hunda dibin, avên sar û qerisî ku li her derê bi xuş-xuşên toxumên diherikin, Deſta Mêrdînê bi dimenên çê dixemillînin. Ev bira xaka Mezopotamya ya çê û bedew, bihuşteklî resenî dihêne bîra mirovan. Çem, seq-lan û avên bi rengê zîvî, ku di kûraniya newalan de diherikin, pêşemîn Çiyayên Eyn-Kaşê, Dêrîka Mazî û Êrdimên çiyager ên li bakura Mêrdînê, bi her awahî zîvî dikin. Li kelek û keviya van çeman, bostanî-hişînî û fêkî (mêwe) di zêwiyan de dibêrîn çinandin û hilanîn. Ev zêwî, wusa rind û xweşik hatine avakirin, ku dexsîniya zêwên Babîlê bikin, ên ku di dîrokê de bi nav û deng in.

Bedewiyên Êrdima Mêrdînê yên xwerustî, ne tenê xakerast, zozan û deſt in. Gava mirov li ser Mêrdînê bi axîfe, giring e mirov wan Çiyayên Mêrdînê jî ji bîr neke, ku bedewiyên xwerustiyê dikemillînin û dimenên balabîlînd datînin pêşiya çavan. Çiyayê Mewal, Çiyayê Bagokê, Çiyayê Omerîyan, Çiyayê Dêrîka Mazî û Çiyayê Qerej, ku baniyê wî xakeklî gelek rast e û zozanên hînik ên gelek navdêr li ser hene, mîna endîz û berhemên xwerustiyê yên herî spehî ne. Dêrdorên van çiyayên bîrêl, rêlîstan û daristanên kesk ên darên beruyan (mazî) hatine niximandin. Di demsalên nêçîrê de, nêçîrvan dikarin hemû candarên (heywanên) nêçîrê, di van çiyayên de peyda bikin. Di mehên cotmehê de, delîveka mezin dikeve deſtê nêçîrvanan jî bo nêçîra çûkên betî, ku xwe diſipêrin dext û zadên zêwiyan.

Bill van, çiyayê bi navê Qerecedax (Çiyayê Şewitî) jî heye. Xwe li ser Deſta Mêrdînê xûz û xwar kiriye û jî sedan sal e, bi vî rewşê wusa temaşeyê deſtê dike. Bin vehesîn û westana sedan sal, ew agirên vemirî yên volkanî, efsaneyekê dihênin bîra mirovan, ku mirov bêjin, ev çiya wê niha ber bi asmanan ve bipeqe. Çiyayê Şewitî buye bîngeha sitran û kilaman jî bo gelê me. Gelek payizok, lawje û goranî li ser vî çiyayî di nav gelê me de hene. Herweha di gelek gotinên pêşiyayên Kurdan de, navê çiyayî derbas dibe. Helbesta jêrîn, di jêrîniya bilindahiya çiyê û rastbûna Deſta Mêrdînê, bi şeweyeka gelek rind dihêne zîmên:

“Berîya Mêrdînê berîyeka dîz e
Pêşê Qerejê xaka şewitî di ser de xûz e.”

Êrdima Mêrdînê ya şêrîn û bedew, bi xezîneyên hezaran sa-

lan ên dîrokî, tîjiye. Dewlemen-diyên binerdî (resors) yên xurt, veſartîne di bin axa Mêrdînê de. Cih û warê destana Kurdan a mezin, Memê Alan û Zîna Zêdan jî Mêrdîn e.

Êrdima Mêrdînê, di navîn û navenda welatê me Kurdistan de cih digire. Li vî Êrdimê, ê din çiyayên bilind dawî dibin û deſtên bê ser û bin deſtpêdîkin. Ji mozayikeka çiyayên, gir, zozan û deſtan beſtiye û çêbuye. Mirov, kin dikare bêje, ku Mêrdîn xwediyê xwrustiyeka gelek dewlemend e.

Mirovên Mêrdînê rêncber, pale, welatperwer, merd û mîrxas in. Mêhvanperweriya Mêrdînê bi nav û deng e. Êrdima Mêrdînê, di dîrokê de ji bo mirovayetiye buye dergûşek, buye warê bajarvaniyên babêtlî.

Li rojhilatê xaka Mêrdînê, Ava Tîr (Dicle) bi gumînin û xurmînin diherike. Lê billî Ava Tîr, Deſta Mêrdînê zuwa û bê ava; hewceyê avê ye. Zêwên avî, li gora rewşê kêr in. Ji ber vî sedemê jî, mirovên Mêrdînê hêjar, xîzan û bêmal in.

CIHÊ MÊRDÎNÊ DI KURDISTANÊ DE

Dorfirehiya axa Mêrdînê biqasî 12.879 km² ye. Bi vî awahî Mêrdîn, Êrdimeka welatê me ya xwediyê erdên fireh e. Êrdima Mêrdînê, bi Ava Tîr xwe jî tixûbên Botanê qut dike. Ava Tîr erdê Mêrdînê jî serî heya binî dibirre û Ava Tîr bi xwe, dibe tixûp di nava Mêrdîn û Botanê de. Li bakura rojavayê Mêrdînê, navçeyên Çermûk û Bismilê yên Amedê û bajarê Ruhayê hene. Li bakura rojhilat navçeyên Qubîn, Misric, Dih û Şîrnexê yên Sêrtê hene. Li rojhilat Êrdima Çolamêrgê û li başûr jî Kurdistanê Başûr-Rojava hene. Êrdima Mêrdînê jî aliyê erdnîgarî ve, xwediyê giringiyeka stratejîk e.

Êrdim, bi piranî bi xakerast û deſtên fireh hatiye xemilandin. Lê aliyên bakur, bakura-rojava û bakura rojhilat, ji çiyayên ne gelek bilind çêbûnê. Di navçeyên nîvîn de, bêtir girên bilind hene. Deſt û xakerastên Mêrdînê yên hûr û gir, ji başûr li nêzîkî Cizîra Botan deſtpêdîkin, ji Hezex, Mistbîn, Kosar û Dêrîka Çiyayê Mazî derbas dibin û xwe digihînin Serê Keſnî (Ceylanpînar) nêzîkî Deſta Haranê. Li aliyê rojava jî, Deſtên Weranşahr, Girêsor (Sêwrek) û Curnê Reş (Hilwanê) hene. Li bakur jî Deſtên Bismil û Çînarê hene.

Navçeyên navendî yên Mêrdînê û navçeyên başûr, bêtir bi çiyayên hatine xemilandin. Çiyayên Mêrdînê yên ku giring e mirov li ser wan biraweste, li vî bîrê bilind dibin. Çiyayên Mêrdînê yên pêwisttirîn ev in:

Çiyayê Mewal: Dikeve bakura navçeyên Midyad û Gercew-

sê. Ev çiya gelek asê û rênedar e. Li dêrdorê, li hinde deran, daristanên gelek fireh hene.

Çiyayê Bagokê: Ji başûra rojavayê Hezexê deſtpêdike, ji bakura Mistbînê derbas dibe û xwe digihîne Çiyayên Omerîyan. Herweha ji aliyekê ve jî, ji bakura rojavayê Hezexê jî Kerboranê derbas dibe û xwe digihîne Çiyayê Dêrîka Mazî. Çiyakî girê-asê û daristanîye, lê kehnîyên avê gelek kêr in.

Çiyayên Omerîyan: Di sêciya Mehserî, bajarê Mêrdînê û barajê “Çax-çaxê” de, li nêzîkî Mistbînê dimîne. Gira ku ev çiyayî ser bilind dibe, bi daristan û rezan (bax) hatiye zivirandin.

Çiyayên Eyn-Kaşê: Li başûra rojavayê navçeya Gercewê dimîne. Çiyakî hindeklî bilind e, lê daristan bir bi bir in.

Çiyayê Mazî: Ev çiya ji nêzîkî bajarê Mêrdînê deſtpêdike. Ji Kosar û Dêrîkê derbas dibe û xwe bi Çiyayê Şewitî (Qerej) ve girêdide. Ev çiya, bêtir ji girên rût û tazî çêbuye. Tenha aliyê bakura-rojava (aliyê navçeya Çînarê) daristanîye.

Çiyayê Şewitî (Qerej): Bira mezin a vî çiyayê li ser xaka Amedê bilind dibe û bi wî alf ve dirêj dibe. Bireklî piçûk jî, dikeve ser axa Mêrdînê. Li baniyên çiyê hinde zozan hene, li dêmên û qontarên çiyê jî, hinde daristan, lat û teht hene. Li hemû deverên çiyê, kehnîyên avê hene. Çiyakî avî ye.

Êrdima Mêrdînê, her bi vî nolê, billî Çiyayên Eyn-Kaşê û Stawrê, ji newalên gelek kûr çêbuye. Hemû newal avî ne. Lewma di van newalan de, gelek zêwên bostanî, hişînî û fêkiyan hene. Çiyayê Cudî yê bilind û navdêr jî, di nava Êrdimên Mêrdîn û Botanê de, buye mîna remzeka tixûban.

Çemê mezintirîn ê Êrdima Mêrdînê, Ava Tîr e. Tîr li derveyf xaka Mêrdînê dize, lê bi ava çiyayên li bakura Mêrdînê xurt dibe. Ji aliyên rojhilat û bakura-rojhilatê axa Mêrdînê nola nîv-çemberekê dibirre û di nav Mêrdîn û Botanê de dibe xêza tixûbekî. Ji vir berê xwe dide navçeyên Cizîra Botan û Girêkamo (Sîlopl), ji axa van navçayan bi xumînlî diherike û jêrdikeve.

Çemên Mêrdînê yên din, ava xwe ji kehnîyên li ser axa Mêrdînê digirin. Ji van çeman Ava Reş û Ava Spî ber bi axa Surî ve diherikin û piştre digihin hev û Ava Çaxdaxî çêdikin. Bill van, Ava Şikestunê ya bi nav û deng,

ku buye hevîrê gelek berxwedan û stranan û Ava Zer jî hene. Ev çem tev, li derveyf xaka Mêrdînê diherikin çemên Tîr û Feradê, an jî di germa havînê de, di dema ke-liya havînê de, zuwa dibin.

Weke em dibînin avên Mêrdînê kêr in, lê dîsa jî dikarin têrî Mêrdînê bikin. Lê şênîyê Mêrdînê, ji ber ûşt û hoyên mêtîngerî, nikare baş zêwên xwe û axa xwe av bide; nikare ji derfetên enerjîya van avan, sûd û berjewend bigire.

KLÎMA Û DARISTANÊN MÊRDÎNÊ

Kêr an zedê Mêrdîn, biqasî 1.325 metran ji deryayê bilind e. Klîma zîreya Sîpî û klîma deſtî ya zuwa û hişk, bi hev re posdeyên xwe li Mêrdînê şanî dikin. Li hêlên bakura-rojhilat û rojhilat, klîmayên deſtî û zozanî (stepî û platoyî) hikariyên xwe giran dikin. Havînên Mêrdînê, bi giranî gelek germ û zuwa derbas dibin. Dem bi dem, baraneka tavî ya dijar dibare û dîsa diraweste. Zivistan gelek sar in. Di

zivistanê de bêtir ji havînê baran dibare. Baran bi piranî di mehên biharê de dibare. Herçuqasî çiyayên Mêrdînê ne gelek xwediyê daristanan in jî, daristanên heyfî cihekî pêwist digirin. Daristan, bêtir ji darên berû ne. Li keviya newalên kûr û li deſtên avî darên mişmişan, tuwan û gûzan hene. Li kêleka van zêwên fêkiyan, zêwên zeytûnan, darên spîndaran, dorên behîvan, guwîşan û rezên gelek fireh axa Mêrdînê şînahî dikin.

REWŞA ABORÎ Û CIVAKÎ LI MÊRDÎNÊ

Êrdima Mêrdînê ji aliyê aborî ve, heya salên 1940'an û 1950'an, bi her awahî jî bo pêwendiyên derveyf re, girtîbû. Xwediyê avahiyeka aborî ya feodal bû, ku hema têrî xwe bi xwe dikir. Heya vî domanê, pêwendiyên hilbirlîna feodal bi hemû awayan serdestê avahiya aborî bûn. Di bin van hoyên aborî de, herçuqasî li bireka Mêrdînê ya mezin derfetên çinandinê yên rêdar jî bo şixulandina axê hebûn jî, ji ber ku hacetên hilbirlîna kapitalîst neketibûn axê û çinandinê, erdên Mêrdînê bi piranî vala bûn û mîna erdên çêrê dihatin bikaranîn. Lê belê li nêzîkî navçeyên bi çiyayên, cihên ku avî bûn, dihatin çinandin. Ev çanda çinandinê, bireklî gelek

piçûk datanî holê. Ji ber van sedeman, hilbirlîneka bi şînor dihat birêvebirin. Gelê Mêrdînê bêtir, bi çinandinê rezan, zêwan û xwedîkirina sewal û pezî debariya xwe dikir. Li kêleka van, Êrdima Mêrdînê cîranê Surî ye. Lewma bazarganiya li ser tixûban, di bin navê “qaçax-vaniyê” de, kehnî û kareklî debariyê bû.

Ev avahiya aborî ya girtî û teng, a berê, avahiya civakî jî li gora xwe birêvevexistibû. Pîraniya şênî, xwe li dêrdorên çiyayên bi cih kiriye û çiyayên xwe re war hilbijartîye. Civak jî eşîran, êl, bavik û konfederasyonên eşîrî çêbuye. Heya vî dema nuh, jiyaneka paşmayî, kevnar û rawestayî bi seranserî xwe serdest kiribû. Ji ber ku girêdanên eşîrvanî û feodalî risteka serdestiyê di civakê de dileyistin, birên eşîrvan û feodalperestî ên serdest, otorîte û doliwgeriya xwe li ser civakê xurt kiribûn.

Dîsa, heya vî demê, pîraniya şênîyê Mêrdînê, gundî bûn. Cudabûnên civakî, di nav gundiyan de, hîn xwe şanî nekiribûn. Di bin van hoyan de, serekên eşîran ên feodal, ku hejmara wan gelek kêr bûn, li ser civakê mejokdariyeka dijar bikardînin.

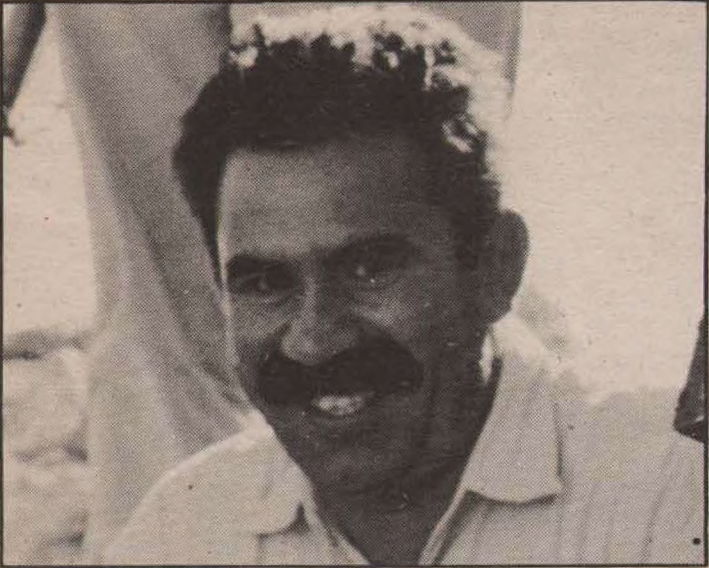
Herweha, bajarên heyin jî, mîna gundan xuya dikirin. Karên hunerî, deſtkarî û bazarganî, ku bi xwe gelek kêr bûn, ên heyin jî di deſtê kêmetewên Erep û Fillehan de bûn.

Bi deſtpêka salên 1950'an pê ve, li Êrdima Mêrdînê jî, kapitalîzmeka kedxwar û mêtînger pêşveket. Mêtîngerên ku armanca mijandina dewlemendiye sererdî û binerdî ji xwe re danîbûn, bajarên Êrdimê yên piçûk bi toreya reyan bi hev girêdan. Hejta, ji van navendên piçûk rê birin heya gundên piçûktirîn û wîrane û zivangan (mezra) jî. Ji bo rawestandina bazarganiya li ser tixûban, Komara Tirk, tixûbên Surî bi mayinan tijî kir. Mêtînger, pîraniya artêşa xwe, di van salan de li ser tixûban bi cih kirin.

Mêtîngerîya Komara Tirk a kapitalîst, bi toreya reyan a çêkîrî û girtîna tixûban, bi deſtpêka salên 1960'an pê ve, bazara Kurdistanê jî bo malên kapitalîst amade kir û malê xwe anî Kurdistanê, ji bo firotinê. Li ser vî bîngehê malê kapitalîst, hacetên çinandinê yên nûjen; traktor, cercere ûhw. ketin Êrdima Mêrdînê jî. Bi bikaranîna hacetên nuh di axê de, ruyê avahiya aborî ya Êrdimê jî xwe guhurand. Ji ber ku pîraniya Êrdimê ji axên hilbirlîne yên rêdar û deſtdayî çêbuye û ax bi makinên hilbirlîne yên nûjen hat şixulandin, hilbirlîna dext û zadê niha gelek pêşve ketiye. Mêtîngerîya Komara Tirk, li vî erdimê baraj, bîrm û bîrên artêzyenê avakirîye. Lewma axên navçeyên Mistbîn, Kosar û Dêrîkê niha bi firehî dihatin avdan. Di van salên dawiyê de gelek pembû jî dihat çinandin û ev xebat pêşve diçe. Bill van, genim, ceh, garî, nîsk, nohk, birinc û titin bi şeweyeka gelek mezin dihat hilanîn. Titina Xursê, gelek bi nav û deng e. Li kêleka van, çinandinê bo endustri, karên zêwên zeytûnan, rezan, werzan, şînahî û fêkiyan jî, pir pêşve çûne û ev xebat xwe bi şeweyeka dorfireh dilezîne.

Pîraniya axên avî, di deſtê dewleta mêtînger û bîrên feodal û komprador de ne. Birê dimîne jî, di deſtê gundiyan dewlemend û nîv-dewlemend de ye. Gundiyan xîzan jî bê erd in û palayî û reberîya xudan axan dikin.

Mesaja Sekreterê Gelemperiya PKK
rêheval Abdullah OÇALAN,
li ser sersaliya damezirandina PKK a dehemfn:

**“Tiştên di deh salên bihurî de me çêkirin,
neynika çêtirîn in, ji bo tiştên
di deh salên pêşiya me de em çêkin...”**

Gava niha em sersaliya damezirandina Partiya me PKK a dehemfn pîroz dikin, di serî de ez spasîya dilê xwe ya bilind ji bo gehîdên me diyar dikim û ez evîni û silavên xwe ji bo hemû şervanên me pêşkêş dikim.

Ji ber ku em di van deh salan de, ji tariyên dîrokê derketine û em gihane taybetiya neteweyekî ku ji bo azadî û serxwebûna xwe ditêkoşe, ez gelekî bextiyar im. Di van deh salan de çi bûne? Gelê me û Partiya me, di van deh salan de ji ku derê hatin kîjan derê? Vê rojê em gihane wê xalekê, ku ji me re serbilindî û şerefa mezintirîn e; ji me re rûmeta bi nîrxtirîn e. Nîrxê me, yê ku giring e em her tiştên xwe bidinê, her tiştên xwe pêşkêşî wî bikine, tenê gelê me yê azaddibe û Partiya me ya ku pêşengiya wî gelî dike, ne. Niha me xwe gihandîye vî rastiyê. Ev deh salên me yên ku bi têkoşinê hatine tijîkirin, dibe ku ji bo dîroka cîhanê cihekî hevqas mezin nagirin, lê ji bo gelê me û partiya me, rastî jî xwediyê naverok û pêwistiyeke gelek mezin in. Me rastiya, ku giring e mirov li dijî dîlîtiya sedsalan bê hêdar çawan bitêkoşe û bizanibe biserkeve, xiste van deh salan. Me di van deh salan de danî ber çavan, ka divê mirov bi kîjan reyan û azinan dikare xwe bigihîne serfîraziyê. Tiştên ku em di têkoşîna van deh salan de hînbûne, bi kêmkasî biqasî serfîraziyê pêwîst in. Bê gotin, serfîrazî li ser bingeha bîdestveanînê me yên di van deh salan de pêşve dikeve û weke vî, heke tiştên ku pêwîst e bên kirin bi dîlozî bibin, diyar e ku serfîraziya dawî jî wê bêtin afirandin, ev jî rastiyeke me ya din e, ku me giştan radika serî hildanê.

Dûmahîk di rûpela 19'an de

Saleka xebatê ya nuh destpêdike...

Di van rojan de, ku me sala 1988'ê li şûn xwe hişt û rojên pêşemîn ên sala 1989'ê destpêdikin, têkoşîna me ya rizgariya neteweyî jî pêşveçûnê herî pêwîst dike. Ev pêşveçûn bi her awayî dilê me xweş û me giştan serbilind û dilovan dike. Niha em dikevin sala 1989'ê, lê rastî em bi dilevîni û hêviyeka mezin dijîn, ji ber ku sala şûn ve maye, ji me re bibû saleka serfîrazî û serkeftinê.

Weke em tev dizanin, mêtîngerên Tirk ên faşîst dixwestin di sala 1988'ê de têkoşîna me ya rizgariya neteweyî binkeftî bikin û tune bikin. Ji bona vî yekê jî, li kêleka êrîşên leşkerî yên rastûrast, refbîref komplo û provokasyon jî birêve birin û xwestin wusa xwe bigihînin armancên xwe. Dijmin dixwest, heke nekaribe bigihîne vî armancê xwe jî, hema bi kêmkasî hilpişkîna têkoşîna me bira-westîne û pêşiya pêşveçûnê an jî gavên tîn avêtin bi çeperan bigire.

Dijmin jî aliyekê, tedbîrên xwe ji bo vî yekê amade kir, ji aliyê din artêşa xwe nûjentir kir û bi çekên nuh xemiland. Yekîtiyên artêşa xwe yên ku hejmara serbazên tede digihin hezaran, ajot operasyonên leşkerî û xebitî ku ji her alî ve dora pêşmergeyan bizivîrine. Hinde yekîtiyên leşkerî yên nuh sazîkir. Ji bo amadekirina şerefî eşkere dest avêt damezirandina sazumana terîtoriyal (herêmî) û bera xwe da dirustkirina rêxistîneke leşkerî, ya ku ji avahiya parêzkarên gundan gelek firehtir e. Tevlî van, provokasyonêka nuh li dijî Partiya me anî jîyanê. Provokasyonêka nuh, ku dijminê Hilpişkîna me ya 15'ê Tebaxê ye, derket holê û xwest bersiva Partiyê me bide.

Me van êrîş, komplo û provokasyonan tev, di sala buhurî de jîyan. Lê Partiya me xweş karî van êrîşên dij-şoreşgerî tevan binkeftî bike, û sala 1988'ê di xaneyê serfîraziyê de binivîse.

Gava niha em ji 10 saliya damezirandinê dikevin 11 saliya têkoşinê, nûçeyên nuh ji welat digihin me û em bi van dîlxweş û serbilind dibin. Bilî berfa bêtirî 2 metreyan, pêşmergeyan lêdana gelek mezin li Çiyayê Cudî li dijmin xistin. Gava ku yekîtiyên me yên rizgariyê ji binî çî lêdan negirtine, diyar dibe ku serê hêzên dijmin xweş hatiye şikandin. Ev buyer, di destpêka sala yanzdehan de, ji me re dibe yadîgar û mîzgîniyeka Partiya me ya qehreman.

Xwendevanên hêja! Giştî bi hev re, me saleka wusa bi pêşketinan tijî jîya. Em sala kevin, bi yek gotinê, bi serfîraziyê diqedînin. Di sala pêşiya me de, em wê bixebitin, ku tiştên xwestîrîn û çêtirîn pêşkêşî we giştan bikin.

Herweha di pîrsa rojnamevaniyê de jî, em wê bixebitin baştirîn bersiva daxwaza gelê xwe bidin. Lê rastî em jî dizanin, kêmkasîyên me di sala bihurî de, ne kêr û hindik bûn. Ji bona ku em di sala nuh de, çêtir bibin layiqê agirê serhildanê û xebateka baş pêkbnin, mîna her demê, dîsa em li benda arîkarî û hevkarîya we dimînin. Pîr ronahiye, ku gotarên we, nivîsên we, nûçe û rexneyên we, wê rojnameya me xurttir bikin.

Ji niha ve eşkereye, ku sala 1989'ê wê ji bo gelê me bibe saleka hilgavtin û pêşveçûnê. Lewma bêtir, ji dil û can em sala we ya nuh pîroz dikin. Hêviya me ew we, ku hun bêtir arîkarî û hevkarîya têkoşîna rizgariya neteweyî bikin. Ji bo zinde hiştina vî armancê, em serkeftina we dixwazin.

Ji bo kirina sala 1989'ê, salekî serfîraziyê, di bin pêşengiya rêheval Abdullah OÇALAN de her dem pêş ve!..

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDISTAN

“Qampanya hevkarîya girtiyên welatparêzên li Almaniya Rojava” didome

● Bi armanca hevkarîya rojiya mirinê ya Alî Haydar Kaytan û protestokirina bikaranînê dij-demokratî yê Almaniya Rojava, welatperwerên Kurdistanê, li gelek bajarên Ewropa livbazî birêvexistin.

Emperyalîzma Almaniya rojava roj bi roj pîkolyên xwe yê li ser Kurdên girtî zêde dike. Weke tê zanîn 14 Kurdên şoreşger û konevanî jî hêla vî dewletê

hatibûn girtin û niha di girtîgehê de ne. Roja derxistina wan pêşîya dadgehê jî, xwe nêzîktir dike. Lê hemû mafên girtiyên şoreşger, kêlî bi kêlî tîn rakirin. Bi

destûreka ku nuh hatiye derxistin maf giştî tîn rakirin. Li gora vî destûrê, girtî ê din nikarin çî rojname an pirtûkekê bixwînin. Xwendina rojnameyên Tirkan jî tî qedexeyê kirin. Di dema hevdi-tînê de, peyvîna li ser têkoşîna serxwebûna Kurdistanê jî tî qedexeyê kirin. Merivên girtiyan hema hema nikarin bi çî awahî girtiyên şoreşger bibînin.

Kurdê konevanî Alî Haydar Kaytan, ji bona ku emperyalîzma Almaniya Rojava van bikaranînê derî-mirovayetî rake, ji roja 5'ê Kanûnê 1988'ê vir ve dest bi berxwedanêka xwebir-çîhiştinê kiribû. Ji ber ku daxwazên wî nehatine pejirandin, roja 20'ê Kanûnê livbaziya xwe quliband rojiya mirinê. Di encamê de pîkolyên li ser wî hatine zêdekirin. Wî jî girtîgeha bajarê Mannheim birin girtîgeha bajara Stuttgartê ya bi navê “Stammheim” ku di cîhanê de bi nav û deng e. Di vî girtîgehê de hûcreyên îzolasyonê (tecrîtê) hene û ji bo girtiyên giring hatiye avakirin. Kesên ku ji ber benda 129'an a zagona Almaniya Rojava tîn pîrsyar kirin, di vî girtîgehê de, di binê erdê de û di hûcreyên mirinê de dimînin. Berpîrsiyarên Almaniya Rojava bi hî-

Dûmahîk di rûpela 21'an de

Şadîmaniyên pîrozkirina deh saliya damezirandina PKK

Den Haag-Holland: Şadîmaniyeka pîrozkirina damezirandina PKK, li bajarê Den Haagê, bi kêfxweşî û giyana têkoşinê biserket.

Berî şeva pîroziyê û bi hefteyekê, hêzên dijmin xebatên rawestandî û provokasyonî birêvexistin. Lê welatparêzên Kurdistanê, yên ku xwe li bin pêşengiya Sekreterê Gelemperiya PKK rêheval Abdullah OÇALAN civandine û baweriya xwe bi wî anîne, êrîşên dijminan

ên eşkere û provokasyonî di avê de birin. Bi giyana têkoşinê û evîni, bi gêweyeka girseyî beşdarî şadîmaniyê bûn.

Dora 1.500 welatperwer, beşdarî civînê bûn. Şadîmanî bi axiftinê vekiirina bernameyê, yên bi zimanên Kurdî, Tirkî û

Hollandî destpêkir.

Şev bi sîrudên şoreşgerî, ku ji hêla koma stranên a HUNER-KOMê dihatin xwendin, berdewam kir. Hozan Armanç, helbestên xwe yên şoreşgerî pêşkêş kir. Ji ber sedema sersaliya da-

Dûmahîk di rûpela 22'an de

Kedkar û xebatkarên Kurdistanê bi hêviyên serfîraziyê dest bi saleka nuh dikin

Ji ber sedema sersala nuh, kedkar û xebatkarên Kurdistanê, li gelek bajarên welatên Ewropî şev di nava xwe de dirustkirin. Bi hezaran karker, xebatkar, xort, kal, jin û zaro beşdarî şevên pîroziya sala nû bûn.

Li bajarên mîna Berlîna Rojava, Hannover, Koln, Frankfurt, Hamburg, Stuttgart, Paris, Den Haag, Brûksel, Kopenhag, Stockholm, Basel, Wîen û li gelek bajarên din, şevên sersalê hatin amade kirin. Şev bi bernameyên çandî yên babêti, hatibûn xemilandin.

Li kêleka pêşkêşkirina stran,

govend, helbest, şano û hawîrkanên haydariyan, gelek axiftin jî, li ser pêwistiya sala 1989'ê di têkoşîna me ya rizgariya neteweyî de, çêbûn. Li hinde bajarên şev, heya beyanê berdewam kirin. Herweha filmên vîdeo, li ser xebata pêşmergeyan jî, hatin şanî kirin.

Şev, pîr bi xweşî û evîni derbas bûn. Mirovên me yên li derveyî welat, danîn holê, ku di sala nuh de wê ji dil arîkarîya pêşveçûna têkoşîna rizgariya neteweyî bikin. Ev şev, hêviyên ji bo serfîraziyê, carek din tîkuz û xurt kirin.